

หนังสือธรรมะแจกฟรี

หนังสือเล่มนี้

จัดพิมพ์ขึ้นด้วยเงินบริจาค

ของผู้มีจิตศรัทธา

เพื่อให้ท่านที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้

ได้โปรดตั้งใจศึกษา

หวังว่าคงจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

สมเจตนาธรรม

ของผู้ร่วมบริจาคทุกๆ ท่าน

คำนำ

การท่องเที่ยวแดนสุขาวดี เป็นการบอกเล่าของท่านพุทธทศนังจึง พระมหาธรรมาจารย์ซึ่งขณะนั้นเข้ามาณณถ้าหมีเล่อภูเขาจิวเซี่ยน กองการผลิตใหญ่ก๊วยเก้อ คอมมูนซังหย่ง อำเภอเตอฮั่ว มณฑลฝูเจี้ยน ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๐ อยู่นั้น พลันถูกพาตัวโดย พระโพธิสัตว์กวนอิม จน “สาบสูญร่องรอย” ไปจากโลก ยามนั้น พระมหาธรรมาจารย์ถูกพาตัวไปยังแดนสุขาวดีทิศประจิม ได้ ทัศนัจจรอาณาจักรชั้นต่าง ๆ ของบัว ๙ ชั้น กาลเวลาในความรู้สึก เพียงชั่ววันหนึ่งวันหนึ่งคืนเท่านั้น ครั้นกลับมาয়งโลกมนุษย์อีกครั้ง จึงได้พบว่าเป็นวันที่ ๘ เดือนเมษายนของปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่ง หมายความว่าเวลาได้ผ่านพ้นไป ๖ ปีกับอีก ๕ เดือน เศษแล้ว แปรโดยคุณอรุณ โรจนสันติ

ส่วนเรื่องที่สองเป็นเรื่องหลินซางคู้ท่องเที่ยวพุทธาลัยนำโดยพระ พุทธจังกพาศิษย์หลินซางคู้ถันจู้ ซึ่งมาดูแลอาณาจักรธรรมที่จู้ซัน ไปท่องยังแดนพุทธาลัย เพื่อให้คลายความลังเลใจในการปฏิบัติ บำเพ็ญธรรม นับแต่โบราณมามีใครบ้าง ที่บำเพ็ญธรรมแล้ว ไม่ เจอการทดสอบ หลินถันจู้ ก็ไม่ได้แตกต่างกัน ดังนั้น จึงทำให้พระ อาจารย์ซาบซึ่งนำพาท่านไปท่องพุทธาลัย ด้วยเหตุปัจจัยสัมพันธ์ เช่นนี้ สามารถคลายความลังเลสงสัยความกั๊กกั๊กใจของท่าน และทำให้ท่านเกิดความมั่นใจ และเชื่อมั่นในธรรมมากขึ้น

พฤศจิกายน 2550

สารบัญ

	หน้า
พระโอวาทพระอมิตาภะพุทธเจ้า	5
แดนสุขาวดี พระโอวาทพระศากยมุนีพุทธเจ้า	6
อนีนีทอฮุก พระโอวาทพระอมิตาภะพุทธเจ้า	7
เกริ่นนำ	8
วิธีสวด “อามีทอฝอ” หรือ “อนีนีทอฮุก”	10

ท่องแดนสุขาวดี

ประวัติย่อของพุทธควนจิ่งพระมหาธรรมาจารย์	15
อารัมภบท	17
ปาฐกถาธรรม ณ วัดโปตละคีรีทะเลใต้	20
พบเหตุการณ์ประหลาดระหว่างทาง (พระโพธิสัตว์กวนอิมนำพาสู่แดนศักดิ์สิทธิ์)	22
พระโพธิสัตว์เมตเตยยะ ไชยปริศนาธรรม	40
เยือนแดนสุขาวดี เข้าเฝ้านมัสการอมิตาภะพุทธเจ้า	45
บัวชั้นล่างสถานที่เกิดโดยพภกรรมติดตัวของเวไนยสัตว์	51
ภาพสะท้อนกิเลสสารของผู้ไปเกิดในบัวชั้นล่าง	56
วิสุทธิทัศนเจตีย์ กับ ธรณีภาษา	69
บัวชั้นกลาง (สถานที่อยู่รวมของสามัญบุคลลกับอริยบุคคล)	72

อัฐศีรีภาพ (ภูเขารูป ๘ แห่ง)	80
พิพิธภัณฑ์ของโลกศรีปีฎก	83
บัวชั้นสูง ดอกบานเห็นพุทธะ	85
การไขปริศนาธรรมของอมิตาภะพุทธเจ้า	95
กลับถึงถ้ำหมีเลื้อในแดนมนุษย์	97
บันทึกท่องพุทธาลัย ของหลินขางคู๋	98
รายชื่อผู้ร่วมปริจาคพิมพ์หนังสือเล่มนี้	161

พระโอรสพระอมิตาภะพุทธเจ้า

“อนีนโทฮุก” ประโยคนี้เป็นนามมหาเมตตาอันประมาณมิได้ เวลาที่ภาวนาพระนามนี้จะทำให้จิตใจสงบ ความคิดที่ผิดชั่วร้าย ฟุ้งซ่าน กิเลสตัณหา จะหายไปจนหมดสิ้น ภายและใจจะเข้าสู่สภาวะที่เรียกว่า เมตตา อ่อนโยน ดังนั้นการสวด “**นโมอนีนโทฮุก**” จึงสามารถขจัดเภทภัยต่างๆ ได้ และทำให้สติอารมณ์แจ่มใส การแก่งแย่งหยุดลงทันที มีคำกล่าวว่า ลมฟ้าอากาศกระทบถึงภาวะจิตของบุคคล ลมฟ้าอากาศที่ผิดฤดูกาล จิตใจที่เคร่งเครียด ทำให้เพิ่มคดีอาชญากรรม การสวดนามพุทธะ เป็นวิธีทำให้จิตใจสงบวิธีหนึ่ง

ดังนั้น คนที่เจ็บป่วยหรือเคร่งเครียด ถ้าหากได้สวด “**นโมอนีนโทฮุก**” อยู่เสมอ จะมีผลในทางรักษาความเจ็บป่วยได้ ทำให้กาย และใจอ่อนคลายสบาย ไม่มีความคิดทางชั่วร้ายใดๆ

ทำให้สิ้นบาปกรรม กลายเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ดังนั้น จึงสามารถจุดใจแดนสุขชาติได้

หนังสือนี้เผยแผ่ศีลธรรมให้ปัญญาแก่ชาวโลก นำชาวโลกสู่ความศรัทธาที่ถูกต้อง คนที่ได้อ่านหากศรัทธา แล้วประพฤติปฏิบัติตามก็เสมือนหนึ่งได้สวดนามแห่งเรา สามารถขจัดความเจ็บป่วย สะเดาะเคราะห์ ขจัดภัยพิบัติต่าง ๆ สำเร็จเป็นเทพเป็นพุทธะ ขอให้ชาวโลกจงถนอมรักษาทอเถอ

พระอมิตาภะพุทธเจ้า

แดนสุขาวดี

สุขาวดีเป็นดินแดนสะอาด คนที่จิตใจไม่สะอาดก็ไม่อาจไปถึงได้ ระยะเวลาแสนร้อยล้านปี ถ้าจิตใจตนสะอาดก้าวเดียวก็ถึง ดังนั้น ดินแดนสะอาดแห่งใจตน ก็คือ **สุขาวดี** นั่นเอง

พุทธธรรมนั้นเสมอภาค ความจริงไม่มีการแบ่งแยกถ้าแบ่งแยกก็ผิดหลักพุทธธรรม มหายานคือ น้ำใจกว้างขวาง หินยานคือ น้ำใจคับแคบ เพื่อเป็นการโปรดเวไนยสัตว์ได้กว้างขวาง จึงได้เผยแผ่วิธีปฏิบัติต่าง ๆ หลายแบบหลายวิธี เพื่อให้แต่ละบุคคลนำไปปฏิบัติตามจริต และปัญญาความสามารถของแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน

พระศากยมุนีพุทธเจ้า

อนิทอชุก

อนิทอชุก สขวดีเป็นดินแดนที่ทุกคนไฝฝินจะไป สวด “อนิทอชุก” (จินิกลาง “อำมีทอฝอ”) หนึ่งคำก็สามารดสู่อชวดี นี้เป็นมหาปณิธานของอาตมา ขอให้ทุกคนได้จูดิสขวดีสมดัง หวังเถิด

โลกทุกวันนี้ ภัยพิบัติเกิดขึ้นเนื่อง ๆ จิตใจผู้คนค่อย ๆ เปลี่ยนสู่ความชั่วร้าย อาตมาขอเตือนชาวโลก อย่าได้คิดแต่จะ จูดิสขวดีโดยลิมขัดเกลาดน ถ้าไร้ศีลไร้ธรรมจะจูดิสขวดีที่ สร้างจากมหาปณิธานของอาตมาได้อย่างไร

พระอมิตาภะพุทธเจ้า

เกริ่นนำ

นิกายสุขาวดี (จิ้งจูง) เป็นนิกายมหายานที่เจริญแพร่หลายทุกยุคทุกสมัย เพราะทุกคนไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่คนชราสามารถปฏิบัติได้สะดวก วิธีปฏิบัติ คือ สวดภาวนาว่า “ อามีทอฝอ (แต่จิว : ออนิทอฮุก)” โดยอาศัยพุทธานุภาพของพระอมิตาภะพุทธเจ้าไปจุดแดนสุขาวดี ที่เรียกว่า **สุขาวดี** เพราะสัตว์โลกที่อยู่ที่นี่มีแต่ความสุขตลอดกาล ไร้ทุกข์อันใดแม้แต่น้อย

แดนสุขาวดีอยู่ห่างจากโลกนี้ไปทางตะวันตกแสนโกฏิพุทธภูมิ โดยมีพระอมิตาภะพุทธเจ้าเป็นพระศาสดาแดนสุขาวดีใช้เวลาสร้าง ๕ กัลป์จึงเสร็จ จุดมุ่งหมายในการสร้างแดนสุขาวดีเพื่อรองรับสัตว์โลกที่หนีทุกข์มา เพียงให้มีปณิธานศรัทธาแน่นแน่มั่นสวดพระนาม **“อมิตตาพุทธ”** เมื่อใกล้ถึงกาลมรณะพระอมิตาภะพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิม พระมหาสถาปนราปต์ (ไต่ซีจี) ก็จะปรากฏเบื้องหน้ารับไปแดนสุขาวดี

พระอมิตาภะพุทธเจ้า สมัยเสวยพระชาติเป็นพระราชาเนื่อง จากได้ฟังพระโลกศวาราชพุทธเจ้าแสดงธรรมเกิดเลื่อมใส จึงสละราชสมบัติออกผนวชเป็นภิกษุธรรมกร (ฝ่าจั้ง) พระภิกษุธรรมกรได้ตั้งปณิธานมุ่งต่อพุทธภูมิ ต่อหน้าพระพุทธรูปคุณัน และมีปณิธานอยู่ ๔๘ ข้อ ซึ่งปณิธานทุกข้อล้วนแต่ลงท้ายว่า หากไม่ปรากฏเป็นจริงจะไม่บรรลุปุธิญาณ เช่น ปณิธานข้อ ๑๘, ๑๙, ๒๐ มีว่า

ถ้าสัตว์โลกทั่วทิศทิศ มีจิตศรัทธาปรารถนาจะบังเกิดในแดนสุขาวดี แล้วภาวนาชื่อเรา ๑๐ ครั้ง ในหนึ่งช่วงหายใจเข้าออก หากมีได้ไปจุติตามที่ปรารถนาไซ้ จักไม่บรรลุปุทธิญาณ นอกจากผู้ทำอนันตริยกรรม ๕ ไม่อยู่ในข้อนี้

(อนันตริยกรรม ๕ คือ

๑. ฆ่าพ่อ
๒. ฆ่าแม่
๓. ทำร้ายพระอรหันต์
๔. ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนเลือดตก
๕. ยุยงสงฆ์ให้แตกแยก.....)

ถ้าสัตว์โลกทั่วทิศทิศบังเกิดโพธิจิต บำเพ็ญชัตถะลาจิตสร้างกุศล แล้วตั้งปณิธานด้วยใจจริงว่า จะไปจุติในแดนสุขาวดีเมื่อถึงกาลมรณะ ถ้าเราและมหาโพธิสัตว์ไม่ได้ปรากฏเบื้องหน้าเขาไซ้ จักไม่บรรลุปุทธิญาณ.....

ถ้าสัตว์โลกทั่วทิศทิศได้ยินนามของเรา แล้วรำลึกถึงสุขาวดีอยู่เสมอ หมั่นบำเพ็ญคุณธรรมแล้ว อุทิศกุศลด้วยใจจริงว่า จะจุติในแดนสุขาวดี หากมีสมดังความปรารถนา จักไม่บรรลุปุทธิญาณ

เมื่อภิกษุธรรมกรมีปณิธานเช่นนี้ และได้บรรลุนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระอมิตาภะพุทธเจ้าแล้วนับจากบัดนี้ ได้

๑๐ กัลป์ ก็ต้องเป็นไปตามนั้นทุกประการ

การสวด “**อามิทोฝอ**” (**อนิทอฮุก**) ต้องมีพร้อมด้วย
ปัจจัย ๓ อย่างจึงจะบรรลุเป้าหมาย คือ

“**ชิน**” ศรัทธาเชื่อมั่นว่าแดนสุขาวดีมีพระอมิตาภะพุทธเจ้า

“**เยียน**” ยินดีจะไปจุติในแดนสุขาวดีแน่นอน

“**สิง**” ต้องปฏิบัติภาวนา “**อนิทอฮุก**” จนกว่าชีวิตจะหาไม่
ถ้าได้ปฏิบัติดังกล่าวย่อมประสบความสำเร็จแน่นอน

วิธีสวดภาวนามี ๒ แบบ คือ

๑. สวดออกเสียงหรือสวดในใจว่า “**อามิทอฝอ**” หรือ
“**อนิทอฮุก**”

๒. ปากสวด ใจรำลึก ตาเพ่งรูปอมิตาภะพุทธเจ้า

แต่ส่วนมากนิยมทำแบบแรก เพราะทำสะดวกประสบความสำเร็จสูง แต่ไม่ว่าสวดออกเสียงหรือสวดในใจ คำสวดจะต้องชัดเจน ภาวนานานไปใจก็จะไม่สับสนเอง

ในอมิตาพุทธสูตรกล่าวว่ สาธุชนชายก็ดี หญิงก็ดีหาก
ได้สดับฟัง แล้วภาวนาพระนามของอมิตาภะพุทธเจ้า ๑ วันถึง ๗
วัน โดยใจไม่สับสนวุ่นวาย ก็จักได้จุติในสุขาวดีพุทธภูมิ

วิธีสวด “อามีทอฝอ” หรือ “อนีทอฮุก”

ทุกเช้าและก่อนนอน หลังจากล้างมือ บ้วนปาก ให้จุดธูป ไหว้พระด้วยชาจีน คุกเข่าพนมมือหรือยืนพนมมือด้วยอาการ นอบน้อม และศรัทธาที่สุดหน้าพระพุทธรูป แล้วสวดภาวนา ตามลำดับต่อไปนี้ (ถ้าไม่มีพระพุทธรูปให้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก)

๑. นโม สือฟางจือฝอผุซ่า ฉางจู้ซานเป่า (กราบ)
๒. นโม เปิ่นซือซือเจียหมอหนีฝอ (กราบ)
๓. นโม ซีฟาง จีเล่อซือเจีย ต้าจือต้าเปย อามีทอฝอ (กราบ)
๔. นโมอามีทอฝอ (แต่จีว : นโม อนีทอฮุก) สวดร้อยครั้ง พันครั้ง ยิ่งมากยิ่งขึ้นดี ตามเวลาเอื้ออำนวยของแต่ละคน ไม่ต้อง คุกเข่าก็ได้ จะนั่งสวดหรือยืนสวดก็ได้)
๕. หรือจะสวดนามแห่งเราก็ได้คือ นโม ต้าหย่วนตี้จ้าง หวังผุซ่า (ร้อยครั้ง พันครั้ง ยิ่งมากยิ่งขึ้นดี)
๖. นโม กวนซืออินผุซ่า (กราบ)
๗. นโม ต้าซือจือผุซ่า (กราบ)
๘. นโม ซิงจิ่ง ต้าไห่จู้ผุซ่า (กราบ)
๙. ย่วนอี ฉือกุงเตอ จวงเย่น ฝอจิ่งถู่

ล้างเป้า ชื่อจิ้งเอน เขี้ยจี้ ซานญู

ยั่วหยั่ว เจียนเหวินเจ้อ ซีฟา ผุถิซิน

จิ้นฉื่อ อีเป้าเซิน ญงเซิง จิล้อกั่ว

(กราบ ๓ ครั้ง จบการสวด)

ข้อ ๙ คำอุทิศมีความหมายว่า..... ขออุทิศส่วนกุศลนี้แด่สุขาวดีแดนแห่งพุทธร เพื่อตอบแทนพระคุณทั้งสี่เหล่า และสงเคราะห์ผู้ตกอยู่ในทุกติภูมิทั้งสาม หากผู้ใดได้ยินได้ฟังคำสวดนี้ ขอจงบังเกิดจิตโพธิ ยามละกายสังขารจงได้ จุติแดนสุขาวดีพร้อมกัน

การสวด “**นโม อามีทอฝอ**” หรือ “**นโม ออนิทอฮุก**” (จะใช้หรือไม่ใช้ลูกประคำก็ได้) นอกจากสวด ตอนเช้า และก่อนนอนแล้ว เวลาอื่นก็สวดได้ทุกเวลา ไม่ว่าจะขณะนั่ง ยืน เดิน นอน หรือขณะทำงาน หากไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ก็สวดได้ทั้งสิ้น **ยกเว้นที่อยู่ในสถานที่ไม่สะอาด** เช่น ห้องน้ำ หรือห้องนอน ให้สวดในใจ ห้ามออกเสียง ข้อสำคัญขณะสวดใจอย่าคิดฟุ้งซ่าน ปากกับใจต้องรวมเป็นหนึ่งเดียว คือ ปากสวด “**ออนิทอฮุก**” ใจก็คิดถึง “**ออนิทอฮุก**” หุกก็ฟัง ออนิทอฮุก นักปฏิบัติที่มุ่งหวังจุติแดนสุขาวดี จะต้องหมั่นสร้างความดี ทำบุญให้ทาน และรักษาศีลห้า ได้แก่

๑. ห้ามฆ่าสัตว์

๒. ห้ามลักขโมย

๓. ห้ามประพฤติผิดในกาม

๔. ห้ามพูดเท็จ

๕. ห้ามดื่มสุราของมึนเมา

นักปฏิบัติจะต้องละเว้นการกระทำที่ไม่ดีทั้งห้าข้อนี้ โดยเฉพาะบุหรี่ปุทุกชนิดไม่ควรสูบอย่างยิ่ง เพราะการสูบบุหรี่ทำให้ปากเกิดกลิ่นเหม็น ไม่สะอาด เมื่อไปสวดพระนามของพระพุทธะหรือสวดมนต์คากาย่อมเป็นการไม่เคารพ และการสูบบุหรี่ยังมีโทษต่อร่างกายอีกด้วย ดังนั้นนักปฏิบัติจึงต้องรักษาทั้งศีลห้าและงดสูบบุหรี่ จึงจะสามารถจุดเทียนสุชาวดีได้

ผู้ที่มุ่งหวังจุดเทียนสุชาวดีควรจะกินเจด้วย มิเช่นนั้นเมื่อจุดเทียนสุชาวดีจะนำกรรมไปด้วย และกินเจแบบ ๖ วัน หรือ ๑๐ วันไปก่อน

การกินเจแบบ ๖ วัน คือ ทุกเดือนวันที่ (จีน) ๘, ๑๔, ๑๕, ๒๓, ๒๙, ๓๐

ส่วนแบบ ๑ วัน คือ วันที่ (จีน) ๑, ๘, ๑๔, ๑๕, ๑๘, ๒๓, ๒๔ และอีก ๓ วันสุดท้ายของเดือน (เทียบใกล้เคียงกับวันพระวันโกนของไทย) ต่อเมื่อสามารถกินเจทุกวันจึงค่อยกินแบบถาวร

วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อให้บรรลุพ้นจากการเวียนว่ายใน

หกภูมิมีหลายวิธี ก็มีแต่วิธีสวด “อนีนโทสุก” เท่านั้น ที่เป็นทางลัดตรง ปฏิบัติได้ง่ายและมั่นใจได้แน่นอนที่สุด โดยการอาศัยพลังแห่งพุทธะ ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสในสูตร “อมิโรเก็ง” ส่วนวิธีอื่นล้วนต้องใช้พลังของตนเอง ซึ่งเชื่อว่าคนที่มีรากฐานและสติปัญญาธรรมตา จะสามารถปฏิบัติจนสำเร็จได้ วิธีบางอย่างจะต้องใช้พลังความสามารถ และบารมีเก่าเป็นอย่างดีสูง การปฏิบัติก็ยากและต้องใช้เวลายาวนาน อายุขัยของคนปัจจุบันก็สั้นมาก เกรงว่าปฏิบัติยังไม่ทันสำเร็จจะสิ้นอายุเสียก่อนก็จะเป็นการเสียเวลาเปล่า สรุปลแล้ววิธีสวดนามพุทธะนี้แหละที่ง่ายและชั่วเร็วที่สุด ซึ่งทุกคนสามารถปฏิบัติได้ทั้งนั้น

ประวัติย่อของพุทธควนจิ่ง

พระมหาธรรมาจารย์

พุทธพระมหาธรรมาจารย์เกิดวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๖๗ เวลา ๑๐ นาฬิกา ณ บ้านเลขที่ ๑๔๐ ถนนกวนเจิ้งตง อำเภอผู้เถียน มณฑลฝูเจี้ยน อันเป็นครอบครัวของพุทธมากตระกูลพาน คืบก่อนถือกำเนิดท้องฟ้านภลัยทิศประจิมมีแสงสีทองเรืองรัศมีงามระยับส่องต้องพื้นพิภพเหลือ่องอร่าม ตั้งท้องหาจิ่งตั้งชื่อว่า พานจินหยง (ทองไพบูลย์)

พานจินหยงสมัยเด็กไม่ได้เข้าโรงเรียนเรียนหนังสือ แต่มีสติปัญญาเฉียบแหลมเหนือคนธรรมดา อายุ ๗ ขวบ บวชเป็นเณรที่วัดเจ็ยวง มณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) อายุ ๑๕ ปี ถวายตัวเป็นศิษย์ของภิกษุเผ่าชาวีหฺยุนเป็นพระอาจารย์อุปัชฌาย์ (อุปสมบทเป็นพระภิกษุอย่างเป็นทางการที่วัดหนานผิงไค มณฑลฝูเจี้ยน) อายุ ๑๗ ปีรับศีลชุดใหญ่ครบบริบูรณ์ที่เขาหฺยุนจวี มณฑลเจียงซี (กังไส) เป็นสังฆปาโมกข์ ผู้สืบทอดบาตร จีวรของพระอาจารย์ชวีหฺยุน เป็นรุ่นที่ ๔๘ ของสำนักนิกายฝ่ายตั้งหฺยุน เป็นสมภารเจ้าวัดเค็งตี้ผิง วัดสุ่ยเหลียน วัดเซียนฝู วัดเหิงเหียนตามลำดับ เป็นเจ้าอาวาสวัดไคผิง วัดมายเสีย และวัดซันฮฺยุมณฑลฝูเจี้ยน

ปีพ.ศ.๒๕๒๓ขณะเป็นเจ้าอาวาสวัดซันฮฺยู่อำเภอเซียนหฺยิว มณฑลฝูเจี้ยนอยู่นั้น ได้นั่งเข้าฌาน ตั้งแต่วันที่ ๒๓ จนถึงวันที่ ๒๙ ธันวาคม จึงได้ออกจากฌาน รวมเวลาที่อยู่ในฌานสมาธิ ๖ วันครึ่ง เป็นชาวสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วอำเภอเซียนหฺยิว มีผู้ถวายตัวเป็นศิษย์ถึง ๓,๐๐๐ คน ปี ๒๕๒๕ ได้เดินทางไปนครนิวยอร์กสหรัฐอเมริกา เป็นพระธุดงค์เผยแผ่พุทธธรรม เคยพำนักอยู่ที่พุทธสมาคมอเมริกาเหนือ ได้รับการเรียนเชิญเป็นนายกสมาคมกิตติมศักดิ์ตลอดกาลของสมาคม สำนักที่วัดนั่วหน่าของพุทธสมาคมทวีปอเมริกาในนครซานฟรานซิสโก และวัดโพธิสัตว์กวนอิมในนครลอสแอนเจลิสเป็นต้น เป็นพระเถระชั้นสูงที่บรรลุนิพพานแล้วรูปหนึ่ง

อาร์มภบท

สาระสำคัญของการท่องเที่ยวแดนสุขาวดี คือ แนะนำเรื่องราวของพุทธทศวรรษที่พระมหาธรรมาจารย์ ซึ่งขณะนั้นเข้ามา ณ ถ้ำหมีเล่อ ภูเขาจิวเซียน กองการผลิตใหญ่ก๊วยเก๋อ คอมมูนซังหย่ง อำเภอดงฮัว มณฑลฝูเจี้ยน ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๐ อยู่ ณ ปล้นถูกพาตัวโดยพระโพธิสัตว์กวนอิม จน “**สาบสูญร่องรอย**” ไปจากโลก ยามนั้นพระมหาธรรมาจารย์ถูกพาตัวไปยังแดนสุขาวดีทิศประจิม ได้ทัศนารออาณาจักรชั้นต่าง ๆ ของบัว ๙ ชั้น กาลเวลาในความรู้สึกเพียงชั่วหนึ่งวันหนึ่งคืนเท่านั้น ครั้นกลับมา ยังโลกมนุษย์อีกครั้งจึงได้พบว่าเป็นวันที่ ๘ เดือนเมษายนของปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งหมายความว่าเวลาได้ผ่านพ้นไป ๖ ปีกับอีก ๕ เดือนเศษแล้ว

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ฟังเผิน ๆ แล้วออกจะเหลือเชื่อถ้าเข้าใจจากความรู้สึกทั่วไป แต่ว่ามีสิ่งที่กล่าวกันว่า “หนึ่งวันในแดนสุขาวดีหลายปีในโลกมนุษย์” เนื่องด้วยความแตกต่างของเทศะเอกภพจินตภาพเกี่ยวกับกาละก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย ขอเพียงคนที่มีความรู้เรื่องพุทธศาสตร์อยู่บ้าง ล้วนสามารถเข้าใจได้

ขณะนั้น ที่โลกมนุษย์เรา ดูเหมือนว่า ท่านธรรมาจารย์ได้ “**หายสาบสูญจนไร้ร่องรอย**” พระเณรและฆราวาสทั้งวัดได้ออกติดตามค้นหาทั่วทั้งลูกเขา (เขาหยุนจิว) ซึ่งมีถ้ำใหญ่น้อยบรรดามี ๑๐๐ กว่าถ้ำ ก็ไม่พบร่องรอยของพระธรรมาจารย์ กระทั่งระดม

หน่วยประดาน้ำไปงมหาในอ่างน้ำ และวังลึกซึ่งมีอยู่ในลระแวกใกล้
เคียงก็ไม่ได้ผลสืบหน้า สวากผู้มีจิตเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านยัง
เดินทางไปค้นหาที่ตัวอำเภอ จนถึงนครเวียงจวน นครเสี้ยเหมิน
นครผู้ใจและนครหนานผิงเป็นต้น อีกทั้งส่งจดหมายเวียนให้
วานผู้คนช่วยสืบหาในอำเภอใกล้เคียงเช่น อำเภอหย่งไท่ หย่งซุน
เตอฮั่ว ผู่ซิง เป็นต้น ใช้เวลาค้นหาติดต่ออยู่หลายปี ไม่ได้ข่าวคราว
ผู้คนที่หลายเข้าใจว่า พระธรรมมาจารย์ได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้ว
ต่างก็โศกเศร้าเสียใจอาลัยรักเป็นกำลัง

แต่จริง ๆ แล้ว ท่านธรรมมาจารย์จะได้ออกจากถ้ำหมีเล่อ
แม่แต่ก้าวเดียวก็หาไม่ เนื่องด้วยมีพุทธรักษาพระธรรมกาย ของ
ท่านตั้งอยู่ในถ้ำ ๖-๗ ปี ก็หาได้ถูกผู้คนค้นพบไม่ ไม่ทราบว่
“เร้น” อยู่ ณ แห่งใด (อาจ “เร้น” อยู่ในเทศะของอีกกาละหนึ่ง
ก็เป็นได้) เกี่ยวกับเรื่องนี้ ประสกเจิ้งชิวเจียนซึ่งเป็นคนในท้องที่
สามารถให้การยืนยันพิสูจนได้

กระบวนการทั้งหมดที่ท่านธรรมมาจารย์ท่องเที่ยวไปในแดน
สุขาวดีภพประจิมด้วยตัวท่านเองนั้น ไม่อาจเปรียบได้กับความ
ฝัน โดยทั่วไปท่านเป็นพระเถระชั้นสูง ผู้ทรงศีลยอมไม่กล่าวมุสา
วาทอย่างเด็ดขาด และก็ไม่มีเหตุผลกลใดที่ต้องกล่าวมุสาวาท
นอกจากนี้อาณาจักรที่ท่านธรรมมาจารย์พบเห็น ก็ต่างกับสภาพ
ที่พบเห็นในระหว่างเข้าฌาน ถ้าเป็นสภาพที่พบเห็นในระหว่าง
เข้าฌาน จะนำมาแพร่พรายไม่ได้เลย เพราะถ้าขึ้นทำอย่างนั้น
เทวนาคา ๘ ภาค และเทวมารก็จะมาต่อแยกับท่านได้

ความจริงก็คือ ท่านธรรมาจารย์ได้รับโองการจากพระอมิตาภะพุทธเจ้า และพระโพธิสัตว์กวนอิม จึงกล้าเปิดเผยเรื่องราวที่ได้พบได้เห็นในอาณาจักรชั้นต่าง ๆ ของแดนสุขาวดี ผู้เคยศึกษาพุทธมาลั้วนรู้ดีว่า ผู้กล่าวมุสาวาทจะตกนรกหมกไหม้ ไม่มีวันได้ผุดได้เกิด ฉะนั้นคำบอกเล่าจากประสบการณ์ในการท่องเที่ยวไปในแดนสุขาวดีประจิมของท่านธรรมาจารย์ จึงเป็นเรื่อง “จริงแท้แน่นอน” มีเทพารักษ์ ๓ ทิศ และเทวนาคา ๘ ภาคเป็นพยานยืนยันได้

นอกจากโลกมนุษย์แล้ว ยังมีโลกสุขาวดีอยู่อีกโลกหนึ่ง พุทธองค์ได้กล่าวถึงในอมิตสูตร หรือสัควาเวติเวยูหาสูตรนั้น ล้วนมีอยู่จริง พระธรรมาจารย์ควนจิ้งก็คือพยานบุคคล ผู้เรียบเรียงอาศัยคำบอกเล่าของท่านนำมาเรียบเรียง เปิดเผยสู่สายตาชาวโลก จุดมุ่งหมายประการหนึ่งก็เพื่อเผยแผ่พุทธธรรม อีกประการหนึ่งก็วาดหวังว่าท่านผู้อ่านจะได้ยึดมั่นในพุทธธรรม สวดพุทธมนต์ ไหว้พระด้วยใจศรัทธาประสาทะ ประกอบแต่กุศลกรรม เพื่อมุ่งสู่แดนสุขาวดีพร้อมกัน

สวด “**นโม อนันตอชุก**”

นำพาสู่แดนสุขาวดี

ปาฐกถาธรรม ณ วัดโปลตะคีรีทะเลใต้

สิงคโปร์ เดือนเมษายน 2530

เจริญพร ธรรมอาจารย์ท่าน เจ้าประคุณท่าน ประสกท่าน
ทั้งหลาย

วันนี้ เรามีวาสนาผูกพันได้มาชุมนุมอยู่ด้วยกัน เป็นเพราะ
ชาติก่อนหรือชาติก่อนๆได้ทำบุญร่วมกัน ฉะนั้นวันนี้จึงได้พบหน้า
กันที่นี้สิ่งที่อาตมาจะกล่าวถึงในวันนี้ คือประสบการณ์ในการท่องเที่ยว
แดนสุขาวดีประจิม อาตมาจะขอนำสภาพที่ไปพบได้เห็นใน
แดนสุขาวดีมารายงานต่อที่ประชุม

ที่อาตมาจะกล่าวถึงนี้มี ๕ ประการด้วยกัน คือ

๑. อาตมาไปแดนสุขาวดีได้อย่างไร ด้วยบุญวาสนาอันใด
จึงได้ไปถึงที่นั่น สภาพที่เป็นจริงของที่นั่นเป็นอย่างไร อาตมา
ท่องเที่ยวไปในแดนสุขาวดีรวมเวลาประมาณ ๒๐ กว่าชั่วโมง
(ในความรู้สึก) แต่ครั้นกลับถึงโลกมนุษย์ เวลาได้ล่วงเลยไป ๖ ปี
กับอีก ๕ เดือนเศษแล้ว

๒. ระหว่างทางไปยังแดนสุขาวดีประจิม สถานที่ซึ่งอาตมา
ได้ไปมานั้น มีอาทิ ถ้ำหมีเล่อ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ สวรรค์ชั้นดุสิต
ต่อจากนั้นยังไปสถานที่อีก ๓ แห่งของแดนสุขาวดีคือ บัวชั้นล่าง
บัวชั้นกลางและบัวชั้นสูง (บัวแต่ละชั้นยังแบ่งเป็นระดับล่างระดับ
กลางและระดับบนอีกจึงเรียกรวมกันว่าบัว ๙ ชั้น) อาตมาจะ
บอกต่อท่านทั้งหลายว่า อาณาจักรของสถานที่ ๓ แห่งนี้เป็นฉันท

กันแน่

๓. จะกล่าวถึงสภาพความเป็นจริงของการไปเกิดในบัว ๙ ชั้น นัยหนึ่งกล่าวถึง ผลพวงจากการบำเพ็ญศีลภาวนาของเวไนยสัตว์ในสัพพะโลก (สัพพะ Saba ภาษาบาลี หมายถึง “ยอมทน” สัพพะโลก คือ โลกที่จะต้องยอมทนกับสรรพทุกข์ เป็นชื่อรวมของโลกที่มีขอบเขตกว้างใหญ่ไพศาล อันประกอบด้วยโลกต่างๆ ๓,๐๐๐ โลก ตามตำนานของอินเดียโบราณพุทธศาสนา ยึดถือตำนานดังกล่าว กำหนดสัพพะโลกเป็นขอบเขตในการสั่งสอน ธรรมะของพุทธเจ้า-ผู้แปล) เป็นสิ่งกำหนดว่าเขาจะได้ไปเกิดที่บัวชั้นไหน และสภาพชีวิตที่เป็นจริงของผู้คนในบัวแต่ละชั้น เป็นต้นว่า รูปร่างลักษณะ การแต่งกาย การกินการอยู่ ความสูงต่ำใหญ่เล็กของดอกบัวแต่ละดอกว่าเป็นอย่างไร

๔. กล่าวถึงวิธีบำเพ็ญศีลภาวนาของเวไนยสัตว์ในแดนสุขาวดี นัยหนึ่งผู้ไปเกิดที่นั่น ใช้วิธีบำเพ็ญตนอย่างไรในการก้าวจากบัวแต่ละชั้นจากชั้นล่างขึ้นไปจนบรรลุพุทธธรรม

๕. ผู้ไปเกิดที่นั่น บางคนซึ่งเคยรู้จักกับอาตมามาก่อนได้ ผากอาตมาตามไม้เท้าทุกซอกซอกของญาติโยม ในโลกมนุษย์ภายหลังที่อาตมากลับมาแล้ว

พบเหตุการณ์ประหลาดระหว่างทาง

(พระโพธิสัตว์กวนอิมนำพาสู่แดนศักดิ์สิทธิ์)

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

วันนั้น อาตมานั่งเข้าฌานที่วัดม่ายเสียเอี้ยน (ท่านธรรมมาจารย์เป็นเจ้าของวัดดังกล่าว-ผู้เรียบเรียง) ทันใดนั้น ฟังคล้ายคล้ายคล้อคล่าว่ามีคนเรียกหาอาตมา พร้อมกับดันตัวอาตมาให้เดินไปข้างหน้า ตอนนั้นอาตมาเหมือนคนกินเหล้ามาสะลึมสะลือ โดยไม่ถามสาเหตุก็เดินออกจากวัด แต่ในใจของอาตมารู้แต่ว่าขณะนี้ตนเองกำลังจะไปจาริกยังอำเภอเต๋อฮั่ว มณฑลฝูเจี้ยน (จากวัดม่ายเสียเอี้ยนไปภูเขาจิวเซียน อำเภอเต๋อฮั่ว ระยะทางประมาณ ๒๐๐ ลี้จิ้น-ผู้เรียบเรียง) เดินไป ๆ ตลอดทางไม่รู้สึกร้อนเหนียว และไม่รู้สึกริวเลยเวลากระหายน้ำก็จิบน้ำในลำห้วยขึ้นดื่ม ก็ไม่รู้ว่าเดินไปกี่วันก็คืนอย่างไรก็ดี ตลอดทางไม่ต้องพักผ่อนหลับนอนเลย เพียงจำได้ว่าตอนนั้นเป็นเวลากลางวันและท้องฟ้าแจ่มใส

ช่วงนั้นประจวบกับช่วงปฏิวัติใหญ่ทางวัฒนธรรมของจีน

ขณะที่อาตมาเดินถึงท้องที่ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขาจิวเซียนคอมมูนซ่งหย่ง อำเภอเต๋อฮั่วนั้น รู้สึกว่าสติพลันแจ่มใสขึ้นยามนั้น อาตมาได้ยินคนเดินทางพูดคุยกันว่า วันนี้เป็นวันที่ ๒๕ ตุลาคม ช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ท้องที่ต่าง ๆ สับสนวุ่นวายมาก ฉะนั้นคนเดินทางจึงมักเลือกเวลาเดินทาง เป็นเวลากลางคืน

อาตมาก็ไม่ยกเว้น

จำได้ว่าเป็นเวลา ๓ ย่ำรุ่งของวันใหม่ ระหว่างทางอาตมาพบภิกษุเฒ่ารูปหนึ่ง (ทราบภายหลังว่าเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงกายมา) การแต่งกายของท่านคล้ายคลึงกับอาตมา เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน การได้พบปะกับสมณเพศเดียวกันในระหว่างทาง ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่เราต่างก็พนมมือนมัสการซึ่งกันและกันพร้อมกันโดยมิได้นัดแนะกันไว้

เราต่างก็แนะนำตัวเอง ภิกษุเฒ่าผู้นั้นแนะนำตัวเองว่า “อาตมานามหยวนกวน วันนี้มีวาสนาได้พบพาน มิสู้ไปเที่ยวภูเขาจี๋เซียนด้วยกันดีไหมครับ”

เนื่องจากเป็นเส้นทางที่อาตมาจะไปอยู่แล้ว อาตมาจึงผงกศีรษะเห็นพ้องด้วย

ดังนั้น เราจึงเดินไปพลางสนทนาไปพลางตลอดทาง ดูเหมือนท่านจะล่องรู้ภูมิหลังของอาตมา อย่างทะลุปรุโปร่งพูดเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นอันมาก อีกทั้งกล่าวถึงชาติก่อนแต่ละชาติของอาตมาเหมือนอย่างเล่าเทพนิยายว่า ชาตินั้น ๆ ของอาตมาเกิดอยู่ที่ไหน อยู่แห่งหนตำบลใดวันเวลาใด ท่านจะซื้อออกมาอย่างหมดเปลือก แปลกจริงแอะ วาจาแต่ละประโยคของท่าน อาตมาล้วนจดจำได้แม่นยำ(๗ปีให้หลังท่านธรรมาจารย์ควนจิ้งได้ไปสืบค้นยังสถานที่ต่าง ๆ ตามคำบอกเล่าของภิกษุเฒ่าปรากฏว่าในแต่ละชาติที่กล่าวถึง มีบุคคลเหล่านั้นอยู่จริง อีก

ทั้งเวลาและสถานที่ก็ล้วนแต่ถูกต้องแม่นยำ ไม่คลาดเคลื่อน
ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบรรพชิต มีอยู่ชาติเดียวที่เป็นฆราวาสอยู่ใน
ช่วงรัชสมัยคังซีแห่งราชวงศ์หมิง สถานที่คือหมู่บ้านฟังกุ่ยเกอ
อำเภอซ่งหย่ง ชื่อเจิ้งหยวนซือ มีบุตรชาย ๖ หลิง ๒ มีคน
หนึ่งได้เป็นบัณฑิต ครั้นไปสืบค้นที่อยู่ ช่วงเวลา และหลุมศพ
ปรากฏว่ามีจริงทุกประการ ปัจจุบันตระกูลนี้มีบุตรหลานทั้งสิ้น
๑๒๑ ครอบครัว รวม ๔๓๐ คน-ผู้เรียบเรียง)

เราเดินสนทนาไปตลอดทาง เผลอประเดี๋ยวเดียวก็มาถึง
เขาจีวเซียน (ภูเขาสูงที่สุดของมณฑลฝูเจี้ยน) บนเขาลูกนี้ มีถ้ำอยู่
ถ้ำหนึ่งเรียกว่าถ้ำหมีเล่อ นั่นคือจุดหมายปลายทางที่เราตั้งใจ
ไว้แต่แรกว่าจะไปให้ถึง ถ้ำนี้มีความกว้างแค່ห้อง ๆ หนึ่งเท่านั้น
ภายในถ้ำมีพระพุทธรูปหมีเล่อ (พระศรีอริยเมตไตรย) ประดิษฐาน
อยู่จึงได้ชื่อว่า *ถ้ำหมีเล่อ*

แต่ว่า ครั้นเราไปถึงเขาจีวเซียน ขณะเดินขึ้นเขามาได้ครึ่ง
ทางเท่านั้น ภาพอันแปลกประหลาดพิสดารก็ได้ปรากฏอยู่เบื้อง
หน้าเราภาพที่เห็นก็คือ ทางเดินขึ้นเขาเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนไป
ไม่ใช่ทางขึ้นเขาสายเดิมอีกแล้ว ทางที่เรากำลังจะเดินไปกลับเป็น
ทางที่ตั้งซ้อนด้วยก้อนหิน ดูเหมือนจะเรืองแสงได้ด้วยพิสดาร
มาก ครั้นขึ้นไปถึงหลังเขา พบว่าไม่ใช่ถ้ำลูกเก่า คือถ้ำหมีเล่ออีก
ต่อไปแล้ว แต่กลับเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง

ที่ปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้น คือ พระอารามหลังใหญ่
อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย โอ้อ้อโอฬารยิ่งเปรียบกับวัง

โบราณของปักกิ่งแล้ว ยังมีโหฬารพันลึกยิ่งกว่าหลายเท่า สองข้างพระอารามมีรัตนเจดีย์ ๒ องค์ เดินอีกไม่นาน เราก็ไปถึงประตูเขา

เห็นประตูเขาซึ่งก่อด้วยหินสีขาว สร้างอย่างใหญ่โตสง่างาม บนซุ้มประตูมีแผ่นป้ายมเหสีมา ส่งประกายสีทองระยิบระยับ บนแผ่นป้ายมีตัวอักษรสีทองหลายตัวติดอยู่ซึ่งอาตมาอ่านไม่ออก ที่หน้าประตูมีพระภิกษุ ๔ รูปยืนอยู่ห่มกายด้วยจีวรสีแดงสายคาดเอวสีทองธรรมลักษณะดูเคร่งขรึม ครั้นเห็นเรา ๒ คนมาถึง ต่างก็ย่อตัวลงกราบนมัสการต้อนรับพวกเราพร้อมกัน เรารีบคารวะตอบอาตมาชักสงสัยตะหงิด ๆ การแต่งกายของพระภิกษุที่นี่ อาตมาไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ดูไปเหมือนพระลามะมากกว่า พวกเขาต่างเผยอยิ้มและเอื้อนเอ่ยวาจากล่าวว่า “มาแล้ว ๆ ยินดี ๆ” พร้อมกับเชิญเราเข้าข้างใน

เราก้าวเข้าประตู ผ่านพระวิหารหอพระอีกหลายแห่งประหลาดแท้สิ่งปลูกสร้างของที่นี่ล้วนมีแสงในตัว แต่ละหลังล้วนแล้วโอ่อ่าน่าชม ครั้นเราเดินต่อไปอีกก็เห็นระเบียงทอดยาวออกไปข้างหน้า สองข้างระเบียงปลูกเต็มไปด้วยไม้ต้นไม้อดอกพิเศษพิสดารหลากสีหลากชนิด ไม้รู้ว่าเป็นต้นอะไร มองออกไปทางหน้าต่างระเบียง จะเห็นแต่สิ่งปลูกสร้างจำพวกโบสถ์วิหารและรัตนเจดีย์เป็นต้น ครู่เดียวเราก็มาถึงมหาวิหารเอก บนมหาวิหารมีตัวอักษรตัวโตติดอยู่ ๔ ตัว ส่งประกายวาววับ ไม่ใช่ตัวอักษรภาษาจีน และก็ไม่ใช่ตัวอักษรภาษาอังกฤษอาตมาอ่านไม่ออก จึงถามภิกษุ

เผ่าหยวนกวนว่าตัวอักษร ๔ ตัวนั้นเขาหมายความว่าอย่างไร ท่านตอบว่า นั่นคือ “**อรหันต์ภพกลาง**” เมื่อเป็น“อรหันต์” อาตมารำพึงในใจ นั่นคงเป็นสำนักบำเพ็ญศีลภาวาของอรหันต์ เป็นแน่แท้ ถึงตอนนี้อาตมาเริ่มรู้สึกเป็นรอง ๆ แล้วว่า ที่นี่มิใช่ โลกมนุษย์เราแล้ว จนถึงบัดนี้อาตมายังจำรูปตัวอักษรหนึ่งใน ๔ ตัวนั้นได้ดี อีก ๓ ตัวจำไม่ได้แล้ว

ตอนที่อาตมาพบกับภิกษุเผ่าหยวนกวนนั้น เป็นเวลาเช้า ตูรูตี ๓ เข้าใจว่าตอนนี้จวนสว่างแล้ว เห็นคนมากมายเดินเข้าๆ ออก ๆ ทั้งในและนอกพระวิหาร มีคนทุกผิวสี เช่นผิวเหลือง ผิวขาว ผิวแดงผิวดำเป็นต้น แต่ที่มากที่สุดคือผิวเหลือง มีทั้งเพศ หญิง เพศชาย ทั้งคนเฒ่าและเด็ก การแต่งกายของพวกเขาล้วน แต่พิสดาร มีแสงในตัวทุกคน อยู่เป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ ๓ คนบ้าง ๕ คนบ้าง บ้างกำลังฝึกวิทยายุทธ บ้างรำยรำ บ้างเล่นหมากรุก บ้างพักผ่อนทำสมาธิ แต่ละคนล้วนมีสีหน้าอารมณ์สุขเกษมเปรม ปราศ เห็นพวกเรามาถึง ต่างก็ผงกศีรษะยิ้มระรื่นอย่างสนิทสนม เป็นกันเอง แสดงการต้อนรับ แต่ไม่ได้เข้ามาพูดจาด้วย

เดินเข้าไปภายในมหาวิหาร อาตมาเห็นตัวอักษรใหญ่ ๔ ตัว ภิกษุเผ่าหยวนกวนบอกอาตมาว่า นั่นคือ “**ต้าสงเป่าเตี้ยน**” (รัตนบัลลังก์มหาชาติ) มีภิกษุเฒ่ารูปเดินมาต้อนรับอาตมามอง สำรวจพวกเขา เห็นภิกษุเฒ่ารูปหนึ่งมีหนวดขาวโพลงยาวมาก อีก รูปหนึ่งไม่มีหนวด ครั้นพวกเขาเห็นพระธรรมอาจารย์หยวนกวนมาถึงก็ย่อตัวกราบกรานอย่างพิถีพิถัน อาตมารำพึงในใจพระ

ธรรมาจารย์หยวนกวนผู้นี้ ขนาดอรหันต์ภพกลางยังกราบไหว้
อย่างนอบน้อม แสดงว่าไม่ใช่ชนชั้นธรรมดาแน่ ๆ ขณะที่พวกเขา
นำเราไปที่ห้องรับแขกนั้น อตมากวาดสายตามองดูรอบ ๆ ห้องโถง
เห็นวันรูปลอยวนเวียน กลิ่นหอมเตะจมูก พื้นห้องล้วนปูด้วย
หินขาวที่เปล่งประกายได้ ที่น่าประหลาดก็คือภายในพระวิหาร
ไม่มีพระพุทธรูปแม้แต่องค์เดียว แต่มีเครื่องถ้วยมากมาย ดอก
ไม้แต่ละดอกใหญ่เท่าลูกฟุตบอลกลมดิก ยังมีโคมไฟประดับ
หลากรูปหลายแบบ เปล่งเบญจรงค์สีงามระยิบ

เข้าถึงห้องรับแขก ภิกษุเฒ่าส่งน้ำดื่ม ๒ แก้ว ซึ่งรับมาจาก
เด็กรับใช้ให้เรากินละแก้ว เด็กรับใช้คนนั้นไว้ผมแกละ ๒ แกละ
แต่งกายด้วยชุดสีเขียว เอวคาดสายสีทอง ดูสวยงามมาก
น้ำในแก้วสีขาวบริสุทธิ์ หวานเย็นชุ่มฉ่ำดั่งอมฤต อตมาดื่มไป
ครึ่งแก้วกว่า ท่านธรรมาจารย์เฒ่าหยวนกวนก็ดื่มด้วย ดื่มน้ำนี้
แล้วรู้สึกจิตใจแจ่มใสกระปรี้กระเปร่า ทั้งตัวโล่งสบาย ไม่รู้สึก
เหนื่อยเพลียแม้แต่น้อย

ท่านธรรมาจารย์เฒ่าหยวนกวน ได้พูดจากระซิบกระซาบ
กับภิกษุเฒ่าพักหนึ่ง ภิกษุเฒ่าก็ส่งเด็กรับใช้พาอตมาไปอาบน้ำ
ชำระกาย อตมาเห็นกะละมังทองเหลืองสีขาวลูกหนึ่ง ใส่น้ำจน
ล้นปรี่ตั้งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว อตมาจึงลงมือล้างหน้าเช็ดตัว จากนั้น
จึงห่มจีวรสีเทาที่เตรียมไว้สำหรับอตมา หลังอาบน้ำแล้วยังรู้สึก
สบายทั้งกายใจ อตมารำพึงในใจ เห็นวันนี้อตมาได้มาถึงดิน
แดนอันศักดิ์สิทธิ์เป็นแน่แท้แล้ว ความชื่นชมโสมนัสในใจนั้นยาก

จะบรรยายได้

ครั้นกลับถึงห้องรับแขก อาตมาก็คุกเข่าลงเบื้องหน้าภิกษุ
เฒ่าผู้นั้น ก้มกราบ ๓ ครั้ง ขอให้ช่วยชี้แนะทางสว่าง ถามท่านว่า
อนาคตของพุทธศาสนาจะเป็นฉันทใด ภิกษุเฒ่าไม่เอื้อนเอ่ยวาจา
แต่จับพู่กันขึ้นเขียนตัวอักษร ๘ ตัวลงบนแผ่นกระดาษเป็นปริศนา
ธรรมว่า

พุทธ โดย ใจ สร้าง

ศาสน์ จาก มาร ครอง

ภิกษุเฒ่าเขียนเสร็จยื่นส่งให้อาตมา อาตมายืน ๒ มือโน้ม
รับขณะที่ขบคิดตีความตัวอักษร ๘ ตัวนี้อยู่ นั้น ภิกษุเฒ่าอีกรูปหนึ่ง
ได้อธิบายต่ออาตมาว่า “หนังสือ ๘ ตัวนี้ ท่านจะอ่านแบบขวางตั้ง
ตั้งขวาง ซ้ายขวา ขวาซ้าย บนล่าง ล่างบน จนอ่านได้ครบ ๓๖ ประ
โยคก็จะเข้าใจสภาพของพุทธศาสนาภายใน ๑๐๐ ปีต่อจากนี้ไป
ถ้านำประโยค ๓๖ ประโยคนี้ไปอนุมาณจนได้ครบ ๘๔๐ ประโยค
ก็จะทราบสภาพการพัฒนาในอนาคตของพุทธศาสนาในขอบเขต
ทั่วโลก จนถึงสิ้นพุทธกาลโน่นแหละ” (ตามที่พระธรรมจารย์ควน
จิ้งแยมพรายให้ทราบ ประโยค ๘๔๐ ประโยคที่ว่านั้น รอให้ออกาส
สุกงอมแล้วจะประกาศให้ทราบต่อไป ระหว่างนี้ขอประกาศแค่
๑๘ ประโยคก่อน-ผู้เรียบเรียง)

สนทนากันพักหนึ่ง ภิกษุเฒ่าก็ให้อาตมาไปพักผ่อนใน
ห้องนอน เด็กรับใช้พาอาตมาเข้าไปในห้องนอน เห็นภายในห้อง

พระธรรมฉายาลักษณ์
ของท่านชวีหุยน
พระอาจารย์ของ
ท่านควนจิ่ง

นอนไม่มีเตียงนอน มี
แต่ม้านั่ง รูปสวยงาม
หลายตัว ตั้งเรียงราย
อยู่ บนม้านั่งปูด้วยผ้า
แพรต่วนนุ่มนิ่ม อาตมา
จึงเลือกม้านั่งตัวใหญ่ ตัวหนึ่งจากบรรดาม้านั่งทั้งหลาย นั่งทำ
สมาธิเป็นการพักผ่อน พอนั่งลงเท่านั้น ก็รู้สึกทั้งตัวโล่งสบาย
อย่างบอกไม่ถูก ตัวเบาหวิว ไม่รู้กันตัวเองวางอยู่ที่ใด

ให้หลังไม่นาน ก็ได้ยินเสียงท่านธรรมาจารย์หวนกวน
ร้องเรียกอาตมา อาตมารีบลงจากม้านั่ง เดินออกจากห้องนอน
ท่านธรรมาจารย์หวนกวนกล่าวกับอาตมาว่า “ตอนนี้อาตมา
จะพาท่านไปที่สวรรค์ชั้นดุสิต เพื่อนมัสการพระศรีอริยเมตไตรย
รวมทั้ง**พระภิกษุชวีหุยน**พระอาจารย์ของท่านด้วย” อาตมา
ตอบว่า “ประเสริฐมากครับ ขอขอบคุณที่กรุณา” ขณะจะออกจาก
มหาวิทยาลัย ความจริงอาตมาคิดจะไปกราบอำลาภิกษุเฒ่า แต่ท่าน
ธรรมาจารย์หวนกวนกลับยื่นกรานว่า “อย่าเลยเวลามีไม่มาก”
จุดหมายปลายทางที่เรา จะไปตอนนี้คือ **สวรรค์ชั้นดุสิต**

พุทธ โดย ใจ สร้าง
ศาสน์ จาก มาร ครอง

๑๘ ประโยคนี้ เป็นเรื่องอดีตแล้วตีความดังต่อไปนี้

พุทธ โดย ใจ สร้าง พระพุทธเจ้าสอนว่า พุทธนั้นเกิดจาก
ใจตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างสร้างโดยใจ
เมื่อมีวาสนาผูกพัน ศาสนาพุทธจึงแผ่
กว้างไพศาลไปทั่วสากลโลก

ศาสน์ จาก มาร ครอง ยุคใกล้สิ้นพระธรรม มารแข่ง พระ
อ่อน คนเรายึดถือชื่อเสียง ลาภยศ
เป็นที่ตั้ง พระค่อยๆ เปลี่ยนสี และ
เข้าสู่ทางมารตามชื่อเสียงลาภยศ

ศาสน์ โดย จาก ใจ นโยบายให้เสรีภาพ ในการนับถือ
ศาสนา จะนับถือหรือไม่ตามใจท่าน
จะไปบังคับผู้อื่นถือพุทธไม่ได้ และ
พระธรรมวินัยก็ปล่อยให้เสรีด้วย

ใจ มาร สร้าง ครอง ที่ยืนหยัดวัตรปฏิบัติกันจริง ๆ มีน้อย
ส่วนมากจะทำเพื่อชื่อเสียง เกียรติยศ
แสวงผลประโยชน์ในด้านชีวิต นำ
ความเสื่อมเสียมาสู่พุทธศาสนา

สร้าง ครอง พุทธ ศาสน์ หลังปลดปล่อยรัฐบาลประชาชน ทำ
การปฏิรูปพุทธศาสนา เอาคุณภาพ
ไม่เอาปริมาณ ให้ผู้มีได้บำเพ็ญศีลจริง
สึกโดยสมัครใจ ใช้แรงงานทำงานพึง
ตนเองอยู่ในวัด

สร้าง โดย จาก มาร ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ เกิดการปฏิวัติใหญ่ทาง
วัฒนธรรมศาสนาพุทธ ถูกกระทบกระ
เทือนอย่างหนัก

มาร สร้าง พุทธ ศาสน์ กังฉินหลินเปี้ยว ปลุกระดมทหาร
รักษาการณ์แดง ทำลายการสร้างชาติ
ของจีน ขณะเดียวกันก็ทำลายพุทธ
ศาสนาด้วย ศาสนาพุทธถูกทำว่าเป็น
เรื่องหลงเชื่องมงาย

พุทธ จาก มาร สร้าง พระพุทธรูปส่วนใหญ่ ถูกทุบทำลาย
วัดวาอาราม นอกจากถูกรื้อทิ้งแล้ว
ยังถูกนำไปให้ทำประโยชน์อย่างอื่น
เทวรูปและพระพุทธรูปล้วนถูกทำลาย
หมดสิ้น

พุทธ จาก มาร ศาสน์ พระเณรในวัดถูกจัดรวมกลุ่มศึกษาคำ
สอนเกี่ยวกับลัทธิวัดถุนิยม

ใจ โดย สร้าง มาร ศึกษาการปฏิบัติวัฒนธรรม ตลอดจน การปฏิบัติวัฒนธรรมสังคม พอเกิดขึ้น ใจคนล้วนถูกมารครอบ การต่อสู้แบ่งพรรคแยกพวก พระสงฆ์ลุ่มหลง ในชื่อเสียง

ศาสน์ โดย ใจ สร้าง ศาสนาพุทธกลายเป็นศาสนาผีตกเป็น เป้าหมายของภูตผีปีศาจ ศาสนาพุทธ ถูกทำลายหมดสิ้น

ศาสน์ สร้าง โดย ครอง ช่วงนี้ไม่มีศาสนาพุทธ พระเณรได้รับการปฏิบัติ ดุจเดียวกับคนทั่วไป ส่งไปชนบทใช้แรงงาน ตามนโยบาย ของรัฐบาล

ครอง สร้าง พุทธ ศาสน์ พระเณรถูกส่งไปฟาร์มเกษตร หรือ บ้านเดิมไปทำไร่ไถนา ไปใช้แรงงาน ภายใต้อการควบคุมสั่งสอนของชาวนา

สร้าง พุทธ โดย ครอง ปีเจ็ยจื่อฟั้นฟูพุทธศาสนา อย่างเป็นทางการ ประกาศให้เสรีภาพแก่พุทธ ศาสนา จัดตั้งพุทธสมาคมขึ้นในที่ ต่างๆ

สร้าง ครอง พุทธ ศาสน์ ประชานตั้งเสี้ยวผิง ประกาศให้พุทธ
ศาสนามีเสรีภาพ กำหนดเงื่อนไขเสรี
ภาพของศาสนาพุทธไว้ในบทบัญญัติ
แห่งรัฐธรรมนูญ

ครอง ศาสน์ พุทธ ใจ ภิกษุเผ่ากลับวัดเหมือนลูกกตัญญูพื้น
ฟูบูรณะวัดวาอาราม รัฐให้เงินอุดหนุน
สร้างวัดตั้งพระพุทธรูปคืบเสรีภาพแก่
ศาสนาพุทธอย่างแท้จริง

ศาสน์ โดย จาก พุทธ ช่วงเริ่มฟื้นฟู ๓ ลัทธิ คือ ขงจื้อ เต๋า พุทธ
ผู้คนบอกว่าเป็นพุทธทั้งหมด เพราะ
ขาดธรรมาจารย์เทศนาสั่งสอนธรรมะ
ผู้คนไม่เข้าใจเหตุผลพุทธ

ใจ โดย จาก ศาสน์ หลังจากคืบเสรีภาพแก่พุทธศาสนา
แล้ว พุทธสถานกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว
เที่ยวผู้คนสนใจใคร่เรียนรู้ และมีความ
สุขกับพุทธศาสนา พุทธศาสนาเริ่มรุ่ง
เรื่องขึ้นอีกวาระหนึ่ง

ตลอดทาง อาตมาเห็นสุวรรณวิหาร และรัตนเจดีย์อันใหญ่
โตมโหฬารมากมาย ล้วนมีแสงในตัว แลดูลานตาไปหมด แต่ว่า
ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนกลับเร่งรัด ให้อาตมารีบเดินทาง
บอกเวลามีจำกัด (ภายหลังอาตมาจึงทราบว่าเวลาในแดนสวรรค์
นั้นต่างกับเวลาในโลกมนุษย์ ไม่เหมาะจะอยู่นานเกินไป ขึ้นชักช้า

ไอ้เอวีหารลาย กลับไปยังโลกมนุษย์อีกที อาจเป็นเวลาหลายร้อย ปีกระทั่งหลายพันปีแล้วก็ได้) เส้นทางที่เราเดินไปล้วนปูด้วยหินขาว ก้อนหินแต่ละก้อนเปล่งประกายวาววับ กลิ่นดอกไม้ใบหญ้า พิศดารบนภูเขาโซยมาตามลมหอมละมุนเตะจมูก ทำให้จิตใจขึ้นบานเคลิบเคลิ้ม

เดินเลี้ยวโค้งหลายโค้ง ระยะทางประมาณกิโลเมตรเศษ เบื้องหน้าก็ปรากฏสะพานใหญ่แห่งหนึ่ง แต่ว่าประหลาดแท้ สะพานแห่งนี้ มีแต่ช่วงกลางลอยอยู่กลางอากาศ หามิทางขึ้นและทางลงไม่ ดูไม่น่าจะเดินขึ้นไปบนสะพานนั้นได้เลย ครั้นมองดูใต้สะพาน ก็ปรากฏเป็นเหวลึกมองไม่เห็นกัน

“เอ๊ะสะพานนี้จะเดินข้ามไปได้อย่างไร” อาตมาพิมพ์ำขณะ ที่อาตมารู้สึกลังเลก้าวเท้าไม่ออกอยู่นั้น ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนได้เอ่ยถามอาตมาว่า “ปกติท่านสวดมนต์อะไรท่องคาถาบทไหน”

อาตมาตอบว่า “ปกติอาตมาสวดสังฆกรรมปุณทริกสูตรกับ ปรมัตถ์ธรรมคาถา”

ท่านกล่าวว่า “เออ ดีแล้ว นั่นก็สวดซี”

อาตมาจึงเริ่มบทธวด ปรมัตถ์ธรรมคาถาทั้งบทมี ๓,๐๐๐ กว่าคำทว่าอาตมาสวดไปได้แค่๒๐-๓๐คำเท่านั้นสภาพเบื้องหน้า พลันเกิดการเปลี่ยนแปลง เห็นสะพานแห่งนั้นพลันยื่นหัวยื่นท้ายออกไปต่อติดทั้งสองข้าง ตัวสะพานเป็นสีทองเหลืองอร่าม

ส่งประกายวาววาม เห็นได้ว่าประกอบขึ้นจากรัตนะ ๗ ประหนึ่ง
สายรุ้ง ๗ สีสายหนึ่งแขวนอยู่กลางอากาศ งามวิจิตรตระการตาหา
ที่เปรียบมิได้ ราวสะพานทั้งสองข้างประดับด้วยโคมไฟไข่มุกส่อง
แสงสีต่าง ๆ ที่หัวสะพานติดตัวอักษรตัวโต 5 ตัว รูปร่างคล้าย
คลึงกับที่เห็นในมหาวิหาร อาตมาจึงเดาเอาว่า คงจะอ่านว่า
“สะพานอรหันต์ภพกลาง” เป็นแน่แท้

ข้ามสะพานไปแล้ว เรานั่งพักที่ศาลาเชิงสะพาน อาตมาจึง
ถือโอกาสเรียนถามท่านธรรมอาจารย์หยวนกวนว่า “เหตุใดเมื่อ
กัณนี้ เราไม่เห็นหัวท้ายสะพาน ครั้นท่องปรมาตม์ธรรมคาถาแล้ว ถึง
ได้มองเห็น”

ท่านตอบว่า “ก่อนท่องคาถา ธาตุแท้ของท่าน (โฉมหน้า
ที่แท้จริง) ถูกกรรมกีดขวางของตัวเองกันไว้หลายชั้นบดบังบรรค
นบถไว้ จึงไม่อาจมองเห็นแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ ต่อเมื่อท่องคาถาแล้ว
ด้วยการสะกดของคาถานุภาพ กรรมกีดขวางจึงอันตรธาน เมื่อสิ่ง
กีดขวางไม่มีธาตุแท้ตัวเองบริสุทธิ์ จึงได้ปรากฏอาณาจักรทั้งปวง
ที่มีอยู่แต่เดิมออกมา จากหลับเป็นตื่น จึงเห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เรียกว่า ไร่เมฆาหมื่นโยชน์ เห็นท้องนภาพหมื่นโยชน์ ก็คือ เหตุผล
นี้แหละ

พักหายเหนื่อยแล้ว เราก็เดินทางต่อ อาตมาเดินพลาง
ท่องคาถาพลาง ทันใด ได้ฝ่าเท้าพลันปรากฏดอกบัว เป็นกลีบๆ
เปล่งประกายมรกตประหนึ่งแก้วผลึก ไบบัวก็เปล่งแสงสีสัน
พันลายเหยียบบนดอกบัว ก็เดินลอยสู่ท้องนภาพระหนึ่งเหาะ

เห็นเดินอากาศยังไฉ่ยังงั้น มุ่งตรงไปเบื้องหน้า รู้สึกมีเสียงลมพัดผ่านข้างหูดังหวีดหวิว แต่ร่างกายกลับไม่รู้สึกว่ามีแรงลมปะทะ อัตราเร็วยิ่งกว่านั่งเครื่องบินเสียอีก เห็นสรรพสิ่งรอบ ๆ ภายเคลื่อนที่ถอยหลัง แวบผ่านตัวเราไปไม่ขาดสาย

เวลาผ่านไปไม่นาน อาตมาารู้สึกว่าตัวค่อย ๆ ร้อนขึ้น ยามนั้น สิ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือ ประตูเมืองที่ดูคล้าย ๆ เทียนอานเหมินของปักกิ่ง แต่มั่นกว่ากว้างใหญ่โต สง่าโอฬารยิ่งกว่าเทียนอานเหมิน รูปแกะสลักหงส์มังกรบนเสาหินเปล่งประกายวาววับ หลังคามีรูปปลักษณะคล้าย ๆ วังโบราณ แต่เป็นสีเงินยวงทั้งหมด ประหนึ่งเมืองรชตะมहिมาเมืองหนึ่ง เด่นสง่ายิ่ง

ครั้นเรามาถึงเมืองรชตะแห่งนี้แล้ว เราเห็นซุ้มประตูเมืองมีแผ่นป้ายติดตัวอักษร ๕ ภาษาด้วยกัน ภาษาที่เป็นภาษาจีนเขียนว่า **“หนานเทียนเหมิน”** (ประตูเทวาลัยทิศใต้) หรือจาทุมหาราชิก (จาทุมหาราชิกเป็นสวรรค์ชั้นที่ ๑ อันเป็นสถานที่พำนักของจตุโลกบาล) ภายในประตูจาทุมหาราชิก มีคนยืนอยู่เป็นอันมาก ที่แต่งกายด้วยชุดพลเรือนนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับชุดขุนนางสมัยราชวงศ์ชิงหรือหุรามาก เสื้อผ้าอาภรณ์ล้วนมีแสงในตัว ส่วนพวกที่แต่งชุดทหารก็มีลักษณะคล้ายขุนพลที่แสดงบนโรงงิ้ว เสื้อเกราะที่สวมใส่เปล่งประกายวาววับ ดูน่าเกรงขาม พวกเขายืนเข้าแถวเป็นระเบียบอยู่สองข้างประตูเมือง ประนมมือแสดงความเคารพต่อพวกเรา ต้อนรับพวกเราเข้าเมืองแต่ไม่มีผู้ใดเข้ามาพูดจาด้วย

เข้าประตูเมืองไปได้ประมาณ ๑๐ ก้าว เห็นกระจกใหญ่บานหนึ่ง กระจกนี้สามารถส่องโฉมหน้าเดิมของตนออกมา จำแนกว่าเป็นคนดีหรือคนชั่ว

หลังจากเข้าประตูเมืองแล้ว ตลอดทางจะเห็นทัศนียภาพพิลึกพิลลิตเหลือคณานับ ดูคล้ายรุ่ง คล้ายลูกฟุตบอล คล้ายดอกไม้ และคล้ายแสงไฟฟ้าเป็นต้น แวผ่านตัวเราไป ในกลุ่มเมฆหมอก จะเห็นพวกภูตวาอาราม โบสถ์ วิหาร ปราสาทราชวัง และยอดเจดีย์อยู่ไกลบ้าง ใกล้บ้าง แว ๆ วับ ๆ เดี่ยวชัดเดี่ยวเลื่อน ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนแนะนำว่า ชั้นนี้เป็นชั้นที่สูงกว่าชั้นจาดุมหาราชิกชั้นหนึ่งเรียกว่าชั้นดาวดึงส์ (สวรรค์ชั้นที่ ๒ ในฉกามาพจรหรือ ๖ ชั้นในกามภพ) อันเป็นที่พำนักของเง็กเซียนฮ่องเต้หรือพระอินทร์ ปกครอง ๔ ทิศ ๓๒ ชั้นฟ้า

เราไม่มีเวลาหยุดดู คงตรงดิ่งขึ้นไป ท่านธรรมาจารย์กล่าวกับอาตมาว่า เวลานี้เรามาถึง “สวรรค์ชั้นดุสิต” แล้ว ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่ ๔ ในฉกามาพจร พริบตาเดียวเราก็มาถึงหน้าประตูเขาพระวิหารหลังหนึ่ง เห็นคน ๒๐ กว่าคนมาต้อนรับพวกเรา ในนั้นมีอยู่คนหนึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน คือพระอาจารย์ชวีหยุนผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่อาตมานั่นเอง (พระเถระชั้นสูง ๑ ใน ๓ ของประเทศจีนในยุคปัจจุบัน) ยังมีอีก ๒ ท่านที่อาตมารู้จักท่านหนึ่งคือ พระภิกษุเมี่ยวเหลียน อีกท่านหนึ่งคือพระภิกษุฝูหยง (ทั้งสองท่านล้วนไปสู่สุคติภพแล้ว) ทุกท่านล้วนห่มกายด้วยผ้ากาสาพัสตร์แพรต่วนสีแดงงามสง่ายิ่ง

พอเห็นพระอาจารย์ชวีหยุน อตมารีบเข้าไปคุกเข่ากราบ
คารวะ ยามนั้นอตมาตื่นตันใจจนเกือบจะร้องให้ออกมา

พระอาจารย์ถามอตมาว่า “เป็นไง ใจสงบดีไหม ยังมีเรื่อง
ดีใจเสียใจอะไรอยู่อีกหรือเปล่า เจ้ารู้ไหม คนที่มากับเจ้า คนนั้น
เป็นใคร”

อตมาตอบว่า “ท่านมีนามว่าพระธรรมอาจารย์หยอนกวน
ครับ”

ยามนั้น พระอาจารย์ได้เปิดเผยความจริงอันชวนตระหนก
แก่อตมาเรื่องหนึ่ง ท่านกล่าวว่า “ท่านนั้นก็คือ พระมหาเมตตา
การุณย์โพธิสัตว์กวนอิมผู้ดับทุกข์เข็ญแก่เวไนยสัตว์ที่พวกเจ้าสวด
อยู่ทุกวันนี้เอง”

อตมาตะลึงงันด้วยคิดไม่ถึง ภายหลังจากที่พระอาจารย์กล่าว
จบลงอตมาจึงรีบคุกเข่าลงกราบแทบเท้าพระโพธิสัตว์กวนอิมใน
ธรรมกายของพระธรรมอาจารย์หยอนกวน โอ มีนัยน์ตาเสียเปล่า
แต่หาู้จักขุนคิริไท่ซันไม่ เบื้องหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลง
อตมาไม่ทราบจะกล่าวอะไรดี

เทวดาใน “สวรรค์ชั้นดุสิต” ต่างกับมนุษย์ในสัพพะโลกของ
เราซึ่งสูงแค่ ๕-๖ ฟุตเท่านั้น แต่เทวดาที่นี่ สูงประมาณ ๓๐ ฟุต
แต่ว่า พระธรรมอาจารย์เต๋มาหยอนกวน (กวนอิมแปลง) กล่าวว่า
ในเมื่อพาอตมามาถึงที่นี่แล้วรูปร่างของอตมาก็จะเปลี่ยนแปลง
ด้วย คือ เปลี่ยนสูงใหญ่เป็น ๓๐ ฟุตเท่าพวกเขานั้นแหละ

ขณะนั้น พระอาจารย์ยังสั่งกำชับอาตมาว่าจะต้องบำเพ็ญ
ศีลภาวนาในสัพพะโลกอย่างมุนานะ กรรมกิดขวางต้องผ่านการ
ทดสอบจึงจะค่อยๆ ปลดปล่อยออกได้ ทั้งสั่งกำชับว่าพยายาม
สร้าง และบูรณะปฏิสังขรณ์ วัดวาอาราม เป็นต้น

ณ ที่นั้น อาตมายังเห็นคนจำนวนมาก มีทั้งชายและหญิง
ทั้งเด็กและคนชรา การแต่งกายของพวกเขา คล้ายกับชุดแต่งกาย
ในสมัยราชวงศ์หมิง

พระโพธิสัตว์เมตเตยยะ ไชยปริศนาธรรม

หลังจากนั้น เราก็พากันเข้าสู่ลานภายในของสวรรค์ชั้นดุสิต เพื่อเข้าผ่านมัสการพระโพธิสัตว์เมตเตยยะ ครั้นเข้าไปภายในมหาวิหารเมตเตยยะ ได้เห็นความใหญ่โตโอ่างามของมหาวิหาร จนสุดจะหาคำมาเปรียบเทียบกับให้มองเห็นภาพได้ ทุกหนทุกแห่งวาววับไปด้วยประกายสีทอง หน้าประตูมหาวิหาร มีอักษรตัวโต ๓ ตัวเปล่งประกายแวววาว เขียนด้วยภาษา ๕ ชนิดติดอยู่ ที่เขียนเป็นภาษาจีนอ่านได้ความว่า “แดนดุสิต” ณ ที่นั้นอาตมาได้เห็นพระโพธิสัตว์เมตเตยยะด้วยตนเอง

รูปร่างหน้าตาของพระโพธิสัตว์เมตเตยยะ หาได้มีส่วนเหมือน “พระยัมพุงพลุ้ย” อย่างที่เราตั้งไว้สักการบูชาในสัพพะโลก ซึ่งท้องโตยี่น้อออกมาข้างหน้า พระพักตร์ยิ้มเสมอ ๆ ก็ทำให้พระโพธิสัตว์เมตเตยยะที่แท้จริงนั้น กล่าวได้ว่ามีธรรมลักษณะสง่าเคร่งขรึม เพียงพร้อมด้วย ๓๒ ลักษณะ ๘๐ มงคล รูปโฉมภายนอกเด่นเป็นพิเศษ

สองข้างมหาวิหาร มีพระโพธิสัตว์มากมาย นั่งบ้าง ยืนบ้าง ห่มกายด้วยธรรมาภรณ์หลากหลายชนิด แต่ที่มากที่สุดคือผ้ากาสาหวีสีแสดที่มีแสงในตัว แต่ละท่านล้วนมีแท่นดอกบัว ๑ แท่น อาตมาเข้ากราบนมัสการท่านโพธิสัตว์เมตเตยยะ อารามธรรมจากท่าน ท่านได้ไชยปริศนาธรรมต่ออาตมาดังนี้คือ “อนาคต (๖ พันล้านปีให้หลังอาตมาจะจุดศรีนาคาไตรจักรจะ

ลงสู่สัพพะโลก ถึงเวลานั้น พื้นพิภพจะปราศจากขุนคีรี จะราบ
เรียงตั้งฝ่ามือ สัพพะโลกจะกลายเป็นวิสุทธินิคมของแดนมนุษย์
ระหว่างศาสนาด้วยกันจะต้องถนอมรักซึ่งกันและกัน ปลุกเร้า
ซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น อย่าได้ดูหมิ่นก้าวร้าว จาบ
จ้วงซึ่งกันและกัน ระหว่างนิกายต่าง ๆ ในศาสนาเดียวกัน ก็อย่า
ได้ดูหมิ่นซึ่งกันและกัน จะต้องช่วยกันขจัดภัยพาลผดุงความเป็น
ธรรม” เท่านั้น และยังประทานธรรมกถาอื่น ๆ อีก แต่อาตมา
จำได้ไม่หมด)

หลังจากนั้น พระอาจารย์ของอาตมาคือ ภิกษุเฒ่าชวีหุณ
ก็พาอาตมาไปที่อารามใหญ่หลังหนึ่ง หน้าอารามมีขุนศึกตกแต่ง
กายคล้ายชุดราชวงศ์หมิงยืนอยู่ แต่ไม่ใช่เหยี่ยวตัวอู๋ ขุนศึกนาย
นั้นพาเราเข้าสู่ภายในอาราม แล้วก็ได้จัดแจงยกขนมหวานทำจาก
น้ำผึ้งบุงปลาที่เสาะหาโดยเทพธิดามาเลี้ยงรับรองเรา อาตมากินไป
ขึ้นหนึ่ง รสหวานอร่อยหาใดเปรียบมิได้ รู้สึกอิ่มมาก ขณะเดียวกัน
จิตใจก็กระชุ่มกระชวยขึ้นอีกหลายเท่า

ท่านภิกษุผู้หยงกล่าวกับอาตมาว่า “บนสวรรค์ล้วน
แต่ใช้น้ำผึ้งบุงปลาเป็นอาหาร ซึ่งเทพบุตรเทพธิดาหน้าพระลาน
เป็นผู้นำมาถวาย ใช้ดอกไม้หลายอย่างหลายชนิดทำเป็นน้ำผึ้ง
รสชาติดีมาก คนในโลกมนุษย์มีวาสนาได้ดื่มกินน้ำผึ้งบุงปลา
นี้สามารถขจัดโรคอายุวัฒนะ ผู้เฒ่าจะกลับเป็นเยาว์ เจ้าทานมาก
หน่อยจะได้ประโยชน์เอนกอนันต์

นับแต่นั้นมา ร่างกายของอาตมา รู้สึกจะหนุ่มแน่นขึ้นกว่า

แต่ก่อนจริง ๆ จนถึงปัจจุบันยังไม่เคยต้องทานยาเลย

ต่อจากนั้น ท่านภิกษุผู้หยงกล่าวกับอาตมาอีกว่า “บนสวรรค์อยู่สุขสบายเกินไป ไม่ค่อยจะบำเพ็ญศีลภาวนากันก็เหมือนพวกมั่งมีศรีสุขในแดนมนุษย์นั่นแหละ ที่ไม่ยอมบวชเรียน รู้จักแต่เสพสุขเฉพะหน้า หารู้ไม่ว่าก้าวไม่พ้นไตรภพ เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารของ ๖ ภูมิ ยากแก่การหลุดพ้น พวกเราอยู่ที่นี้ฟังธรรมะจากท่านโพธิสัตว์เมตเตยยะ วันข้างหน้ายังต้องไปจุดียังโลกมนุษย์เพื่อดับทุกข์เชิงุแก่เวไนยสัตว์อีก หลังจากนั้นจึงจะสามารถเข้าสู่วิถีแห่งโพธิสัตว์หลุดพ้นอย่างแท้จริง

ยามนั้น พระอาจารย์ชวีหยงก็ได้ให้คำชี้แนะแก่อาตมา ท่านกล่าวว่า “ยุคปลายธรรมะจะต้องยื่นหัตถ์ช่วยนำเวไนยสัตว์ไปสู่ความหลุดพ้นในภาวะที่ยากลำบากที่สุด อย่าได้เห็นแก่ความสุขสบายในภาวะราบรื่น และอย่าได้หลบเลี่ยงในภาวะที่ยากลำบาก สามารถยื่นหัตถ์ในสัมโพธิญาณแห่งสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเป็นการเดินตามวิถีแห่งโพธิสัตว์อย่างแท้จริง จำไว้ให้ดี ภายหลังกลับสู่โลกมนุษย์แล้ว เจ้าต้องบอกต่อผู้ร่วมทางธรรม เฉพะอย่างยิ่ง พี่น้องที่ร่วมบำเพ็ญศีลภาวนา ให้ถือศีลเป็นครู ยืนหยัดวัตรปฏิบัติดั้งเดิมอย่างเคร่งครัด อย่าได้เที่ยวปฏิรูปอย่าได้เที่ยวเปลี่ยนระบบสงฆ์ ปัจจุบันมีคนกล่าวว่า ปรมัตถ์สูตรเป็นของปลอม บางคนแก้ชุดแต่งกายสงฆ์ บ้างไม่เชื่อกฎแห่งกรรม บอกว่าใช่เป็นอาหารมังสวิรัต ไม่ยืนหยัดวัตรปฏิบัติอย่างมุนานะ แล้วใช้สิ่งนี้ไปส่งผลสะเทือนต่อเวไนยสัตว์ กลับใช้อวิชาไป

หลอกหลวงผู้คนให้เกิดความหลงเชื่อมงาย กลุ่มหลงมัวเมาตีความ พุทธคัมภีร์เสียจนผิดเพี้ยนและเอะอะ ไปหลอกเอาของถวายสิ่ง เหล่านี้ ล้วนเป็นมารทำลายมูลปัญญาแห่งพระตถาคตเจ้า ปลอ่ย ให้มารออกมาอาละวาดทำลายผู้คนอย่างเสรี ฉะนั้น เจ้าต้อง สืบทอดเจตนารมณ์ของข้า จึงเป็นศิษย์ที่ดีของข้า วันข้างหน้า เจ้า จะต้องไปเผยแพร่เทศนาสั่งสอนธรรมะยังนานาประเทศ แต่ว่าใน ภาวะแวดล้อมที่เลวร้ายจะต้องประคับประคอง ฟันฟันบูรณปฏิ สังฆรณ์วัดวาอารามที่ข้าสร้างมากาลก่อน ฉะนั้นชื่อเจ้าที่ตั้งไว้ว่า ผู้ซิง (ฟันฟัน) เมื่อครั้งที่ข้าถ่ายทอดวิชาให้ นั้น ตอนนี้เจ้าเข้าใจความ หมายของมันหรือยัง”

หลังจากพักผ่อนอยู่ชั่วครู่ พระโพธิสัตว์กวนอิมก็มาพา อาตมาออกจากมหาวิหารไปชมทัศนียภาพ แดนวิมานที่หน้า พระลานเห็นแสงแพรวพราวาววับ ปรากฏอยู่ทั่วไปปกิณทิวา สกุนาพิมานจับคู่ขับขานดนตรีไพเราะเสนาะหู มโหรีทิพย์พิมาน ใสพิสูทธิ์ดีดสีบรรเลงวังเวงแว่ว เลิศล้ำเป็นธรรมชาติ เทพบุตร เทพธิดา แต่งกายด้วยชุดแพรวพรรณสีฉูดฉาดเพร็ดแพ้วงามวิไล เดินเป็นแถวเป็นแนวอย่างมีระเบียบ เดินเล่นตามสบาย บุปผชาติ พิมานบานสะพรั่งชูช่อดอกสลอนแข่งความงามวัดวาอารามโบสถ์ วิหาร ศาลา รวมทั้งรัตนเจดีย์ต่าง ๆ ล้วนเปล่งประกายชัชวาล สม เป็นทัศนียภาพของพิมานแมนแดนสวรรค์จริง ๆ โลกมนุษย์ไม่มี ทางเปรียบได้แม้เท่ากระผีกจีน

อาตมาชมพลางสุดดีไม่หยุดหย่อนท่านโพธิสัตว์กวนอิมชี้ให้

อาตมาครุรัตนเจดีย์ขนาดใหญ่กว่าขุนเขาคุณหลุน ซึ่งกำลังเปล่ง
สัทธรรมาเสียงหนึ่งพลางกล่าวว่า “เจดีย์นี้ก็คือสถานที่พำนักของ
ไท่ซั้งเหล่าจวิน (ไท่เสียงเล่ากุน...เล่าจื่อ) เรียกว่าเจดีย์กลั่นยา
เม็ดอายุวัฒนะ” มองไปแต่ไกล เห็นมหาเจดีย์กลั่นยาเม็ดอายุ
วัฒนะอันใหญ่โตมหึมาอร่ามเรืองระยับนั้น ถูกเมฆหมอกบังบางส่วนไว้
เห็นบ้าง ไม่เห็นบ้าง ไม่รู้ว่าสูงก็ขึ้นกันแน่ เหมือนมายืนอยู่
เบื้องหน้าขุนเขา เราได้แต่มองดูอยู่ด้านนอกเท่านั้น ไม่ได้เข้าไป
ภายในเจดีย์ พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวสัพไปว่า “เจดีย์นี้
เป็นที่พำนักของเทวราชรอบๆ มีต้นหลิงหยวนชู่ (พวกเต่าใช้สำ
หรับฝึกฝนบำเพ็ญตะบะให้คืนสู่โฉมเดิม) ตลอดจน ไม้ดอก ไม้ผล
๔ ธาตุ กล่าวกันว่า พวกฝึกฝนบำเพ็ญตะบะ ถ้าบำเพ็ญได้ดี ต้น
หลิงหยวนชู่ประจำตัวของเขาในแดนสวรรค์ ก็จะออกดอกสวย
งามน่าชม ตรงกันข้ามก็จะไร้ชีวิตชีวา กระทั่งเหี่ยวเฉาโรยรา”

ยามนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมเร่งรัดอาตมาว่า “เร็วเข้าเถอะ
เวลาเหลือไม่มากนัก เดี่ยวอาตมาจะพาท่าน ไปยังแดนสุขาวดี
ประจิม ที่นั่นสวยงามกว่านี้อีก เปรียบเทียบกับสัพพะโลกก็ยิ่ง
เปรียบกันไม่ติด”

เยียนแดนสุขชาวดีเข้าผ่านมัสการอมิตาภะพุทธเจ้า

ออกจาก “สวรรคค์ชั้นดุสิต” อาตมาท่องปรหมัตถ์สูตรตามเคยแท่นดอกบัวพลันปรากฏที่ใต้เท้า พาดัวอาตมาเห็นลอยท่องฟ้านากาศ ตลอดทางได้ยินแต่เสียงลมพัดอื้อ แต่ไม่รู้สึกว่ามีแรงลมปะทะอัตรความเร็วนั้น บรรยายไม่ถูก ทศนียภาพแดนวิมานอันงามวิจิตรเบื้องหน้าเราจะแวบผ่านตัวเราไป พริบตาเดียวก็ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังลึกลับชั่วไม่กี่นาที ก็เห็นเบื้องล่างใต้แท่นดอกบัวลงไปเป็นพื้นราบเคลื่อนด้วยทรายทอง ต้นไม้ยักษ์เป็นแถวเป็นทิว แต่ละต้นสูงหลายร้อยฟุต กิ่งทองใบหยก ใบเป็นรูป ๓ เหลี่ยม บ้าง ๕ เหลี่ยม บ้าง ๗ เหลี่ยม ก็มีล้วนออกดอกเป็นแสงได้ทุกต้น วิหกนกไพโรนนาชนิด ล้วนมีแสงในตัว นกบางตัวมี ๒ หัว กระทั่งหลายหัว ๒ ปีก กระทั่งหลายปีก พวกมันโผผินบินว่อน ล้อลมอย่างอิสระเสรี ขับลำนำเป็นนามศักดิ์สิทธิ์ของอดีตพุทธเจ้ารอบ ๆ รัวลูกกรงตกแต่งด้วยสีสันท่าง ๆ ๗ สี พระโพธิสัตว์กวนอิม กล่าวกับอาตมาว่า “ร่างแห ๗ ชั้น กับแนวพฤษ ๗ แถวที่กล่าวถึงในพุทธคัมภีร์นั้น ก็คืออาณาจักรนี้นั่นเอง”

ข้างหูแว่วเสียงผู้คนสนทนากันเอ็ดอึง แต่ภาษาฟังไม่รู้เรื่อง พระโพธิสัตว์กวนอิม กล่าวว่า “ภาษาต่างๆ ท่านอมิตย์สพุทธะ ท่านฟังรู้เรื่องหมด” ตลอดทางยังเห็นเจดีย์สูงใหญ่มากมาย ล้วนประกอบขึ้นจากรัตนะ ๗ เปล่งประกายวาววาม เราคงมุ่งหน้าต่อไป ชั่วครู่ก็มาถึงเบื้องหน้าภูเขาทองลูกหนึ่ง ภูเขาทองลูกนี้สูงใหญ่กว่าภูเขาเอ่อเหมย (ง่อไบ้) ของจีนหลายต่อหลายเท่านัก

มีพักต้องสงสัย ตอนนี่เราได้มาถึงใจกลาง “แดนสุขาวดี” แล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมยกพระหัตถ์ชี้ไปเบื้องหน้ากล่าวว่า “ถึงแล้วอมิตาภะพุทธเจ้าก็อยู่เบื้องหน้าท่าน ท่านเห็นไหม”

อาตมาประหลาดใจถามว่า “อยู่ไหนอาตมาเห็นแต่ผาหิน ขวางอยู่ข้างหน้า”

ที่ไหนได้ คำตอบของพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่เหนือความคาดหมายของอาตมามาก ท่านตอบว่า “ขณะนี้ท่านกำลังยืนอยู่บนปลายพระบาทของอมิตาภะพุทธเจ้าแล้ว”

อาตมากล่าวว่า “พระธรรมกายของอมิตพุทธเจ้าสูงใหญ่ปานนั้น อาตมาจะเห็นได้อย่างไรละครับ

จะว่าไปแล้ว ภาวะเช่นนี้ ก็เปรียบดั่งมदनอยตัวหนึ่งยืนใต้ตึกระฟ้าสูง ๑๐๐ กว่าชั้นของอเมริกา ไม่ว่าจะแหงนมองอย่างไร ก็ไม่มีทางมองเห็นโฉมหน้าส่วนทั้งหมดของตัวตึกมันใดก็ฉนั้น

พระโพธิสัตว์กวนอิมแนะนำให้อาตมาคุกเข่าลง อธิษฐานขอพรอมิตาภะพุทธเจ้าชักนำอาตมาไปยังแดนสุขาวดีประจิม อาตมารีบคุกเข่าลงแล้วตั้งจิตอธิษฐาน พริบตาเดียว รู้สึกว่าร่างกายตัวเองปล้นสูงใหญ่ขึ้น ๆ จนเสมอพระนาภี (สะดือ) ของอมิตาภะพุทธเจ้า ในระดับความสูงดังกล่าวอาตมาจึงได้มองเห็น อดีตพุทธเจ้ายืนอยู่ข้างหน้าอาตมาจริง ๆ ท่านยืนอยู่บนแท่นดอกบัวนับชั้นไม่ถ้วน กลีบดอกแต่ละชั้นล้วนมีรัตนเจดีย์เปล่งสัฟรัสสี ภายในรังสีมีพระพุทธรูปนั่งขัดสมาธิอยู่ท่ามกลางประกายสีทอง ขณะเดียวกัน

อาตมายังเห็นพระมหาวีหาร วิจิตรงดงามอร่ามเรืองหลังหนึ่ง
เฟ่งสายตามองออกไปอีก อาตมาก็เห็นโฉมหน้าส่วนทั้งหมดของ
แดนสุขาวดีประจิม

ยามนั้น ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนก็ได้แปลงกายกลับสู่
พระธรรมกายตัวจริงของพระโพธิสัตว์กวนอิม ทั้งสรรพางค์กาย
เป็นแก้วผลึกสีทองโปร่งใส อารมณ์ห่มกายเปล่งฉัพพรรณรังสี จำ
แนกไม่ออกกว่าเป็นหญิงหรือชายกันแน่ พระธรรมกายของท่านสูง
ใหญ่กว่าอาตมา สูงเสมอไหล่ของอมิตาภะพุทธเจ้า

อาตมายืนอยู่ ณ ที่นั้น มองภาพอภินิหารนั้นจนเคลิบ
เคลิ้มไหลหลง เลยนึกไม่ออกว่าสมควรจะกล่าววาจาอย่างไร
เวลานี้ จะให้อาตมาบรรยายภาพอภินิหารในขณะนั้น อย่างละเอียด
สงสัยจะต้องใช้เวลาบรรยายสัก ๗ วัน ๗ คืน เอาเฉพาะ
พระธรรมกายที่สง่าเคร่งขรึม สดุดประมาณของอมิตาภะพุทธเจ้า
พุทธรูปวันก็พูดไม่จบ เป็นต้นว่าพระธรรมลักษณะของท่านอย่าง
พระเนตรคู่นั้น ของท่านก็ดูประหนึ่งห้วงมหรณพอันเว้งว่างไพ
ศาล พูดไปอาจไม่มีใครเชื่อก็ได้ แต่จริงๆ พระเนตรคู่นั้นของ ท่าน
กว้างใหญ่เหมือนทะเลในแดนมนุษย์ไม่ผิดเพี้ยน อาณาจักรของ
แดนสุขาวดีประจิม ตามที่กล่าวไว้ในพุทธคัมภีร์ บอกว่า อยู่ห่าง
ไกลถึง ๑๐ ล้านล้านพุทธภูมิ ถ้าคำนวณเป็นเวลา สมมุติว่า
ในแต่ละนาที่ของคนเรา เดินได้ ๑ ปีแสง ก็ต้องใช้เวลาเดินถึง
๑๕,๐๐๐ ล้านปีแสง จึงจะไปถึงได้ อีกนัยหนึ่งก็คือ ดูจากชั่ว
อายุขัยของคนๆ หนึ่งแล้ว เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้เลย แต่ว่า

จะไปยังแดนสุขาวดีประจิม ขอเพียงตั้งจิตอธิษฐาน ชั่วแวงเดียวก็ไปถึงได้ ถ้ากล่าวจากด้านวัตถุ อาศัยร่างกายที่เป็นเลือดเนื้อออกเดินเพื่อไปสู่แดนสุขาวดีประจิม ต่อให้โลกทั้งโลกตั้งแต่เริ่มเกิดจนแตกดับ ใช้เวลาในการเดินทางยาวนานขนาดนั้นก็ยังไม่ถึงอยู่ดี ดังนั้น ต้องอาศัยพลังจิตอธิษฐานบวกกับอมีตาทะพุทธเจ้าประธานพร เพียงชั่วพริบตาเดียวก็สามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้

อาตมากราบนมัสการอมีตาทะพุทธเจ้า ขอให้ท่านประธานพร ประธานสติปัญญาแก่อาตมาเพื่อการหลุดพ้นจาก สงสาร วัฏฏ อมีตาทะพุทธเจ้าแยมพระโอบุชฐ์ตรัสว่า “พระโพธิสัตว์กวนอิม นำพาเจ้ามาถึงที่นี่ เพื่อที่ศนาจรยังสถานที่ต่าง ๆ เจ้า ก็ไปเถอะ แต่หลังจากนี้เจ้าต้องกลับโลกมนุษย์”

ขณะนั้น อาตมารู้สึกติดตึงกับความสวยงามน่าอภิรมย์ของแดนสุขาวดีประจิม รู้สึกว่าโลกมนุษย์มีแต่ความทุกข์เวทนา ไม่คิดอยากกลับไปยังโลกมนุษย์อีกแล้ว ดังนั้นอาตมาจึงวิงวอนว่า “แดนสุขาวดีประเสริฐยิ่ง ข้าพุทธเจ้าไม่คิดหวนกลับไปอีกแล้ว ขออมีตาทะพุทธเจ้าโปรดแผ่เมตตากรุณา รับข้าพุทธเจ้าไว้ด้วยเถิด”

อมีตาทะพุทธเจ้าตรัสว่า “ไม่ได้หรอก ไม่ใช่ข้าไม่รับเจ้า หรือ เจตนาขับไล่ไสส่งเจ้า หากเป็นด้วยว่า ๒ กลับก่อนเจ้าได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้ว และด้วยเหตุที่เจ้าได้ตั้งปณิธานไว้เองว่า จะกลับไปจุติยังโลกมนุษย์เพื่อดับทุกข์เข็ญแก่เวไนยสัตว์ ฉะนั้น ปัจจุบันเจ้ายังจำเป็นต้องกลับไป เพื่อทำตามปณิธานที่ตั้งไว้ให้

บรรลุนิยามก่อน จงนำสภาพที่ได้พบเห็นในแดนสุขาวดีไปบอก
กล่าวถ่ายทอดให้มนุษยโลกได้รับรู้ สั่งสอนพวกเขาให้รู้เรื่องบาป
บุญคุณโทษ”

อดีตพุทธเจ้ายังประทานปริศนาธรรมอีกว่า “เจ้าได้เกิด
เมื่อ ๒ กัลป์ก่อน เพราะเจ้าตั้งปณิธานโปรดเวไนยสัตว์ บิдамารดา
รวมทั้งญาติโกโหติกาในชาติต่าง ๆ ปฏิญาณจะช่วยพวกเขาไปยัง
บัว ๙ ชั้นด้วยกัน

ครั้นอมิตาภะพุทธเจ้าประทานปริศนาธรรมจบ อาตมา
ก็รู้สึกวาทังตัวสันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ระลึกถึงสภาพที่ไปเกิด
ยังสุคติภพ เมื่อ ๒ กัลป์ก่อนนั้น ภาพเหล่านั้นปรากฏออกมา
ภาพแล้วภาพ เล่าแจ่มแจ้วเหมือนติดอยู่กับตา

อมิตาภะพุทธเจ้าตรัสกับพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “ท่าน
นำเขาไปเที่ยวชมยังสถานที่ต่าง ๆ เกิด” อาตมาก็ลงมากราบแทบ
เท้าอมิต พุทธเจ้า ๓ ครั้ง จากนั้นก็ออกจากประตูใหญ่ของเวที
แสดงธรรม

ยามนั้น อาตมาเห็นประตูใหญ่ทุกบาน ระเบียบ ขอบ
สระ รั้ว ลูกกรง ภูเขา พื้นดิน ล้วนประกอบขึ้นจากรัตนะ ๗
มีแสงในตัวทั้งสิ้น เหมือนกับไฟฟ้าหลอดไฟฟ้านีออนยังงัง
งันที่แปลกประหลาดก็คือ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่มองดูคล้ายมีรูปร
ร่างเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่โปร่งใสไร้กีดขวาง สามารถเดินผ่าน
ทะลุได้ บนประตูใหญ่มีตัวอักษรสีทอง ๔ ตัว สองข้างประตูก็มี

กลอนคู่ติดอยู่ อาตมาอ่านไม่ออก แต่จนบัดนี้ยัง จำได้ตัวหนึ่ง อีก ๓ ตัวจำไม่ได้แล้วพระโพธิสัตว์กวนอิมอธิบายว่า “อ่านออกเสียง เป็นภาษาจีนจะได้ความหมายว่า ต้าสงเป่าเตี้ยน (รัตนบัลลังก์ มหาชาติ) จะหมายถึง พุทธะแห่งอายุวัฒนะก็ได้”

มหาวิหารวิจิตรงดงามอร่ามเรื่องหลังนั้นใหญ่โตมโหฬารสุด จะเปรียบปาน มีคนหลายหมื่นคนอยู่ในมหาวิหารหลังนั้น ขณะเดียวกัน ก็เห็นพระโพธิสัตว์จำนวนมาก นั่งบ้าง ยืนบ้าง บ้าง อยู่ภายในวิหารบ้างอยู่นอกวิหาร พระธรรมกายแต่ละรูปล้วนเป็น สีทองโปร่งใส ความสูงของพระโพธิสัตว์ต่ำกว่าอมิตพุทธเจ้าเล็กน้อย ในบรรดาพระโพธิสัตว์ อาตมายังเห็นพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ กับพระโพธิสัตว์ฉางจิงจิ้นเป็นต้นรวมอยู่ด้วย

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า “เออล่ะ อาตมาจะพาท่าน ไปเที่ยวชมบัว ๙ ชั้น เริ่มจากชั้นล่าง ชั้นกลาง ไปจนถึงชั้นสูง”

เดินไปตามทาง ปรากฏว่าร่างกายเราค่อย ๆ หดเล็กลงทีละน้อย เห็นปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดนี้แล้ว อาตมาก็เรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “เหตุใดจึงมีสภาพเช่นนี้ ร่างกายคนเราเอนหดเล็กลงได้”

พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า “เวไนยสัตว์แต่ละชั้นในแดน สุขาวดี เนื่องจากอาณาจักรต่างกัน ความเล็กใหญ่ต่ำสูงของ ร่างกายก็แตกต่างกันไปด้วย ขณะนี้เรากำลังเริ่มจากชั้นสูงสุด (ที่พำนักของอมิตาภะพุทธเจ้า) ไปหาชั้นต่ำสุดในบัว 9 ชั้น บัวชั้น

สูงจะสูงใหญ่กว่าบัวชั้นกลาง บัวชั้นกลางก็สูงใหญ่กว่าบัวชั้นล่าง
ตอนนี้เราจะไปยังบัวชั้นล่าง ดังนั้นร่างกายจึงค่อย ๆ หดเล็กลงจน
ได้สัดส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับร่างกายของเวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่าง
อย่างเช่นโลกมนุษย์ร่างกายคนเราสูงไม่เกิน ๘ ฟุต แต่เทวดาใน
แดนสวรรค์กลับสูงใหญ่ถึง ๓๐ กว่าฟุต ที่เรียกว่าประสานสอดคล้องกับภูมิภาพ”

บัวชั้นล่าง

สถานที่เกิดโดยมีกรรมติดตัวของเวไนยสัตว์

เราเดินพลาสนทนาพลาสน ชั่วครู่ก็มาถึงบริเวณสระบัวของ
บัวชั้นล่าง

กวาดตามองดูรอบ ๆ เห็นพื้นดินราบเรียบต่งฝ่ามือปูด้วย
แผ่นทองคำ เปล่งประกายเหลืองอร่ามอำไพ อีกทั้งโปร่งใสด้วย
และแล้วเบื้องหน้าเราก็ปรากฏจตุรัสอันกว้างขวางแห่งหนึ่ง บน
จตุรัสมีตรุณีอายุประมาณ ๑๓-๑๔ ปี จำนวนมาก ตรุณีเหล่านี้
ล้วนไว้แกละ ๒ แกละบนศีรษะ ทัดดอกไม้สีม่วงบนแกละงามหรู
ทุกคนแต่งกายด้วยอาภรณ์ชุดเขียวอ่อน ๆ ใส่เอี่ยมสีดอกท้อ เหว
คาดสายรัดสีทอง แต่งกายเหมือนกันหมด รูปร่างหน้าตาก็เหมือน
กันอย่างกับแกะจากพิมพ์เดียวกัน

ในสุคติภพก็มีสีกาด้วยเฮะ

อาตมาพกความสงสัยเต็มกลืนเรียนถาม ท่านโพธิสัตว์กวนอิมว่าตามพุทธคัมภีร์กล่าวว่า ในแดนสุขาวดีหามีแบ่งหญิงแบ่งชายไม่ เหตุใดที่นี่จึงมีเด็กผู้หญิงอยู่ด้วยล่ะครับ

พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า “ใช่แล้ว ณ ที่นี่ไม่มีรูปลักษณะหญิงชายหรือ ท่านดูตัวท่านเองซิว่าตอนนี้เป็นอย่างไร”

อาตมาฟังคำรู้สึกเอะใจจึงหันมาสำรวจตัวเองค่อยพบว่าแท้จริงตัวเองได้กลายเป็นเด็กสาวอายุ ๑๓-๑๔ ปี แต่งกายและรูปร่างหน้าตาเหมือนพวกเขาทั้งหมดไปเสียแล้ว

อาตมาตะลึงลานถามขึ้นว่า “เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ไปได้” พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า “ที่นี่มีพระโพธิสัตว์รูปหนึ่งคอยบังการความเป็นไปจะให้แปลงเป็นชายก็เป็นชายทั้งหมดจะให้แปลงเป็นหญิงก็เป็นหญิงทั้งหมด ความจริงไม่ว่าจะแปลงเป็นหญิงหรือชายก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน เพราะว่าการเปลี่ยนร่าง เกิดในดอกบัวนั้น หามีเรือนกายที่เป็นเลือดเนื้อไม่ เรือนกายจะเป็นแก้วผลึกสีขาวโปร่งใสเหมือนแท่งแก้ว แต่มีรูปเป็นคนเท่านั้น ดังนั้นจริง ๆ แล้วหามีแบ่งหญิงแบ่งชายไม่”

อาตมาลองสำรวจดูร่างกายตัวเอง ก็พบว่าเป็นดังที่พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวจริง ๆ ไม่เห็นผิวหนัง เนื้อ เล็บ กระดูก เลือด เป็นเพียงเรือนร่างที่มีสีขาวโปร่งใสดังแก้วผลึกเท่านั้น คนที่ไปเกิดในบัวชั้นล่าง ล้วนแล้วแต่พกรรมเก่าติดตัวไปเกิดทั้งสิ้น มาถึงที่นี่ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย หลังจากเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้ว

ก็จะกลายเป็นเด็กอายุ ๑๓-๑๔ ปีทั้งหมด จากเผ่าเป็นทารก กลายเป็นคนหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา น่ารักน่าเอ็นดู ดูภายนอก เหมือนมีหญิงและชาย แต่โดยความเป็นจริงหามีแบ่งหญิงและ ชายไม่

อาตมายังไม่หายสงสัย เรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมต่อไป ว่า “เหตุใดเวไนยสัตว์ที่มาจากที่นี่ จึงเปลี่ยนรูปเป็นพิมพ์เดียวกัน หมดและอายุเท่ากันหมดล่ะครับ”

ท่านตอบว่า “ทั้งนี้เพราะว่าพุทธานุภาพนั้นเสมอภาคกันพุท ธานุภาพของอมิตาภะพุทธเจ้าชักนำ พวกเขามาเปลี่ยนร่างเกิดใน ดอกบัว ทุกคนจะได้รับการปฏิบัติเหมือนกันหมด ไม่ว่าพวกเขา ขณะอยู่สัพพะโลกจะเป็นพ่อเผ่า แม่เผ่า ้วยกลางคน ้วยฉรรรจ์ ก็ตาม แต่หลังจากเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้ว จะออกมาเป็น คนอายุ ๑๐ กว่าปีทั้งหมด ก็ทำนองเดียวกับทารกแรกเกิดในแดน มนุษย์นั้นแหละ ขนาดใหญ่่น้อยของร่างกายจะแตกต่างกันไม่ มาก”

ที่บัวชั้นล่าง ภายหลังเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้วก็ใช้ชีวิต อยู่ภายในเหลี่ยมหัว(ปทุมทริก)วันหนึ่งแบ่งออกเป็น 6 ชั่วโมง ชั่วโมง หนึ่งจะเป็นชั่วโมงประชุมศึกษาคัมภีร์ ครั้นถึงเวลาศึกษาคัมภีร์ พอรบะซึ่งตั้ง คนที่อยู่ในสระบัวหรือพำนักอยู่ในห้อง ก็จะกลายเป็นเด็กผู้หญิงทั้งหมด หรือเด็กผู้ชายทั้งหมด พวกเขาจะมีรูปร่าง หน้าตาและการแต่งกายเหมือนกันหมด โดยการควบคุมของ พุทธธานุภาพหรือพระโพธิสัตว์ พุทธธานุภาพต้องการให้แปลงเป็น

ชายก็เป็นชาย ต้องการให้แปลงเป็นหญิงก็เป็นหญิง การแต่งกายก็เช่นกัน จะให้แดงก็แดง จะให้เขียวก็เขียวหมด จะให้เหลืองก็เหลืองหมด

เวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่าง กลางวันจะออกจากดอกบัวออกมาวิ่งเล่น บ้างร้องเพลง บ้างรำยรำ บ้างบำเพ็ญภาวนา บ้างสวดพุทธานะบ้างสวดมนต์ บ้างทำการเล่นหรือกิจกรรมอื่น ๆ ถึงเวลาพัก ต่างคนต่างก็กลับไปยังดอกบัวของตน สรุปลงแล้วก็คือ ตอนกลางวันบัวคลี่ กลางคืนบัวหุบ ขณะพักนอนอยู่ในดอกบัว บางคนจะนั่งสวดมนต์ภาวนา บางคนก็มีความฝันอันบรรเจิดต่าง ๆ นานา (เนื่องจากพภกรรมเก่าติดตัวไปเกิดในสุคติภพ จึงหนีไม่พ้นที่จะมีภาพสะท้อนของกิเลสมาร)

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับบอตามว่า “เอาละ ทีนี้อาตมา จะพาท่านไปเที่ยวชมจัตุรัสดอกบัว”

ไปถึงบริเวณจัตุรัสดอกบัว ชั้นแรกเราเห็นครุณี ๑๐ ถึง ๒๐ คน แต่ต่อจากนั้น ก็เห็นเพิ่มขึ้นเป็นลำดับอย่างรวดเร็วเป็นร้อยเท่าพันทวีไม่ต่ำกว่าหลายหมื่นคน ชั่วพริบตาเดียว ทั้งจัตุรัสก็เนืองแน่นไปด้วยเด็กผู้หญิงรูปร่างหน้าตา และการแต่งกาย เป็นพิมพ์เดียวกันหมด พวกเธอมาชุมนุมกันเพื่อให้เราชมดู กล่าวสำหรับพวกเธอแล้ว เป็นเรื่องง่ายตายดั่งพลิกฝ่ามือ ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็รวมคนหลายหมู่คน ไม่เหมือนโลกมนุษย์เรา จะรวบรวมคนหลายพันหลายหมื่นคนได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ จะต้องใช้เวลามากมายไปเตรียมจึงสำเร็จได้

ชั่วครู่ เราก็มารั้งสระบัว เห็นน้ำในสระพิเศษพิสดารมาก
เหมือนก๊าซ ต่างกับน้ำในสัพพะโลกของเราที่เป็นของเหลว

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า “ท่านลงไปอาบน้ำ
หน่อยซี”

อาตมากล่าวว่า “เดี๋ยวเสื้อผ้าเปียกหมดจะทำอย่างไร”

“ไม่เปียกหรอก ไม่ใช่สระน้ำในสัพพะโลกนี้น้ำ ลงไปถึงได้
ทำให้เสื้อผ้าเปียก” ท่านตอบ

อาตมาปฏิบัติตาม งก ๆ เงิน ๆ ลงไปอาบน้ำในสระจริง
ด้วย เสื้อผ้าไม่เปียกสักนิด ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือ ความจริง
อาตมาว่ายน้ำไม่เป็น กลัวจมลงใต้น้ำ แต่ที่ไหนได้ อาบน้ำใน
สระบัว กลับบังคับได้ตามอำเภอใจ จะลอยตัวก็ลอยตัว จะลด ตัว
ก็ลดตัว นึกจะไปซ้ายก็ซ้าย นึกจะไปขวาก็ขวา คือสามารถ
ควบคุมด้วยจิตของเราเองโดยสิ้นเชิง อาตมาว่ายน้ำเล่นวนเวียนอยู่
ในสระรอบแล้วรอบเล่า รู้สึกสนุกอย่าบอกใครเชียว ด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นอาตมาลองวกน้ำในสระตื้นลงคออีกหนึ่งปรากฏ
ว่าหวานเย็นชุ่มฉ่ำ ดังนั้น อาตมาจึงดื่มไปหลายอีกอย่างกระ
หาย ยิ่งดื่มจิตใจก็ยิ่งกระชุ่มกระชวย ตัวเบาโหวงเหวเหมือนจะ
เหาะขึ้นมาได้ อาตมาลองคลำดูเสื้อผ้าบนกาย ปรากฏว่าไม่เปียก
น้ำแม้แต่หยดเดียว ครั้นอาตมาว่ายน้ำไปยังใจกลางสระบัว ก็เห็น
ดอกบัวสวยงามมากมาย กำลังคลีกลีบดอกบานสะพรั่งงาม
วิจิตรเพริดแพรว มีคนนั่งขัดสมาธิสวดมนต์ภาวนาอยู่บนดอกบัว

แต่ก็เห็นบางดอกกำลังเหี่ยวเฉาโรยรา บางดอกหักสะบั้น กระทั่ง
เฉาตายไปแล้วก็มี น้ำในสระบัวก็คือ “**น้ำอัฐกุศล**” ที่กล่าวถึงใน
สัททาเวติเวยุหาสูตรนั่นเอง

ภาพสะท้อนกิเลสมารของผู้ไปเกิดในบัวชั้นล่าง

ผู้ไปเกิดยังระดับล่างของบัวชั้นล่างก็คือเวไนยสัตว์ในสัพพะ
โลกของเราที่เสาะแสวงใคร่ได้เกิดในวิสุทธภูมิ โดยการสวดมนต์
ภาวนาแล้วพกกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพนั่นเอง

“พกกรรมติดตัวไปเกิด” นั้นหมายความว่าอย่างไร

หมายความว่า เวไนยสัตว์เหล่านี้ ขณะอยู่ในสัพพะโลก เคย
ประกอบกรรมชั่วต่าง ๆ นานา เป็นต้นว่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์
หลอกลวงหมิ่นประมาท ปรีกปราโมทย์ร้ายผู้อื่น ลิ่นสองแฉก
ประพฤตินอกใจในกาม ฯลฯ ดูตามพฤติกรรมของคนเหล่านั้น ที่จริง
จะไม่สามารถไปเกิดในสุคติภพได้ แต่ว่าในช่วงขณะก่อนที่เขาจะถึง
แก่กรรม บังเอิญมีวาสนาได้พบพานผู้มีกุศลญาณสอนให้พวกเขา
สวดมนต์ภาวนา สวดน**โมอิมิตตาพุทธ** ตั้งจิตตั้งใจไม่หันเห (ผู้ที่สา
มารถทำได้ถึงขั้นตั้งจิตตั้งใจไม่หันเห นั้นล้วนได้ปลุกฝังกุศลมูลไว้)
บวกกับพรของอิมิตตาพะพุทธเจ้าชักนำ พวกเขาไปสู่สุคติภพแปลง
ร่างเกิดในบัวชั้นล่าง

แต่ทว่า ในบัว ๙ ชั้น ถ้าจะบำเพ็ญศีลภาวนาจากบัวชั้น

ล่างสุด จนถึงบัวชั้นสูงสุด จะต้องใช้เวลาจนถึง ๑๒ กัลป์
กัลป์หนึ่งเท่ากับ ๑๖ ล้าน ๗ แสน ๙ หมื่น ๘ พันปี ดังนั้นคน
ที่ไปเกิดยังบัวชั้นล่าง กว่าจะทำเพ็ญศีลให้ตัวเองขึ้นถึงบัวชั้น
สูงสุดนั้น จะต้องใช้เวลา ๒๐๑ ล้าน ๕ แสน ๗ หมื่น ๖ พันปี จึง
จะสำเร็จเป็นพุทธได้ แต่ว่า ถ้าเขามีการตัดสินใจแน่วแน่ในสัพพะ
โลก ยืนหยัดวัตรปฏิบัติ บำเพ็ญศีลภาวนาอย่างคร่ำเคร่งมานะ
บากบั่นแล้ว ก็อาจใช้เวลาแค่ ๓ ปีหรือ ๕ ปี ก็จะได้ไปเกิดยังบัวชั้น
กลางหรือบัวชั้นสูงได้ หรืออาจจะสำเร็จมรรคผลในชั่วอายุขัย
นี้ก็เป็นที่แน่นอน เราจะต้องถนอมรัก “สังขารมนุษย์ที่ได้มาโดย
ยากนี้ ยืนหยัดในวัตรปฏิบัติ บำเพ็ญศีลภาวนาอย่างมุนานะ
อาจประสบผลสำเร็จ ได้ไปเกิดยังบัวชั้นสูง พอดอกบานก็ให้เห็น
พระพุทธเจ้า ดังเช่นตัวอย่างของพระธรรมาจารย์ยิ่งกวงกับพระ
ธรรมาจารย์หงอึกก็เป็นตัวอย่างอันมีชีวิตชีวา ประเด็นนี้จะได้กล่าว
ถึงในโอกาสต่อไป

แต่จะว่าไปแล้ว เวไนยสัตว์ในสัพพะโลกของเรา ก็มีทุกข
เวทนาสารพัดที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงอันได้แก่การ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย ไม่ได้ในสิ่งที่หวังทุกข์ โกรธทุกข์ หลงทุกข์ ชั้น ๕ เปี่ยม
ทุกข์ แต่ในสุคติภพถึงจะเกิดในระดับล่างของบัวชั้นล่าง ก็ไม่มี
ทุกข์ดังกล่าวข้างต้น เพราะว่าเป็น “สุคติภพ” จึงมีแต่สุข
ไม่มีทุกข์ แม้ว่าเวไนยสัตว์ในระดับล่างของบัวชั้นล่างจะต้องใช้
เวลาอันยาวนานถึง ๑๒ กัลป์ไปบำเพ็ญก็ตามแต่มีหลักประกันจะ
เลื่อนขึ้น ทีละชั้นจนกระทั่งดอกบานเห็นพระพุทธเจ้าได้ ระหว่าง

ทางจะไม่หวนตกลงไตรวิภว (กิเลสวิภว กรรมวิภว วิบากวิภว) และจตุรภาพ (กามภาพ รูปภาพ อรูปภาพ โลกุตระภาพ) อย่างเด็ดขาด และกระบวนการทั้งหมดในการบำเพ็ญนั้น ก็อยู่ในสภาวะ “สุขารมณ์” ตั้งแต่ต้นจนจบ

ดอกบัวในบัวชั้นล่าง ต่างกับดอกบัวในโลกมนุษย์เรา ดอกใหญ่ขนาด ๑ ถึง ๓ ตารางกิโลเมตร สูงขนาดตึก ๓-๔ ชั้น ดอกบัวทุกดอกล้วนมีแสงในตัวคนที่เกิดในนี้ ถ้าว่าขณะอยู่ในดอกบัวเกิดความคิดฝันเฟื่องต่าง ๆ สีสันของดอกบัวก็จะซีดจางไร้ประกาย ตรงกันข้ามถ้าไม่มีความคิดฝันเฟื่อง จิตบริสุทธิ์ว่างเปล่า ดอกบัวก็จะเปล่งประกายเจิดจ้าเสียดแทงนัยน์ตา

ต่อไปนี่คือ ตัวอย่างสองตัวอย่างที่เห็นมา

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า “ชาติต่าง ๆ ของเวไนยสัตว์ได้ประกอบกรรมที่แตกต่างกันนานาประการ ฉะนั้นคนที่พกกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพนั้น ภาพสะท้อนของกิเลสุมารก็ต่างกัน ผู้ที่เกิดในระดับล่างของบัวชั้นล่าง กิเลสุมารค่อนข้างหนาแน่น และก็มีหนักเบาต่างกันไป ดังนั้นในบัวชั้นล่างก็ยังแบ่งออกเป็นระดับล่าง ระดับกลาง ระดับสูงอีก คนส่วนใหญ่จะยังไม่อาจลิ้มความรึกความอาลัยในโลกมนุษย์ เป็นต้นว่าอาลัยรักในพ่อแม่พี่น้องญาติมิตรตลอดจนมีความใคร่ความปรารถนาในวัตถุ และโภคทรัพย์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนภาพออกมาเป็นฉาก ๆ เปรียบดั่งมนุษย์ในโลกนอนหลับฝันไปฉนั้นใดก็ฉนั้นนั้น เอละเอาตมาจะพาท่านไปดูของจริงจากภาพสะท้อนของกิเลสุมาร”

เราเดินเลี้ยวโค้งหลายโค้ง ในที่สุดก็มาเห็นดอกบัวดอกหนึ่ง
ซึ่งมีสีซีดจางไร้ประกาย ครั้นเราก้าวเท้าเข้าไปดู ก็พบคฤหาสน์
หลังใหญ่โอ้อ่าโอฬารราวกับปราสาทราชวัง สวนบุปผชาติสวย
งามยิ่ง ศิลปวัตถุและเพชรนิลจินดาภายในคฤหาสน์ล้วนมีค่า
ควรเมืองทั้งสิ้น การประดับตกแต่งล้วนแล้วสวยงาม มีรสนิยม
สูง ไม่ต่างกับคฤหาสน์ของอัครมหาเสนาบดี ในแดนมนุษย์
ผู้คนในคฤหาสน์มีทั้งหญิง และชายรวมหลายสิบคน การแต่งกาย
เหมือนคนในโลกมนุษย์ หูหรงดงาม เห็นคนเข้า ๆ ออก ๆ
คึกคักมาก ดูลักษณะคล้ายกำลังมีงานสุขุมงคลอะไรสักอย่าง

อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “เหตุใดในสุคติภพยังมี
วิถีชีวิตแบบเดียวกับครอบครัวในโลกมนุษย์ด้วยล่ะครับ”

ท่านตอบว่า “คนผู้ถึงแม้ว่าก่อนตายเป็นคนพิสุทธ์ผู้ดอง
พกกรรมติดตัวไปเกิดในสุคติภพ แต่ว่ายยังมีกิเลสหนา ตัดขาด
โลกีย์วิสัยไม่ได้ คนหลายสิบคนที่เราเห็นล้วนเป็นญาติสนิท สมัย
ที่เขายังมีชีวิตอยู่ เช่นพ่อแม่ ลูกเมีย คนรัก พี่ชาย น้องชาย
พี่สาว น้องสาว สะใภ้ ญาติโกโหติกาทั้งหลาย ยังมีความรัก
ความอาลัยยากจะแยกจากกันได้ ฉะนั้นทุกครั้งที่เขากลับมา พัก
ผ่อนยังดอกบัวก็มักจะคิดถึงคนึงหาถึงบุคคล และสรรพสิ่งเหล่า
นี้พอฝันเพื่องว่าอยากจะอยู่ด้วย พวกเขา ก็จะปรากฏออกมา
เพราะว่าในแดนสุขาวดีนั้นมีแต่ “สุข” ไม่มี “ทุกข์” พอคิดถึง
พ่อแม่ พ่อแม่ก็มาปรากฏ คิดถึงลูกเมีย ลูกเมียก็มาปรากฏ
คิดถึงคฤหาสน์ คฤหาสน์ก็มาปรากฏคิดถึงอาหารเลิศรสก็มา

ปรากฏ ภาพที่ปรากฏออกมา ก็ดูเดียวกับภาพความฝันในสัพพะ
โลกนั่นเอง ในฝันจะรู้สึกเหมือนอยู่กับของจริง ครั้นตื่นขึ้นมาก็
เหลือแต่ความว่างเปล่า นี่ก็คือการสะท้อนภาพกิเลสส่วนนั้นเอง
มันเป็นเพียงภาพลวงตาอย่างหนึ่ง ญาติโยมที่อยู่ในแดนมนุษย์
หาได้มีส่วนรู้เห็นไม่”

ปิยวาจาของพระโพธิสัตว์กวนอิม เป็นอุทาหรณ์อันพึงสังวร
ความจริง ชีวิตในโลกมนุษย์มีเรื่องใดบ้างที่ไม่ใช่ความฝัน เมื่อใดที่
วิญญูณออกจากร่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านเคยเป็นเจ้าของอยู่
ก็ไม่มีปัญญาพึดติดตัวไปได้ ไม่ได้เป็นของท่านอีกต่อไปแล้ว ก็
เหมือนดังความฝันที่ฝันเปลี่ยนไปมา ในที่สุดยังคงเป็นความว่าง
เปล่า

พระโพธิสัตว์กวนอิมยังอธิบายต่อไปอีกว่า “ที่จริงคนที่
พกกรรมติดตัวมาเกิดในนี้ ความคิดฝันเฟื่องของพวกเขามีมาก
กว่า ความใคร่ความปรารถนาของมนุษย์ในโลกเสียอีก เพราะว่า
สัพพะโลกนั้นเป็นวัตถุมิสิ่งกิดขวางมากมาย (วัตถุเหมือนกันด้วย
แผ่นกระดาษมองไม่เห็น ตัววัตถุเองจะดูเก่ากลับใหม่ เวียนว่าย
ตายเกิดตลอดเวลา) ฉะนั้นมีของมากมายที่มักต้องเจอกับ “ทุกข์
ที่ยากจะได้แต่ไม่ได้” เสพในสุดติภาพต่างกัน เพราะไม่ใช่วัตถุ
เพียงแต่ท่านนึกถึงมัน (ฝันเฟื่อง) อยากได้สิ่งใด สิ่งนั้นก็จะ
มาปรากฏอยู่ต่อหน้า ให้ท่านได้ต้องเสพได้อย่างเต็มที่ สุดติภาพ
มีลักษณะเป็นศุนยภาพ เป็นภาพที่เปี่ยมด้วยธรรมะ ส่วนวิมาน
แมนมีลักษณะเทวภาพ ถึงแม้ว่าจะมีเบญจพลก็ตาม บางครั้งก็ยัง

มีปรากฏการณ์ที่ไม่ได้ในสิ่งที่ยากจะได้เช่นกัน ส่วนโลกมนุษย์นั้น มีลักษณะวัตถุ มีสิ่งกีดขวางชั้นแล้วชั้นเล่า สิ่งที่ยากจะได้จึงยากยิ่งจะเป็นจริง”

อาตมาเรียนถามท่านโพธิสัตว์กวนอิมต่อไปว่า “ภาพฝันเฟื่อง” มีข้อแตกต่างต่างกับภาพจริงของพิสุทธินิยามิโยไลหรือไม

ท่านตอบว่า “สภาพจริงนั้นเป็นนิจันรินตร์เที่ยงแท้แน่นอนไม่ดับไม่สูญ จะเปล่งสัฟรังสีตลอดเวลา แต่ภาพฝันเฟื่องนั้นเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่สามารถเปล่งรังสีใดๆ ออกมาทั้งสิ้น ฉะนั้น ครั้นเมื่อตื่นจากภวังค์ความฝันเฟื่องแล้วก็จะเหลือแต่ความว่างเปล่า ก็เหมือนที่คนเรานอนหลับฝันไปฉันใดฉันนั้น ตัวบุคคล ภูเขาลำเนาไพร คฤหาสน์ตลอดจนตึกรามบ้านช่องที่เราเห็นในฝันนั้น ครั้นเมื่อตื่นขึ้นแล้ว ก็ไม่คงอยู่อีกต่อไป เวไนยสัตว์ในสัพพะโลกไม่เสียดายที่จะห่มเท ทั้งชีวิตจิตใจไปซิงดีซิงเด่น ซิงผลประโยชน์ลาภยศ สู้กันจนตายไปข้างหนึ่ง แต่ว่าถึงที่สุดแล้ว ตายไปก็น่าอะไรติดตัวไปไม่ได้ แม้แต่ขึ้นเดียว วิญญาณตกสู่วัฏสงสารของ ๖ ภูมิ เวียนว่ายตายเกิดตามกฎแห่งกรรม ถูกกรรมตามสนองทวนทุกข์เวทนาสารพัด ฉะนั้น จะหลุดพ้นห้วงทุกข์ ก็จะต้องรีบละเลิกจากความลุ่มหลงมัวเมาหันหลังกลับก็คือ ปารศุ”

เจ้าของคฤหาสน์ที่เห็น เมื่อครู่ได้פקกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพตามที่ท่านโพธิสัตว์เล่าให้ฟัง เขาเป็นคนบ้านเดียวกับอาตมา (อำเภอดุสิต มณฑลสุพรรณ) สามารถส่งภาษากันรู้เรื่อง

ท่านแนะนำให้อาตมาลองเข้าไปดูในคุกหาสน์

เราก้าวเข้าไปในคุกหาสน์โอ้อ่าหลังนั้น เห็นภายในกำลังตั้งโต๊ะกินเลี้ยงกันอย่างขนานใหญ่ บนโต๊ะอาหารเต็มไปด้วยอาหารที่ทำจากของทะเล และของป่าที่หายาก มีคนอยู่ ๖๐-๗๐ คน กำลังดื่มกินกันอย่างไม้อั่น ดุยิ่งใหญ่ฟุฟามาก มีชายชราคนหนึ่งอายุประมาณ ๗๐ ปี ดูท่าทางภูมิฐานเหมือนคนร่ำรวยในโลกมนุษย์ คงจะเป็นเจ้าภาพจัดงาน ครั้นเห็นพวกเราเข้ามา ก็เข้าทักทายต้อนรับด้วยมารยาทอันงาม “พวกท่านมาแต่ไหนครับ” เขาถาม

อาตมาตอบด้วยภาษาจีนสำเนียงผู้เจียนว่า “อาตมามาจากผู้เจียน มณฑลผู้เจียน เป็นคนบ้านเดียวกันกับท่านครับ”

เมื่อเขาได้ยินว่า “คนบ้านเดียวกัน” รู้สึกตื่นเต้นดีใจมากผงกศีรษะกล่าวว่า “โอ ประเสริฐ ประเสริฐ” พร้อมกับเชื้อเชิญพวกเรา ร่วมโต๊ะกินเลี้ยงด้วยกัน

อาตมาถือโอกาสถามไปว่า “ท่านจัดงานเลี้ยงใหญ่โต มีงานมงคลอะไรหรือครับ”

เขายิ้ม กลับย้อนถามว่า “แล้วท่านละมาถึงที่นี่ได้อย่างไร”

อาตมาชี้มือไปยังพระภิกษุหวนกวนซึ่งยืนอยู่นอกประตูว่า “ท่านโพธิสัตว์กวนอิมท่านพาอาตมามาที่นี่ เพื่อทัศนาศรครับ”

วาจาพอกล่าวออกไป ภาพต่าง ๆ ที่เคยมีอยู่พลันเกิดการ

เปลี่ยนแปลง ชายชราผู้นั้นพอได้ยินชื่อพระโพธิสัตว์กวนอิมเท่า
นั้น ร่างกายพลันสั่นสะท้านคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแวลະอายใจ
ทันใดคฤหาสน์หลังงาม ผู้คน ๖๐-๗๐ คน รวมทั้งงานเลี้ยงทั้ง
หมดพลันอันตรธานในชั่วพริบตา คนชราที่คืนสู่วัย ๑๓-๑๔ ปี นั่ง
ขัดสมาธิอยู่บนดอกบัว ทิวสารพวงค์กายเป็นแก้วผลึกสีขาวโปร่ง
ใสสวยงามมาก

การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันของสภาพเบื้องหน้าก็เป็นดัง
ที่พระโพธิสัตว์กวนอิม กล่าวไว้เมื่อครู่ ภาพเหล่านั้นเกิดจากความ
ฝันเพียงเมื่อความคิดฝันเพียงดับ ภาพก็ดับไปด้วย

ที่แท้คนผู้นี้ ขณะมีชีวิตอยู่ในสัพพะโลกเป็นพ่อค้าร่ำรวย
คนหนึ่ง ความฝันเพียงต่าง ๆ นานา สมัยยังมีชีวิตอยู่ ความเคยชิน
ที่ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยหรูหรายังติดตัวยากจะตัดไปในทันใด จึงชอบ
จัดงานเชิญแขกกินเลี้ยง ความเคยชินนี้มักจะปรากฏออกมาเป็น
ครั้งคราว จึงกลายเป็นภาพที่เราเห็นอยู่เมื่อครู่นี้

หลังจากนั้นเขาก็แนะนำตัวเองว่า “ผมเป็นคนหมู่บ้านตอ
โถว ตำบลห่านเจียง อำเภอฝูเถียน มณฑลฝูเจี้ยน ชื่อหลิน
เต้าอี้ ครอบครัวร่ำรวย เป็นตระกูลเชื้อสายผู้ดีในหมู่บ้านตอ
โถว ก่อนตายได้ผู้มีกุศลญาณชี้แนะ จึงได้ไปเกิดในสุคติภพ แต่
เป็นที่น่าละอายใจยิ่ง ความฝันเพียงจากกิเลสสามารถมีมากเหลือ
เกินขจัดไม่ได้เสียที ยังลุ่มหลงอาลัยอาวรณ์ต่อสิ่งเก่า ๆ จึงมักคิด
ฟุ้งซ่าน ทำให้เกิดภาพลวงต่าง ๆ นานา ท่านโพธิสัตว์กวนอิมเคย
พานชื่อชี้แนะทางสว่างแก่ผม ๒ ครั้ง ให้ผมแก้ไขแต่โรคเก่าผมยัง

คงกำเริบอยู่เรื่อย แก่ไม่ตกชักที”

ก่อนจาก เขายังฝากอาตมาส่งข่าวคราวถึงลูกชายเขา เขามีลูกชายคนหนึ่งอยู่สิงคโปร์ชื่ออ่าวว่าง บอกว่าถ้าอาตมากลับถึงโลกมนุษย์แล้ว มีโอกาสให้ช่วยบอกลูกเขาวว่า คุณพ่อได้ไปเกิดยังวิสุทธิภูมิประจิมแล้ว

พระโพธิสัตว์กวนอิม แนะนำให้คนที่פקกรรมติดตัวมาเกิดเหล่านั้น จงหมั่นลงไปอาบ “น้ำอัฐกุศล” ในสระบัว เพื่อชำระล้างกิเลสในใจทำให้จิตกลับสู่ภาวะบริสุทธิ์

อาตมากับพระโพธิสัตว์กวนอิม ได้เดินมาถึงหน้าผาชั้นแห่งหนึ่ง ยามนั้นอาตมาก็เห็นภาพพิสดารอีกภาพหนึ่ง เห็นหญิงสาวอายุประมาณ ๒๐ ปี นางหนึ่งเธอสวมใส่ชุดดำแบบเดียวกับที่สวมใส่กันในโลกมนุษย์ กำลังนั่งร้องไห้ปรึมว่าจะขาดใจอยู่ใต้ผาสูง อาตมารู้สึกประหลาดใจมาก เพราะว่าที่สุคติภพนั้นไม่มีทุกข์ เหตุใดจึงยังมีคนโศกาอาดูรสาหัสสากรรจ์ถึงเพียงนั้น

ท่านโพธิสัตว์กวนอิม คล้ายจะมองทะลุใจอาตมาว่ามีข้อกังขาจึงให้อาตมาเข้าไปสอบถามเธอดู เดี่ยวก็รู้ความนัย ดังนั้นอาตมาจึงเดินเข้าไปหาเธอ พนมมือคารวะพร้อมถามว่า “โพธิสัตว์สิกาเศร้าเสียใจด้วยเหตุอันใดหรือ ถึงได้มาร้องไห้อยู่ที่นี่”

เธอเย้ยหน้าขึ้นมอง ไม่เพียงแต่ไม่ร้องไห้แล้ว กลับเผยอยิ้มกล่าวกับอาตมาว่า “ฉันควบคุมใจตัวเองไม่ได้ ฝันเฟื่องตระหนกไป” กล่าวจบเธอก็กลับไปยังสระบัวนั่งขัดสมาธิบนดอกบัว กลาย

เป็นหญิงสาวอายุ ๑๓-๑๔ ปี ทั่วสรรพางค์กายเป็นแก้วผลึกโปร่ง
ใสหน้าผาส่งชั้นก็อันตรธานหายไป

เธอเอื้อนเอ่ยวาจาแนะนำตัวเองว่า “ฉันเป็นคนอำเภอรุข
ชัง มณฑลฝูเจี้ยน ชื่อ... ปีนี้อายุ ๒๑ ปี เป็นสีกาถือพุทธ ปี ๑๕๐๓
ฉันตัดสินใจสละเพศฆราวาส เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ แต่ถูกคนขัด
ขวางนานปีการไม่ยอมให้ฉันบวชทำเดี่ยว จนในที่สุดปีบคั้นจนฉัน
ต้องกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตาย ความจริงเป็นการตายที่จัดอยู่ในจำ
พวก๑ใน๑๐บาปไม่สามารถผูกเกิดได้ แต่ว่าพระโพธิสัตว์กวนอิม
ท่านแผ่เมตตาตามหาการุณย์ เห็นแก่ที่ฉันมีความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ
จึงได้ชักนำฉันไปเกิดยงวิสุทธิภูมิ ด้วยเหตุที่ฉันเพิ่งมาเกิดได้ไม่
นานกิเลสผวยังตัดไม่ขาด ดังนั้นจึงมักควบคุมตัวเองไม่ได้
ฝันเฟื่องตระหนกเป็นครั้งคราว สะท้อนภาพกิเลสผวยออกมา
ปรากฏการณ์ดังกล่าว ก็เหมือนคนนอนหลับฝันร้ายในโลกมนุษย์
มักมีภาวะตกใจกลัวเกิดขึ้นในดวงจิต ไม่ว่าจะได้รับธรรมเทศนา
จากพระโพธิสัตว์กวนอิม แต่ก็ยังไม่สามารถขจัดได้”

อาตมาฟังวาจาแล้วก็ได้บอกเธอด้วยความห่วงใยว่า “นั่นไง
ที่ยืนอยู่ข้างกายอาตมา มิใช่พระโพธิสัตว์กวนอิมดอกหรือเธอได้
ฟังวาจาريباคุกเขากราบแทบเท้าพระโพธิสัตว์กวนอิมพระโพธิสัตว์
กวนอิมกล่าวกับเธอว่า “เจ้าจงลงไปในสระบัว” ใช้ “น้ำอัฐกุศล”
ชำระกาย ก็จะไม่ค่อย ๆ สะล้างกิเลสผวยเหล่านั้นออกไปได้”

ภายในสระบัว ดอกบัวแต่ละดอกก็บ่งบอกอาการต่าง ๆ
บ้างเจริญ บ้างเสื่อมโทรม บ้างองกาม บ้างเหี่ยวเฉา อาตมาถาม

พระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “เหตุใดจึงมีปรากฏการณ์เช่นนั้น”

ท่านตอบว่า “ดอกบัวบางดอกที่เหี่ยวเฉาโรยราหรือสูญ
เสียพลังชีวิตไปกับด้วยเหตุว่าคนบางคนตอนเริ่มถือพุทธ จะมีจิต
ศรัทธาสูง ถือศีลเคร่งครัด สวดมนต์ไหว้พระอย่างจริงจัง
ได้หว่านเชื้อพุทธไว้ เชื้อหรือเมล็ดพันธุ์งอกเงย และเจริญเติบโต
ในสระบัว จนออกดอกบานสวยงาม แต่ว่าครั้งปฏิบัติไปได้
ระยะหนึ่งกลับหย่อนยานลง ความเลื่อมใสศรัทธาคลอนแคลน
ไม่เท่าแต่ก่อน ไม่สวดมนต์ ไหว้พระ ยังประกอบกรรมทำชั่วอีก
ดังนั้น ดอกบัวของเขาดอกนั้นจึงค่อย ๆ เหี่ยวเฉาโรยรา ท่านดูดอก
ที่หักและเฉาตายไปแล้วดอกนั้นก็คือ นาย...แห่งมณฑลเจียงซี
ก่อนนั้นเขานับถือพุทธ สวดมนต์ ไหว้พระ ต่อมาได้เป็นขุนน้ำขุน
นางก็เลิกสวดมนต์ มีหน้าซำยังประกอบกรรมทำชั่วถูกรัฐบาลตัด
สินประหารชีวิต ฉะนั้นดอกบัวจึงหักสะบั้น ยังมีอีกดอกหนึ่งที่เฉา
ตายไปแล้วนั้น เป็นคนอำเภอย่งไท่ เขาถือพุทธสวดมนต์ไหว้พระ
๓ ปี ดอกบัวบานสวยงามมาก ต่อมาอยากรวยหันไปทำการค้า
ไม่สวดมนต์ไหว้พระอีกแล้ว เขาแต่กอบโกยโกงกิน หาทรัพย์
ในทางมิชอบ แต่ในที่สุดประสบกับความล้มจมล้มละลายหนี้
สินล้นพันตัว หาทางออกไม่ได้เลยฆ่าตัวตาย ผู้ประกอบการ
ทำชั่วจะไม่ได้ไปเกิดยังสุคติภพ ฉะนั้นดอกบัวของเขาจึงเฉาตาย
ในที่สุด”

อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมต่อไปว่า “พระธรรมอาจารย์
ฉางเลียงสมัยมีชีวิตอยู่เคยกล่าวกับอาตมาว่า สวดมนต์ ๑ คำ

จะลดบาปได้เท่าเม็ดทรายในแม่น้ำ คนผู้นั้นสวดมนต์ตั้ง ๓ ปี เหตุใดจึงหาความชอบไม่ได้เลยล่ะ”

ท่านตอบว่า..นั่นเขาหมายถึง คนที่ไม่รู้เรื่องพุทธธรรมมาก่อนเลย เคยทำความชั่วมามาก แต่เมื่อได้ผู้มีกุศลญาณชี้แนะ จึงกลับตัวกลับใจเป็นคนดี สำนึกบาปว่าจะไม่ประกอบกรรมทำชั่วอีกต่อไป ตัดสินใจแก้ไขความผิดที่เคยทำมาแต่อดีต ละบาปทำบุญ เริ่มสวดมนต์ภาวนาอย่างมุ่งมั่น สวด ๑ คำก็สามารถล้างบาปที่ก่อไว้ไปได้เป็นอันมาก และเมื่อเขาเย็นหยัดสวดมนต์ไหว้พระต่อไปเรื่อยๆไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อเขาตายแล้วยังจะได้ไปเกิดในสุคติภพ แม้ว่าจะพกรกรรมติดตัวไปเกิด แต่ก็จะไม่กลับตกลงสู่วิวาสสารอีก และจะสามารถกลายเป็นพุทธชนที่สุดได้

ท่านโพธิสัตว์หยุดคิดหนึ่งแล้วกล่าวต่อไปว่า แต่ว่าคนบางคนปากสวดมนต์ แต่ใจบาปหยาบซำดั่งอสรพิษ ลอบทำร้ายคนลับหลังอย่างที่เรียกว่า **มือถือสากปากถือศีล**นั้นแหละ คนประเภทนี้ จิตอยู่ในจำพวก ๑ ใน ๑๐ บาบ ไม่สามารถ ไปเกิดยังวิสุทธภูมิได้ ชั่วแต่ว่าได้สร้างกุศลมูล ไว้บ้างเท่านั้น แต่ว่ากุศลมูลของคนผู้นั้นยังคงอยู่ ขอเพียงว่าสักวันหนึ่งเขาเกิดความสำนึกต่อบาป สวดมนต์ทำบุญ ประกอบกุศลธรรมอีก ดอกบัวของเขาก่อนนั้นก็จะมีพลังชีวิตขึ้นมาใหม่ และออกดอกบานอีกครั้งหนึ่งได้”

ตามที่พระโพธิสัตว์เปิดเผยให้ทราบ ผู้คนในโลกมนุษย์ไม่ว่าจะจนรวยตระกูลสูง ตระกูลต่ำ ดี ชั่ว ฉลาด โง่เขลา ผู้หญิง

ผู้ชาย คนแก่ เด็ก บุคคลในวงการต่าง ๆ ขอเพียงมีจิตศรัทธา สวดมนต์ไหว้พระขจัดชั่วทำดีปากกับใจตรงกันปฏิบัติจนเป็นนิสัย กอบัวในวิสุทธิภูมิก็จะเจริญงอกงาม ก่อนตายก็จะได้รับการ ชักนำจากอมิตาภะพุทธเจ้า ไปสู่สุคติภพเปลี่ยนร่างเกิดในบวชชั้น ต่าง ๆ ตามผลแห่งกรรม ถ้าหากเพียงแต่ถือพุทธสวดมนต์ เดียว ร้อนเดียวเย็น เดียวตึงเดียวหย่อน ดอกบัวแม้จะออกดอกก็ไม่ อวบใหญ่สวยงาม ยิ่งทำความชั่วเข้าไปอีก ตายด้วยความตายจำ พวก ๑ ใน ๑๐ บาบจนตกลงไปในวัฏสงสารของ ๖ ภูมิอีก ก็จะไม่ มีโอกาสไปเกิดยังแดนสุขาวดีแล้ว

กล่าวถึงตอนนี้ อาตมาพลันเห็นภิกษुरुพหนึ่งอายุประมาณ ๓๐ เศษเดินตรงมาหาเรา อาตมาเห็นชัดอีกที่ปรากฏว่าเป็นภิกษุ ณีฬาเป็นเจ้าสำนักงานซีซีวิทยุแห่งภูเขาหยุนจวี มณฑลเจียงซี นั้นเอง ท่านเห็นอาตมาก็ร้องเรียกเสียงดังอย่างตื่นเต้นดีใจว่า “อ้าวเป็นหลวงพี่ควนจิ่งเองยินดีด้วย”

อาตมาถามท่านว่า “ท่านไปสุคติภพตั้งแต่เมื่อไรเหตุใด อาตมาจึงไม่ทราบ” ท่านตอบว่า “ปีพ.ศ. ๒๕๑๔ เนื่องจากอาตมา ไม่ยอมสละเพศบรรพชิต ต่อมาได้กระโดดน้ำฆ่าตัวตาย ยังที่ แห่งหนึ่ง ความจริงเป็นการตายประเภท ๑ ใน ๑๐ บาบ ไม่อาจ ไปเกิดยังสุคติภพได้ แต่พระพุทธรูปเจ้าผู้เปี่ยมเมตตากรุณา เห็นแก่ อาตมาที่มีจิตศรัทธาแน่นแน่ว บริสุทธิผุดผ่องไร้มลทิน จึงชักนำ มาเกิดในสุคติภพ อาตมาเพิ่งมาถึงไม่นานนี้เอง

อาตมาจึงถามท่านว่า “ผู้มาเกิดในบวชชั้นล่างทุกคนจะมี

รูปกายเป็นเด็กอายุ ๑๐ กว่าปี เหตุใดท่านจึงเป็นแม่ชียุวัย ๓๐ เศษได้ล่ะ

ท่านตอบว่า “ได้ข่าวหลวงพี่มา อาตมาจึงฝันเพื่องกลับโฉมหน้าเดิม เพื่อหลวงพี่จะได้จำออกได้ง่ายไงล่ะ เอ้อ หลวงพี่ควนจึงสบายดีอยู่หรือ ท่านกลับไปแล้วถ้ามีโอกาสพบเขา ช่วยบอกเขาให้ตั้งใจบำเพ็ญศีลภาวนา อาตมาได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้วบอกเขาให้วางใจ”

“วิสุทธิทัศนเจตีย์” กับ “ธรรณีภาษา”

ทันใดเสียงระฆังดังห่างแห่ง พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่าถึงเวลาแสดงธรรมแล้ว ยามนั้นเห็นเด็กผู้ชายนับพันนับหมื่น (ที่เห็นคราวนี้ไม่ใช่เด็กผู้หญิง) อายุ ๑๓-๑๔ ปี สวมชุดสีแดง สายคาดเอวสีทอง ไว้เกละบนศีรษะ ๒ แกละ แต่งกายเหมือนกันหมด เข้าแถวเป็นระเบียบเรียบร้อย เรือนกาย ศีรษะมือเท้า ของทุกคนล้วนเป็นแก้วผลึกสีขาวโปร่งใส เห็นพวกเขากระโดดโลดเต้นอยู่ใต้เวทิตอกบัว หลังจากที่ทุกคนทำความเคารพซึ่งกันและกันแล้ว ก็ถึงเวลาบรรเลงมโหรีทิพย์พิมาน วิหคเทวาลัยสวยงามนานาชนิดเห็นลมบนท้องฟ้าประสานเสียงสดุดีพุทธองค์ตามเสียงดนตรี ต่อจากนั้นพระโพธิสัตว์ซึ่งมีพระธรรมกายเปล่งประกายสีพรังสีรูปหนึ่งได้ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ภาพทั้งหมดงามหรือวิจิตรพิสดารสุดพรรณนา

พระโพธิสัตว์กวนอิมบอกอาตมาว่า “พระโพธิสัตว์ท่านนี้คือพระโพธิสัตว์ต้าเล่อซวอ วันนี้เป็นเวรเทศนาธรรมของท่านจะไปเข้าผ่านมัสการอริยะพุทธ ๑๐ ทิศ”

ยามนั้น บนท้องฟ้าภาล้าย มีข้าวตอกดอกไม้และของแปลก ๆ นานาชนิด สีสนสวยสดงดงามโพรยปรายลงมาราวกับสายพิรุณ บรรดาเด็กผู้ชายเหล่านั้นพากันเก็บและห่อด้วยชายเสื้อต่อจากนั้น ทิวท้องฟ้าภาล้ายฉายฉานด้วยสีพริ้งสีนบพันนับหมื่นสายเหมือนสายฟ้าแลบแปลบปลาบ สวยงามเหลือจะกล่าว

ที่บัวชั้นล่างนี้มีโรงอยู่โรงหนึ่งเรียกว่า “โรงธรณีภาษา” ธรณีภาษา ก็คือว่า พระโพธิสัตว์ปาฐกถาธรรมออกมาคำหนึ่ง เวไนยสัตว์ทั้งหลายล้วนแต่ฟังรู้เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นคนชาติใดภาษาใดเป็นต้นว่า เป็นคนจีนผู้เจียน จินกวางตุ้ง จินไหหลำ จินแต้จิ๋ว จินเซียงไฮ้ จินเสฉวน หรือจะเป็นชาวอเมริกัน ชาวเยอรมนี ชาวฝรั่งเศส ชาวโซเวียต ชาวญี่ปุ่น ไม่ว่าจะจะเป็นคนประเทศใดสัญชาติใดก็ตาม สิ่งที่เขาได้ยินได้ฟังจากพระโอษฐ์ของพระโพธิสัตว์จะเป็นภาษาของตนเองไม่จำเป็นต้องผ่านล่ามแปล ล้วนแต่ฟังเข้าใจได้โดยตรง นี่ก็คือความอัศจรรย์ของ “**ธรณีภาษา**”

ที่บัวชั้นล่างยังมีเจดีย์ที่สูงยิ่งเจดีย์หนึ่งเรียกว่า “วิสุทธิทัศนเจดีย์” เวไนยสัตว์ของที่นี่จะขึ้นไปบนยอดเจดีย์ หรือลงจากยอดเจดีย์ไม่จำเป็นต้องกระทำเหมือนดังสรรพะโลกของเรา ที่ขึ้นลงตามลิฟท์ จะขึ้นก็เพียงแต่นึกเท่านั้นก็ขึ้น จะลงก็เพียงแต่นึกเท่านั้น ก็ลงร่างกายของพวกเขา ก็ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น คือโปร่งใสไร้กีดขวาง

ไม่ว่าอยู่ ณ ที่ใด จะข้ามผาข้ามกำแพงเพียงนึกเท่านั้น ก็ฝ่าข้ามไปได้ จะไม่ชนถูกสิ่งกีดขวางใด ๆ ทั้งสิ้น ถึงแม้ว่ามีคนหลายร้อยหลายพันหรือหลายหมื่นคนชุมนุมอยู่ในที่หนึ่ง ก็ไม่มีปรากฏการณ์ชนกันหรือเบียดกัน เพราะว่าพวกเขาไม่มีเรือนกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา (วัตถุ) เรือนกายนั้นโปร่งใสไร้กีดขวาง

วิสุทธิทัศนเจตีย์ใหญ่โตมหึมาเหลือเกิน อยู่ในเจตีย์ จะเห็นได้ทั้งหมด สามารถสะท้อนอาณาจักรต่าง ๆ ของโลก ๑๐ ทิศ เป็นต้นว่าจะดูลูกโลกของสัพพะโลกของเรา เพียงแต่ทอดสายตามองออกไปก็จะเป็นลูกโลกของเรามีขนาดโตเท่าเม็ดทรายเท่านั้น ดวงอาทิตย์ก็เช่นกัน ก็เห็นขนาดโตเท่าเม็ดทรายเม็ดหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าถ้าหากท่านต้องการดูสภาพภายในของมันให้แจ่มชัดขึ้น เช่นท่านอยากดูทวีปเอเชีย ทรศนะบาลของท่านก็จะขยายกว้างขึ้นทวีปเอเชียก็จะปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่านอย่างชัดเจน จะดูประเทศจีน ดูกำแพงยักษ์ จะดูมณฑลฝูเจี้ยน กระทั่งดูบ้านหลังหนึ่งดูสภาพภายในบ้าน ทรศนะบาลของท่านก็จะขยายกว้างขึ้นตามสัดส่วนของสรรพสิ่ง สะท้อนภาพปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่าน อย่างชัดเจนรวมความแล้วก็คือ ภายในวิสุทธิทัศนเจตีย์ ไม่มีอะไรที่เรามองเห็นไม่ได้ เท่ากับเป็นหอดาราศาสตร์ของทั้งจักรวาลจริง ๆ

ผู้ไปเกิดในบัวชั้นล่าง คือคนที่ปกติเคยประกอบกุศลกรรมในสัพพะโลก สะสมกุศลมูลไว้มาก หรือสวดมนต์ไหว้พระฝึกฝนในวิสุทธิภูมิ เมื่อได้พรของพุทธานุภาพแห่งอมิตาภะพุทธเจ้าก็สามารถไปเกิดยังอาณาจักรของบัวชั้นล่างส่วนพวกที่ไปเกิดยังระดับสูง

ของบัวชั้นล่างนั้นก็สูงขึ้นอีกชั้นหนึ่ง จะได้แก่คนที่ยามมีชีวิตอยู่ เคยถือศีล ๕ ศีล ๘ ชอบทำบุญทำทาน ปฏิบัติธรรมเป็นนิจศีล บำเพ็ญศีลภาวนาค่อนข้างเคร่งครัดจึงจะได้ไปเกิดยังอาณาจักรนี้ได้

หลังจากเที่ยวชมสถานที่ในบัวชั้นล่างจนทั่วแล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมบอกว่าเวลามีจำกัด จะพาอาตมาไปเที่ยวชมสระบัวของบัวชั้นกลางต่อไป

บัวชั้นกลาง

(สถานที่อยู่ร่วมของสามัญบุคคลกับอริยะบุคคล)

เราออกจากสระบัวชั้นล่าง อาตมาท่องคาถาดังที่เคย ปฏิบัติร่างกายก็เหมือนนั่งเครื่องบิน เหนีสู่ท้องฟ้าอากาศ เห็นวัดวาอารามวิหาร เจดีย์แวบผ่านข้างกายไป ยามนั้น อาตมารู้สึกว่าร่างกายของตัวเองค่อย ๆ ขยายใหญ่โตขึ้น เพราะว่าสระบัวชั้นกลาง ดอกบัวแต่ละดอก จะมีขนาดใหญ่เท่าเนื้อที่มณฑลหนึ่งของประเทศจีน ประมาณ ๗๐๐-๘๐๐ กิโลเมตร ระยะทางจากสิงคโปร์ ถึงกัวลาลัมเปอร์ก็ตกประมาณ ๑๘๐ กิโลเมตรเท่านั้น ฉะนั้น ๗๐๐-๘๐๐ กิโลเมตร คงต้องไปถึงภาคกลางของประเทศไทย ดอกบัวใหญ่ขนาดนั้น รูปร่างของผู้มาเกิดยังที่นี่ ก็ต้องใหญ่โตตามสัดส่วน สัมพันธ์เป็นปฏิภาคส่วนตรงกับการใหญ่ขึ้นของดอกบัว ไม่ต้องพูดถึง บรรดาปราสาท วิหาร และอารามต่าง ๆ ก็ต้องใหญ่โตตามสัดส่วนด้วย จึงจะรับกับขนาดของเวไนยสัตว์ของที่นี่ได้

ท่านโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า “ในระดับกลางของบัวชั้นกลาง ส่วนใหญ่จะอยู่ร่วมกันระหว่างสามัญบุคคลกับอริยะบุคคลมีครบบริพัทธ์ มีทั้งสงฆ์และชีที่เป็นบรรพชิต และก็มีทั้งอุบาสกอุบาสิกาที่เป็นฆราวาส ผู้เกิด ณ ที่นี้จะสูงกว่าเวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่างชั้นหนึ่ง ขณะที่พวกเขาอยู่ในสัพพะโลกล้วนมีความตั้งใจจะหลุดพ้นจากไตรภพ จึงได้ยืนหยัดวัตรปฏิบัติบำเพ็ญศีลภาวนา นอกจากบำเพ็ญศีลแล้ว ยังเข้าร่วมประกอบพุทธศาสนกิจอย่างขะมักเขม้น เป็นต้นว่าสร้างโบสถ์วิหาร วัตถุประสงค์หรือพิมพ์คัมภีร์เผยแพร่พุทธธรรม เป็นต้น ทั้งทำบุญทำทานถือศีลกินเจเคร่งครัด เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ก่อนตายก็จะได้รับการชักนำจากพระศรีอารียเมตไตรไปเกิดยังระดับกลางของบัวชั้นกลาง แต่ว่าการปฏิบัติของพวกเขาก็มีระดับสูงต่ำไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงแบ่งบัวชั้นกลางออกเป็นระดับล่าง ระดับกลาง และระดับสูงอีก”

ชั่วครู่เราก็มาถึงมหาวิหาร หลังจากนมัสการบรรดาพระโพธิสัตว์แล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมก็พาอาตมาไปเที่ยวชมยังสระบัวพันทิ โอ! สระบัวชั้นกลางเปรียบกับสระบัวชั้นล่างแล้วไม่ทราบว่ายสวยงามเยียมยอดกว่าที่เท่าต่อที่เท่า รอบ ๆ ล้วนก่อด้วยรัตนะ ๗ ดอกบัวในสระมีสีสนิมและลวดลายสวยงามยิ่ง ทั้งเปล่งประกายสีรุ้งสะท้อนซึ่งกันและกันราววับจับตา สวยงามสุดจะพรรณนา

ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือ ดอกบัวในสระ มีกลีบดอกพิสดารมากแบ่งเป็นหลายชั้นในแต่ละชั้นล้วนมีศาลาอารามตำหนักรัตน

เจดีย์เป็นต้น เปล่งแสงสีหลายสีชนิด ทศนียภาพงดงามจับจิต
คนที่อยู่บนดอกบัว ร่างกายทอสีแดงโปร่งใส มีแสงในตัวเช่นกัน
เสื้อผ้าและการแต่งกายเป็นอย่างเดียวกันหมด อายุประมาณ ๒๐
เศษไม่เห็นเด็กหรือคนแก่แม่แต่คนเดียว

ยามนั้นอาตมาหันกลับมาสำรวจตัวเอง แผลกแอะ ไม่ทราบ
เปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไร เปลี่ยนเหมือนพวกเขาอย่างกับพิมพ์เดียว
กัน มีแต่พระโพธิสัตว์กวนอิมเท่านั้นที่ยังคงรักษาพระธรรมกาย
เหมือนเดิมอาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “เหตุใดสิ่งของบรร
ดาмиของที่นี่จึงเปล่งแสงได้ สีอะไรก็เปล่งแสงสีนั้นและร่างกายของ
อาตมาก็เปลี่ยนไปจนเหมือนพวกเขาได้ล่ะ”

ท่านตอบว่า “ทั้งหมดนี้ล้วนเกิดจากพุทธานุภาพของอมิตา
ภะพุทธเจ้า ฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงสามารถ สะท้อนแสงได้ อมิตา
ภะพุทธเจ้าได้เปล่งแสงสว่างมหาศาลออกไปรอบทิศ แสงสะท้อน
มาถึงที่นี่ก็เกิดภาพดังที่เราเห็นนี้แหละ การเปลี่ยนแปลงร่างกาย
ของท่านก็เช่นเดียวกัน เป็นการเปลี่ยนแปลงตามพุทธานุภาพของ
อมิตาภะพุทธเจ้า อาณาจักรแต่ละอาณาจักรภายในสระบัวรวมถึง
การแต่งกายทั้งหมดจึงเหมือนกัน เว้นแต่ว่าเรามีพุทธานุภาพของ
เราเอง แปลงเป็นรูปอื่นที่แตกต่างออกไป หาไม่แล้วก็เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันหมด”

แต่ทว่า พระโพธิสัตว์กวนอิมก็เปิดเผยว่า ในสระบัวชั้นกลาง
ก็มีอารามบางอารามที่มีสีสันซิดจาง ไม่สามารถเปล่งแสงได้

แต่นั้นไม่ใช่ภาพจริงของสุคติภาพ แต่เป็นภูมิภาพลวงที่เป็นอนิจจัง
อันเกิดจากความฝันเฟื่องของผู้มาเกิด

ขณะที่กล่าวอยู่นั้น ก็ปรากฏพระตำหนักที่ไม่สามารถแปลง
แสงได้ขึ้นที่เบื้องหน้าเราหลังหนึ่ง รอบ ๆ ตำหนักมีภาพบุปผชาติ
อันใหญ่โตกว้างขวาง ร้อยบุปผาบานสะพรั่ง กำลังชูช่อสลอนแข่ง
ความงาม วิหคนกไพรชับขานดนตรีอยู่บนกิ่งไม้ ภาพนี้ไม่มีผิด
เพี้ยนกับบ้านมหาเศรษฐีในแดนมนุษย์เลย คนบ้านนี้มีพระรัตน
ตรัยตั้งสักการบูชาอยู่ในห้องโถง พ่อแม่ ลูกเมีย พี่น้อง
ชายหญิง ญาติโกโหติกาทั้งหลาย ต่างชุมนุมอยู่ด้วยกันทำกิจ
สวดมนต์ไหว้พระ ชายหญิงรวมกันแล้วมีประมาณ ๒๐ กว่าคน
ล้วนแล้ว แต่เป็นพุทธมามกาที่ถือเคร่งทั้งสิ้นพระโพธิสัตว์กวนอิม
กล่าวกับอาตมาว่า “คนบ้านนี้ชอบประกอบกุศลกรรมเพียบ
พร้อมด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา บางคนได้ไปเกิดยังระดับ
กลางของบัวชั้นกลางแล้ว แต่ว่ายังตัดความรักความอาลัยไม่ขาด
มักคิดคำนึงถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกมนุษย์ ดังนั้นสภาพชีวิตความ
เป็นอยู่ของครอบครัวนี้จึงสะท้อนมายังที่นี่”

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวต่อไปว่า “บัว ๙ ชั้น บำเพ็ญ
ไปที่ละชั้น จากล่างไปบน บำเพ็ญในชั้นล่างดีแล้ว กอบัวก็สามารถ
ย้ายไปปลูกในสระบัวชั้นกลาง สภาพเช่นนี้ก็ทำนองเดียวกับการ
เข้าญาณญาณแรกแล้วญาณ ๒ ญาณ ๒ แล้วไปญาณ ๓ ญาณ ๔
ฉันใดก็ฉันนั้น

ทันใด ได้ยินเสียงระฆังกลางอากาศ ตำหนักหลังนั้นก็อัน

ตรธานจนไม่เหลือร่องรอย ทุกคนในบ้านกลายเป็นชายหนุ่มอายุ ๒๐ กว่าปี ล้วนมีเรือนกายเป็นสีแดงโปร่งใส การแต่งกายก็เหมือนกันหมด และแล้วจำนวนคนก็เพิ่มทวีขึ้น เพิ่มทวีขึ้นเป็นร้อยเท่า พันทวีจนนับไม่ถ้วน กลายเป็นสถานที่ชุมนุมใหญ่มหาศาลคลาคล่ำไปด้วยฝูงชน

ท่านโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า “วันนี้พระโพธิสัตว์ต้าซือจี้พร้อมกับพระโพธิสัตว์ผางจิงจิ้น จะบรรยายสัทธรรมปุณฑริกสูตร ท่านจะไปฟังดูไหมละ”

อาตมาตอบว่า “อาตมาขอบฟังสัทธรรมปุณฑริกสูตรที่สุดไปฟังด้วยกันก็ดีซีครับ”

ว่าแล้วเราก็เดินไปที่เวทีแสดงธรรม บนเวทีแสดงธรรมทั้ง ๔ ทิศล้วนคลุมด้วยร่างแหคล้าย ๆ สายรุ้งและสร้อยมุก เปล่งรัศมีแพรวพราว ๒ ข้างเวทีมีต้นไม้ใหญ่ ๗ แถว แต่ละต้นสูงเสียดฟ้า ภายในต้นไม้ก็มีศาล อาราม วิหาร มีพระโพธิสัตว์จำนวนมากชุมนุมฟังธรรมอยู่ข้างบน เวทีประกอบขึ้นจากรัตนะ ๗ และเงินทองไม่ทราบสูงเท่าไรดูสง่าเคร่งขรึมมาก

พระโพธิสัตว์กวนอิมนำอาตมาขึ้นไปบนเวที หลังจากนมัสการ ๒ พระโพธิสัตว์แล้ว ท่านก็ให้อาตมานั่งอยู่ที่นั่งข้าง ๆ พระโพธิสัตว์ต้าซือจี้ที่นั่งอยู่ในที่นั่งประธาน เป็นองค์ประธาน ยามนั้นปรากฏวันธูปไม่ทราบมาแต่ไหนไหนลอยวนเวียน ส่งกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจ บนท้องฟ้าณภคาลัยแว่วเสียงบรรเลงมโหรี

ทิพย์พิมานฟังไพเราะเสนาะหู วิหคเทวาลัยสุดคณานับเหินลม
ร่ายรำตามจังหวะดนตรี เมื่อทุกคนกราบนมัสการกันแล้ว พระ
โพธิสัตว์ดำซื่อจ้อยก็ยืนขึ้นประกาศว่า การประชุมบรรยายพระ
สูตรเริ่มขึ้นแล้ว ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์ฉวางจึงจิ้นก้าวขึ้น แทน
พระธรรมอาจารย์ นมัสการต่อทุกคนแล้วก็เริ่มการบรรยายว่า
“สัทธรรมปุณฑริกสูตร เป็นต้นกำเนิดของนานาพุทธในโลกศรีปี
ฎกเป็นมูลฐานในการสำเร็จเป็นพุทธะ ผู้ที่ปรารถนาจะสำเร็จ
เป็นพุทธล้วนต้องศึกษาคัมภีร์บทนี้ ครั้งก่อน เราพูดถึง ตอนที่ ๑
สัทธรรมปุณฑริกสูตรคืออะไร สัทธรรมปุณฑริกสูตร ก็คือ รัตนะ
อันหาค่าประมาณมิได้ วันนี้เรามา พูดตอนที่ ๒ บทบาทของ
สัทธรรมปุณฑริกสูตร...” การบรรยายใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง

หลังจากฟังการบรรยายแล้ว อาตมาเกิดข้อกังขาขึ้นในใจ
คือ ว่าข้อความของสัทธรรมปุณฑริกสูตรที่บรรยายที่นี้ต่างกับข้อ
ความของสัทธรรมปุณฑริกสูตรในโลกมนุษย์ ดังนั้นอาตมาจึงขอ
คำชี้แนะจากพระโพธิสัตว์กวนอิมให้ช่วยไขข้อข้องใจให้ที

พระโพธิสัตว์กวนอิมอธิบายว่า “สัทธรรมปุณฑริกสูตรใน
โลกมนุษย์จะมีข้อความค่อนข้างตื้นเขิน ส่วนข้อความที่ใช้บรรยาย
ที่นี้ค่อนข้างลึกซึ้ง ถึงแม้ว่าตื้นลึกห่างกัน แต่ความหมายเหมือน
กันอาจกล่าวอย่างนี้ได้ว่า พระอรหันต์ ไม่เข้าใจอาณาจักรของ
พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ ไม่เข้าใจอาณาจักรของพระพุทธเจ้า
ท่านฟังพระโพธิสัตว์บรรยายคัมภีร์ เวลาพระโพธิสัตว์ออกเสียง
จะออกเสียงเดียว แต่ผู้ฟังหลายร้อยหลายพันภาษาจะรับฟังได้

ตามภาษาของตนเองนี่คือ ๓ มิติของธรณีภาษา”

ภายหลังที่พระโพธิสัตว์ฉวางจึงจิ้น บรรยายคัมภีร์สิ้นสุดลง เบื้องหน้าก็ปรากฏภาพอันประหลาดพิสดาร มีบุปผาเทวาลัย และของวิเศษมากมายโปรยปรายลงมา จากปากฟ้าสุราลัยมีรูปร่างต่าง ๆ เป็นรูปกลมก็มี รูป ๓ เหลี่ยมก็มี หลายรูปหลายแบบ สารพัดสีสิ้นโปรยปรายลงมาดังสายฝน ผู้ฟังใต้เวทีต่างยื่นมือออกไปรับ บ้างก็เก็บใส่ชามใส่ถ้วย ยามนั้นมโหรีเทพย์พิมานโหม ประโคมพร้อมกัน เสียงกังวานสดใส ไม่ทราบเสียงออกมาแต่ไหน เครื่องขริมมาก ทันใดเด็กผู้ชายเรื้อนพันเรื้อนหมื่นใต้เวทีที่สวมชุดแดงเหล่านั้น ต่างก็แปลงกายพริบเดียวก็กลายเป็นเด็กผู้หญิงที่ใส่เสื้อสีเขียว กระโปรงสีดอกท้อ สายคาดเอวสีทอง ทุกคนเรียงระบำรำฟ้อนด้วยลีลาแซมซ้อยสวยงาม แสดงถึงความสุขอันเปี่ยมล้น ครูเดียวพวกเธอก็แปลงเป็นดอกบัวกลมทอแสงสีสวยสด ประกายพวยพุ่งออกรอบทิศ ผู้คนหายใจไปหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว ทันใดดอกบัวก็ปรากฏเป็นรูปพระโพธิสัตว์นั่งขัดสมาธิ ต่อจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสุวรรณเจดีย์ และระฆะเจดีย์นับไม่ถ้วน แปลงประกายพวยพุ่ง ทิวทัศน์รอบ ๆ ก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เป็นภาพวิจิตรตระการตาสุดจะพรรณนาจริง ๆ

ขณะที่อาตมาชมดูจนเคลิบเคลิ้มไหลหลงอยู่นั้น พลันเห็นสาวงามชุดเขียวหลายร้อยนางทิ้งตัวจากปากฟ้าสุราลัย ลงมาอย่างรวดเร็วพร้อมกัน โฉบผ่านมหาวิหาร ทะลุทะลวง รั้วขวางกำแพงกัน เหมือนแหวกผ่านอากาศธาตุที่ปราศจากสิ่งกีดขวาง

ยังงัยงั้น อาตมาตะลึงงันเอ๋ยถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “เหตุใดจึงมีปรากฏการณ์เช่นนั้น” ท่านตอบว่า “แดนสุขาวดีเกิดจากแรงบันดาลของอมิตาภะพุทธเจ้า ลักษณะของมันไม่ใช่วัตถุ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น ศาลา อาราม ตำหนัก วิหาร ปราสาทราชวัง รัตนเจดีย์ ภูเขา ลำน้ำ ต้นไม้ใบหญ้า ล้วนแล้วแต่โปร่งใสไร้ตัวตน ไร้สิ่งกีดขวาง สามารถฝ่าข้ามไปได้ตามใจปรารถนา ท่านไม่เชื่อลองไปชนดูก็รู้อเอง”

อาตมาทำตาม เดินไปที่กำแพงของมหาวิหาร เสาราวลูกทรงแต่ละแห่งลองชนดู เข้าที่ออกที่ ปรากฏว่าไม่มีอะไรขวางกั้นจริง ๆ ครั้นเอามือไปคลำดูก็มีความรู้สึกคล้ายมีของอยู่ที่นั่น เพียงแต่ว่าไม่ขัดขวางเท่านั้น ปรากฏการณ์นี้ก็ทำนองเดียวกับที่เราคลำน้ำ คลำลงไปรู้สึกมีของอยู่จริง แต่ว่ายยังคงแหวกทะเลลู่ข้ามไปได้นั่นเอง

ต่อจากนั้นพระโพธิสัตว์กวนอิม ก็พาอาตมาไปเที่ยวชมทัศนียภาพพิสดารอีก ๒ แห่ง นั่นก็คือ **อัฐศีรีภาพกับพิพิธภัณฑ์โลก**
ศรีปิฎก

“อัฐศิริภาพ” (ภูเขากภาพ ๘ แห่ง)

ผู้ไปเกิดในระดับล่างของบัวชั้นกลาง โดยทั่วไปจะมีความคิดฝันเฟื่องค่อนข้างน้อย รูปร่างภายนอกของพวกเขาอยู่ระหว่างอายุ ๑๖-๒๐ ปี แต่งกายเหมือนกัน ไม่แบ่งหญิงชาย กิจกรรมของพวกเขา ก็มีลักษณะรวมหมู่ แต่ละวันก็สักการะบูชาพุทธ ๑๐ ทิศ ดอกบัวของที่นั้นก็มักมีกลีบดอกมากขึ้นกว่ามีสีต่างๆ และมีแสงในตัวเปรียบกับบัวชั้นล่างแล้ว ก็นับว่าดีเลิศกว่ามากมายทีเดียว

ณ ที่มีสถานี่แห่งหนึ่งเรียกว่า อัฐศิริภาพหรือภูเขากภาพ ๘ แห่ง ซึ่งเป็นตัวแทนของอัฐวิฆานนะ (ญาณ ๘) อันได้แก่ ตา (จักขุ) หู (โสต) จมูก (ฆาน) ลิ้น (ชีวาหา) กาย (กายยะ) จิต (มโน) มโนคติ และ อาลัย เรียกรวมกันว่า **อัฐวิฆานนะ** อดีตพุทธเจ้าตั้งภูเขากภาพเหล่านี้ขึ้น ก็เพื่อคนที่มาเกิดในที่นี้จะได้บำเพ็ญจนอัฐวิฆานนะของตน “ว่างเปล่า” นั่นเอง

ภูเขากภาพแห่งที่ ๑ เรียกว่า “**ภูเขากภาพแสงสว่าง**” เป็นตัวแทนของ “**จักขุญาณ**” ที่ภูเขาลูกนี้ สรรพสิ่งทั้งปวงของทศภูมิ เราล้วนสามารถเห็นได้ด้วยตา เช่นจะดูเวไนยสัตว์ในสัพพะโลก ดูสภาพของชาติก่อนและชาติโน้นของเขาวา เป็นฉันไต เป็นต้นว่าเวไนยสัตว์ ก.ชาติก่อนเป็นสุกร ชาติก่อนของชาติก่อนเป็นทาส ชาติก่อนของชาติก่อนขึ้นไปอีกเป็นเศรษฐี ชาติก่อนของชาติก่อนยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกเป็นมหาเสนาบดีเป็นจักรพรรดิ ล้วนสามารถเห็นได้ชัดเจนทั้งหมด แม้แต่สภาพของพุทธภูมิอื่น ๆ

ก็สามารถเห็นได้ชัดเจนเช่นกัน

ภูเขาภพแห่งที่ ๒ เรียกว่า “ภูเขาภพยินเสียง” เป็นตัวแทนของ “โสตญาณ” เมื่อไปถึงภูเขาลูกนี้ หูจะได้ยินเสียงทั้งปวงของทศภูมิ ไม่ว่าเสียงอะไร แค่ผ่านหูก็สามารถจำแนกได้แม้แต่พุทธองค์กำลังแสดงธรรมบทใด ก็สามารถได้ยิน และฟังรู้เรื่อง

ภูเขาภพแห่งที่ ๓ เรียกว่า “ภูเขาภพหอมกลิ่น” เป็นตัวแทนของ “ฆานญาณ” ของเราในภูเขาลูกนี้ จะสามารถได้กลิ่นทั้งปวงของทศภูมิ กลิ่นเหล่านี้แค่ผ่านจมูกก็สามารถจำแนกได้ถึง “เนื้อหา” ของกลิ่นเป็นต้นว่าได้กลิ่นของหญิงมีครรภ์ ก็จะจำแนกได้ทันทีว่าทารกในครรภ์เป็นหญิงหรือชาย ถ้าเป็นกลิ่นของโลหะก็สามารถจำแนกได้ทันทีว่าเป็นทองคำ เป็นเงิน เป็นทองแดง หรือเป็นเหล็ก

ภูเขาภพแห่งที่ ๔ เรียกว่า “ภูเขาภพทิพยรส” เป็นตัวแทนของ “ชีวาญาณ” ของคนเรา ไม่ว่าจะรสชาติอะไรของทศภูมิ ไม่ว่าจะสนั่นจะมาจากพุทธภูมิหรือนรกภูมิ ล้วนสามารถจำแนกได้ทั้งสิ้น

ภูเขาภพแห่งที่ ๕ เรียกว่า “ภูเขาภพสุวรรณกาย” เป็นตัวแทนของ “กายยะญาณ” ของคนเรา ที่ภูเขาลูกนี้ จะสามารถอาศัยประสาทสัมผัส ไปจำแนกสรรพสิ่งทั้งปวง สามารถเห็นสุวรรณกายทั้งปวง และ ๓๒ ลักษณะของสรรพะโลก ไม่ว่าจะรูป

ลักษณะแบบไหนล้วนเห็นได้ชัดเจน

ภูเขาภาพแห่งที่ ๖ เรียกว่า “ภูเขาภาพมโน” เป็นตัวแทน “มโนญาณ” ของคนเราในภูเขาภูนี้ จะเห็นพุทธบรรดามี การบำเพ็ญตนใน แต่ละชาติแต่ละภพของท่านเหล่านั้น ล้วนจะปรากฏในมโนนี้ทั้งหมด สภาพในแต่ละชาติของตัวเอง ร้อยชาติ พันชาติ ก็สามารถสะท้อนให้เห็นที่เบื้องหน้า

ภูเขาภาพแห่งที่ ๗ เรียกว่า “ภูเขาภาพประจักษ์แจ้ง” เป็นตัวแทน “มโนคติญาณ” ของคนเรา ซึ่งเป็นอาณาจักรที่เยี่ยมยอดมากคือจะรวมศูนย์ญาณทั้ง ๖ ข้างต้น นัยหนึ่ง ในภาพนี้ ท่านคิดจะดู คิดจะฟัง คิดจะดม คิดจะลิ้มรส คิดจะสัมผัส คิดธรรมะ ล้วนสามารถปรากฏออกมาให้เห็นเป็นประจักษ์

ภูเขาภาพแห่งที่ ๘ เรียกว่า “ภูเขาภาพไร้ขอบ” เป็นตัวแทนของญาณที่ ๘ คือ “อาลยญาณ” ของคนเรา ในภูมิภพนี้คือว่างเปล่า อดีต ปัจจุบัน อนาคต ๓ ชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างของ ทศภูมิล้วนสามารถสะท้อนให้เห็นเป็นประจักษ์

“พิพิธภัณฑของโลกศรีปิฎก”

ผู้ไปเกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง พวกนี้จะมีการบำเพ็ญและเข้าถึงพุทธธรรมอย่างลึกซึ้ง ขณะมีชีวิตอยู่ในสัพพะโลก ในด้านการทำบุญทำทานนั้น พวกเขาจะทุ่มเทอย่างเต็มที่ ได้ผลบุญมหาศาลจึงสำเร็จเป็นมหากุศลมูล ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะกล่าวในแง่การบำเพ็ญตนหรือการสะสมกุศลผลบุญ ผู้เกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลางล้วนสูงกว่าผู้เกิดในระดับล่างของบัวชั้นกลางชั้นหนึ่ง

อาณาจักรในระดับกลางของบัวชั้นกลาง มีอาราม ดำหนัก และเจดีย์มากมาย ไม่ต้องพูดถึง รูปร่างลักษณะของผู้คนที่นี้ ย่อมสูงใหญ่กว่าระดับล่างของบัวชั้นกลาง ดังนั้น อารามดำหนักและเจดีย์ก็ต้องสูงใหญ่ขึ้นตามสัดส่วน ที่ระดับกลางของบัวชั้นกลางในแต่ละวันจะมีดอกไม้ร่วงหล่นจากปากฟ้าสุราลัย เวไนยสัตว์ของที่นี่จะไปเก็บดอกไม้ที่ร่วงหล่นจากปากฟ้าเหล่านี้ มาสักการบูชา พุทธ ๑๙ ทิศ ดอกไม้เหล่านี้สวยงามเป็นเลิศ ดอกไม้ในสัพพะโลกไม่มีทางเทียบได้เลยแม้เท่ากระพริกริ้น ขณะเดียวกันมโหรีทิพย์พิมาน ที่บรรเลงจากสรวงสวรรค์ก็ไพเราะ เสนาะหูเป็นพิเศษ ยากจะหาถ้อยคำมาบรรยายให้เห็นภาพได้ ตามพุทธคัมภีร์กล่าว ว่า “พระราชาในแดนมนุษย์มีดนตรีนับหมื่นชนิดก็ไม่ไพเราะเท่า ๑ ทำนองในบรรดาดนตรีของพระราชาจักริน หลายหมื่นหลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของพระราชาจักรินก็ไม่ไพเราะเท่า ๑ ทำนองในบรรดาดนตรีของเทวราชชั้นดาวดึงส์ หลายหมื่น

หลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของอัมรินทร์อินทร์องค์แห่งดาว
ดิงส์ก็ไม่ใช่เพราะเท่า ๑ ทำนองในบรรดาดนตรีของอิริราชเจ้า แห่ง
สวรรค์ชั้น ๖ หลายหมื่นหลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของอิริราช
เจ้าแห่งสวรรค์ชั้น ๖ ก็ไม่ใช่เพราะเท่า ๑ ทำนองในบรรดาดนไม้อ
รตนะ ๗ ภายในตำหนักของอมิตาภะพุทธเจ้า”

เวไนยสัตว์ที่เกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง ล้วนเปล่ง
แสงในตัวได้ร่างกายเป็นสีแดงโปร่งใสไร้กืดขวาง สามารถไปยังตำ
หนักต่าง ๆ เพื่อสักการะพุทธ ๑๐ ทิศ ในช่วงขณะเดียว และก็กลับ
มาอย่างที่เคยในช่วงขณะเดียว พวกที่ไม่มีกุศลผลบุญมากมายมหา
ศาลในยามมีชีวิตอยู่ จะไม่สามารถมาเป็นเวไนยสัตว์ของที่นี่ได้
เลย

เวไนยสัตว์ที่มาเกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง พวกเขา
มีความฝันเพียงน้อย กระทั่งไม่มีเลย สิ่งที่พวกเขา จะบริโภค
ก็น้อยลง ไม่เหมือนพวกที่เกิดในชั้นล่างของบัวชั้นกลางที่ยังต้อง
บริโภคขนมที่ทำจากน้ำผึ้งบุปผา เพราะว่าการบำเพ็ญตน ยิ่ง
บำเพ็ญยิ่งสูง ในที่สุดก็ไม่จำเป็นต้องบริโภคอะไรทั้งสิ้น

ที่ระดับกลางของบัวชั้นกลาง มีพิพิธภัณฑสถานหนึ่งเรียก
ว่า“พิพิธภัณฑสถานโลกศรีปิฎก” ในพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ จะสามารถ
เห็นวิธีบำเพ็ญตามรูปแบบต่าง ๆ ของพระโพธิสัตว์ เรียกว่า
มีครบทุกสิ่งทุกอย่าง ภายใต้อาคารพิพิธภัณฑสถานโลกศรีปิฎก มีแบ่ง
เป็นชั้น ๆ แต่ละชั้นล้วน ได้จัดแสดงกระบวนทั้งกระบวนของ
ผู้สำเร็จเป็นพุทธะ แต่ละองค์ไว้เป็นต้นว่า อมิตาภะพุทธเจ้าชาติ

ก่อนเป็นใคร (พระธรรมปิฎกภิกขุ) พระอาจารย์ของท่าน
เป็นใคร (พระยูไลตถาคตเจ้าแห่งอิสเรรี) ท่านเคยปฏิบัติ
ธรรมชนิดไหน มีปณิธานใด ชาติก่อนขึ้นไปอีก ของท่าน
เป็นอะไร กระทั่งร้อยชาติ พันชาติ ก่อนจะมาเป็นพุทธะ นั้นมี
สภาพเป็นอย่างไร ล้วนสามารถเห็นได้หมด ถ้าหากท่านต้อง
การดูอาณาจักรอีกอย่างหนึ่ง ท่านก็สามารถไปดูที่ชั้นอื่นต่อไป
เช่น ดูกระบวนการบรรลุนิพพานของพระโพธิสัตว์กวนอิม สภาพ
ชีวิตในแต่ละชาติของท่าน ตลอดจนวิถีดำเนินการเสาะแสวง
หาธรรมของท่าน ท่านจะดูกระบวนการบำเพ็ญตนในแต่ละ
ชาติแต่ละภพของพระศากยมุนี พระมโหสถ พระโพธิสัตว์ผู้เสียน
พระโพธิสัตว์เหวินสวีซือลี เป็นต้น ล้วนสามารถเห็นได้ในพิภพ
ภักดิ์โลกศรีปฏิภพทั้งสิ้น นานาพุทธะ นานาโพธิสัตว์ในทศภูมิก็
เช่นเดียวกัน

บัวชั้นสูง ดอกบานเห็นพุทธะ

อาตมาคงท่องคาถาเหมือนเดิม เหยียบบนดอกบัว เห็นฟ้า
สูงนภาภาครู้สึกว่าร่างกายค่อย ๆ โตขึ้น ๆ จนได้ขนาดเท่ากับขนาด
ตอนพบอมิตาภะพุทธเจ้า

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า “เวไนยสัตว์ที่ไป
เกิดยังระดับสูงของบัวชั้นสูง < คือพวกที่ขณะอยู่ในสัพพะโลก
ก็มุ่งมั่นในการบำเพ็ญตน ถือศีลเคร่งครัดตั้งมุกมณี ขยันหมั่น

เพียรศึกษาพุทธตำรา ละ ๑๐ บาป ทำ ๑๐ บุญ อาศัยตามวิธีการบำเพ็ญของตนไปประพฤติปฏิบัติให้เป็นจริง พวกเพียรพยายามมานะบากบั่น ๑๐ ปี ประหนึ่งวันวันเดียว จวบจนสังขารที่เป็นเลือดเนื้อดับสูญ บวกกับกุศลภายนอก เช่น ทำบุญ ทำทาน ประกอบมหากุศล ดังนั้นในชั่วขณะหนึ่งก่อนตายก็ได้ไปเกิดยังบัวชั้นสูง”

เวไนยสัตว์ที่ไปเกิดยังระดับสูงของบัวชั้นสูง ความฝันเพื่อนั้นพูดได้ว่าไม่มีโดยสิ้นเชิง ทวารทั้ง ๖ บริสุทธิ์ พวกเขาบางคนก็บรรลุถึงขั้นของพระโพธิสัตว์แล้ว แปลงกายได้ตามใจปรารถนา ท่องเที่ยวแสดงเทวฤทธิ์ เป็นต้นว่าบรรดาโพธิสัตว์เมื่ออยู่ด้วยกัน นึกจะแปลงเป็นดอกไม้ ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นดอกไม้ นึกจะแปลงเป็นเจดีย์ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นเจดีย์ นึกจะแปลงเป็นก้อนหินร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นก้อนหิน นึกจะแปลงเป็นต้นไม้ ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นต้นไม้

ในสระบัวชั้นสูง ดอกบัวที่เล็กที่สุดก็มีขนาดใหญ่เท่าเนื้อที่ของ ๓ มณฑล หรืออีกนัยหนึ่ง มีขนาดใหญ่เป็น ๓ เท่าของประเทศมาเลเซีย พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า จะพาอาตมาไปดูที่สระ

เรามาถึงบริเวณสระบัว สระบัวชั้นสูงต่างกับที่อื่นจริง ๆ รอบ ๆ สระมีลักษณะเด่นสง่า เครื่องขั้ริมกว่าบัวชั้นกลาง และชั้นล่างมีรั้วล้อมเป็นชั้น ๆ เปล่งประกายแสงสีต่าง ๆ ทั้งส่งกลิ่นหอม รวยรินกลิ่นหอมเหล่านี้ ขจรขยายออกมาจากดอกบัวในสระนั้น

เอง กลางสระบัวมีรัตนเจดีย์ รูปลักษณะเหมือนภูเขาสูง
ตัวเจดีย์เป็นรูปหลายเหลี่ยม เปล่งประกายสีพริ้งสีพวยพุ่ง
กลางสระยังมีสะพานงามวิจิตร เนื้อที่ของสระกว้างใหญ่จน
มองไม่เห็นขอบสระ ภายในสระไม่เท่าแต่มีดอกบัวบานสะพรั่ง
เท่านั้น ยังมีการประดับทัศนียภาพนาสารพัน บนท้องฟ้า
นภลัยมีฉัตรทิพย์ สร้อยระย้า ไข่มุกเปล่งแสงวาววามงมระยิบ
ดอกบัวมีชั้นกลีบดอกมากจนนับไม่ถ้วน แต่ละชั้นล้วนมีรัตนเจดีย์
ศาลา อาราม ตำหนัก วิหาร วิจิตรงดงามยิ่ง ผู้อาศัยอยู่บนดอก
บัวทั่วสารพางค์กายเป็นสีทองคำอร่ามโปร่งใส อภรณ์สวยงาม
เปล่งแสงสีต่าง ๆ

พระโพธิสัตว์กวนอิมปล้นถามเอาตมาว่า “ณ ที่นี้มีคนผู้
หนึ่งชื่อ **ยิ่งกวง** พระธรรมอาจารย์ (พระเถระชั้นสูง คนหนึ่งใน ๓

พระธรรมจารย์ยิ่งกวง

คนของจีนในยุคปัจจุบัน) ท่านรู้จักไหม”

อาตมารีบถามว่า “อยู่ไหนอาตมาได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของท่านมานานแล้ว มีความเลื่อมใสศรัทธาอย่างยิ่ง แต่ว่ายังไม่มีวาสนาได้พบหน้าท่านเลย”

ขณะกล่าววาทา ก็ เห็นชายคนหนึ่งอายุ ๓๐ เศษ พลันแปลงกายเป็นโฉมหน้าเดิม ของพระธรรมาจารย์ยิ่งกวง ได้พบหน้ากันรู้สึกดีใจมาก หลังจากคารวะต่อกันแล้ว ก็เริ่มสนทนากันอย่างออกรสออกชาติเรากุญถึงเรื่องต่าง ๆ ลืมไปแล้วเสียส่วนมาก แต่ที่ยังจำได้แม่นยาคือ คำสั่งกำชับของท่าน ท่านกล่าวว่า “อาตมาหวังว่าหลังจากที่ท่านกลับถึงแดนมนุษยแล้ว จะได้ถ่ายทอดให้ผู้ร่วมทางธรรมได้ตระหนักทั่วกันว่า จะต้องถือศีลเป็นครุรักษาพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด สวดมนต์ไหว้พระ ศรัทธา ปณิธาน ปฏิบัติ ก็จะต้องได้ไปเกิดยังสุคติภพแน่นอน จงเตือนพวกบำเพ็ญตน บางคนอย่าได้ทำเป็นอวดฉลาด เทียวแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระธรรมวินัยและระบบระเบียบ ที่พระพุทธองค์บัญญัติไว้โดยพลการ ป่าวร้องการเผยแพร่ธรรมะอย่างปฏิรูปทำลายภาพพจน์ ละเมิดพระธรรมวินัย ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดจริง ๆ”

เราเดินลงจากบัลลังก์ดอกบัวพร้อมกัน ท่านพาอาตมาไปยังตำหนักใหญ่ ตลอดทางมีปักษินเทวานานาชนิด ขับขานดนตรีอยู่บนกิ่งทองใบหยก ประสานกับเสียงมโหรีทิพย์พิมาน เสียง

สวดมนต์ไพเราะเสนาะหูแว่วมาตามลม ทุกถิ่นสถานบานสะพรั่ง
ไปด้วยดอกไม้สวยงามนานาพรรณส่งกลิ่นหอมรววยริน ช่อดอกรูป
ทรงกลมส่งประกายวาววับยังมีโคมไข่มุก โคมโมรา โคมแก้ว
ตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว ส่งประกายรัศมีสีสันท่าง ๆ จับนัยน์ตา
พราวพรายวิจิตรงดงามยากจะบรรยาย

เข้าสู่ตำหนัก ภาพยิ่งสวยงามพิสดาร ทำเอาอาตมา
เหมือนต้องมนต์สะกด ภายในหอเปล่งแสงสีทอง พื้นก็เปล่งประกาย
แสงสีต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้าล้วนเปล่งแสงในตัว
ได้ทั้งสิ้น พระธรรมมาจารย์ยิ่งกวงนำอาตมาขึ้นไปยังหอชั้น บน
บนหอเก็บรวบรวมกระจกแก้วผลึกนานาชนิด ตรงกลางเป็นกระจก
บานใหญ่ที่ส่องได้ทั้งตัวพระโพธิสัตว์กวนอิมแนะว่า “กระจก
บานนี้จะส่องโฉมหน้าแท้จริงของทุกคนออกมาได้ ชาติแท้
บริสุทธิ์หรือไม่ มีความคิดฝันเฟื่องหรือไม่ พอส่งกระจกดูก็จะ
เห็นได้ชัด” ภายในห้อมีม้านั่งตั้งเรียงรายอยู่ ๒ ข้าง อย่างเป็นระเบียบ
ม้านั่งเหล่านี้ประกอบด้วยรัตนะ ๗ มีแสงในตัว บนโต๊ะตั้ง
ของรูปร่างแปลกๆ ไว้ อาตมาดูไม่ออกว่าเป็นอะไรกันแน่ พระ
โพธิสัตว์กวนอิมทราบที่อาตมาคงหิวแล้ว จึงถามขึ้นว่า “หิวแล้ว
ใช่ไหมละ” ว่ากันตามจริง อาตมารู้สึกหิวแล้วเหมือนกัน จึงตอบ
ไปว่า “มีของอะไรพอกินแก้หิวได้บ้างไหมครับ”

ท่านตอบว่า “ของกินที่นี่ก็เหมือนกับที่บัวชั้นล่าง ท่านอยาก
กินของสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมีเอง” อาตมากล่าวว่า “งั้นก็ดีซีอาตมา
อยากกินข้าวสวย แกงจืดผักกาดขาวอย่างอื่นไม่เอา”

กล่าวไม่ทันขาดคำ ข้าวสวย แกงจืดผักกาดขาวก็ตั้งอยู่บนโต๊ะเบื้องหน้า อาตมาถามทุกคนว่า “พวกท่านไม่ทานด้วยหรือ”

พวกเขากล่าวว่า “โดยทั่วไปพวกเราไม่ต้องกินอะไรอยู่แล้ว ท่านตามสบายเถิด”

ตามที่ทราบ เวไนยสัตว์ในระดับสูงของบัวชั้นสูง ส่วนใหญ่จะสำเร็จเป็นโพธิสัตว์ ความฝันเพื่องระหายอยากอาหารจึงมีน้อยมาก กระทั่งไม่มีเลย เปรียบกับอาตมาแล้วก็ให้รู้สึกละอายใจ กินไปกินไป จนกระทั่งอิม่วงขามตะเกียบลงบนโต๊ะ พริบตาเดียวขามตะเกียบบนโต๊ะก็อันตรธานไปสิ้น อาตมาถามพระโพธิสัตว์ กวนอิมว่า “ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น”

ท่านตอบว่า “นั่นเป็นเพราะท่านคิดว่าท่านหิวก็นึกอยาก จะกินข้าว ก็เหมือนผู้คนในโลกมนุษย์นอนหลับฝันไป ตอนฝันก็มีทุกอย่างทุกอย่าง ครั้นตื่นขึ้นทุกอย่างก็สูญสิ้น ท่านนึกอยากกินของกินก็มา กินอิมแล้ว ความคิดอยากกินหมดไป ของกินก็อันตรธานด้วย”

อาตมาผงกศีรษะรับทราบ

ท่านกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “ครั้นธาตุบริสุทธิ์ ไม่นึกอยากกิน ไม่นึกอยากของใด ๆ ก็เป็นศุภนิยาม หามิสิ่งหนึ่งสิ่งใดอยู่ไม่ แต่ถ้าหากมีความคิดอยากผุดขึ้น ก็จะเป็นดังท้องฟ้าที่ว่างเปล่า พลันมีเมฆหมอกเกิดขึ้นชั้นหนึ่ง เหตุผลนี้ท่านค่อย ๆ ใคร่ครวญ ซึมซาบก็จะเข้าใจ ๓ มิติของเหตุผลนี้ได้โดยถ่องแท้”

ผู้ไปเกิดในบัวชั้นสูง มีความคิดฝืนเฟื่องน้อยที่สุด ล้วนแล้วแต่จริงแท้ดังธาตุเดิม ในช่วงพริบตาจะสามารถอาศัยแรงบันดาลของอมิตาภะพุทธเจ้าแปลงเป็นดอกไม้ ผลไม้และของถวายออกมาถวายสักการะพุทธ ๑๐ ทิศ ครั้นถึงเวลาแสดงธรรม พระโพธิสัตว์นั้บหมื่นนั้บล้านรูปจะนั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัว หรือในตําหนักบนรัตนเจดีย์หรือต้นไม้ ๗ แถว ฟังพระดํารัสตรัสแสดงธรรมโดยตรงจากอมิตาภะพุทธเจ้า

อาตมาเรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า “ผู้คนในโลกมนุษย์คงมีมาเกิดในสุคติภพมากมาย เหตุใดญาติโยมของพวกเขาจึงมองไม่เห็นล่ะครับ”

ท่านตอบว่า “ผู้คนในโลกมนุษย์ส่วนใหญ่จะถูกบดบังโดยกรรมกิดขวาง จึงมีของที่มองไม่เห็นอีกมากนัก ถ้าหากหมั่นสวดมนต์ไหว้พระ ไม่มีความคิดฝืนเฟื่อง ใจวางเปล่า เป็นศุขนยภาพแล้ว ก็มีโอกาสดูเห็นแดนสุขาวดีเช่นกัน”

อาตมาถือโอกาสขอให้ท่านไขปริศนา โดยถามว่า “ถ้ากระนั้นต้องสวดมนต์อย่างไรจึงจะบรรลุผลได้เร็วที่สุด”

ท่านตอบว่า “ต้องบำเพ็ญฌานกับพิสุทธิควบคู่กัน ใจหนึ่งสวดพุทธ สวดพุทธไปเข้าฌานไป เรียกว่า ฌานวิสุทธิภูมิ”

อาตมารุกถามต่อ “ขอเรียนถามว่าฌานวิสุทธิภูมิควรปฏิบัติอย่างไร”

ท่านผงกศีรษะอธิบายว่า “ใช้วิธีสวดโดยแบ่งคนออกเป็น

๒ ชุด (นี่เป็นวิธีปฏิบัติธรรมของเวไนยสัตว์ในวิสุทธิภูมิ) ชุด ก. สวดอมิตาพุทธ ๒ คำ ชุด ข. ฟังไปสวดในใจไปด้วย จากนั้น ชุด ข. สวดอมิตาพุทธ ๒ คำ ชุด ก. ฟังไปสวดในใจไปด้วย การปฏิบัติเช่นนี้ ทั้งไม่หนักแรง ทั้งสวดได้ไม่ขาดช่วง หูจะไว หูจะสวดเองซึ่งก็คือใจสวด ใจกับปากเป็นหนึ่งเดียว พุทธภาพ ก็จะปรากฏขึ้นเอง เมื่อใจสงบ ย่อมก่อเกิดสมาธิ สมานีย่อมก่อเกิดปัญญา”

ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า เวลาเหลือไม่มากแล้ว อาตมาจะพาท่านไปดูมหาเจดีย์อมิตาภะพุทธเจ้า คือ “เจดีย์ดอกบัว”

เราผ่านตำหนักไปอีกหลายหลัง ยอดเจดีย์แวบผ่านตัวเราไป ไม่ช้าก็เห็นมหาเจดีย์สูงใหญ่มหึมาสุดเปรียบปาน ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเจดีย์สูงตั้งขุนเขาคุณหลุนของประเทศจีน ไม่ทราบมีกี่ชั้น (คงไม่ต่ำกว่าหลายหมื่นชั้น) “เจดีย์ดอกบัว” มีกลิ่นหอมก็แยกไม่ชัด ตัวเจดีย์มีลักษณะโปร่งใสสว่างสีพวยพุ่งได้ยินเสียงสวดนมอมิตาพุทธแว่วจากภายในเจดีย์ ๒ คำแรกชัดมาก คำเริ่มต้นฟังดูเศร้าสร้อยคล้ายกำลังวิงวอนขอความช่วยเหลือ ส่วนคำที่ ๒ ให้ความรู้สึกอยากขีดใกล้

“เจดีย์ดอกบัว” องค์กรนี้ มีไว้สำหรับผู้ที่ไปเกิดในระดับกลางของบัวชั้นสูงนับหมื่นนับแสน ได้ใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวความสูงใหญ่ของเจดีย์ เปรียบเทียบไม่ถูก ไม่อาจจินตนาการโดยผู้คนในโลกมนุษย์ได้ ใหญ่พอ ๆ กับพื้นที่รวมของโลกเราหลายพัน

หลายหมื่นโลก ดังนั้นความสูงของมันก็ไม่อาจจะจินตนาการได้ เช่นกัน ภายในเจดีย์ มีปราสาทราชวังมากมาย มีสีต่าง ๆ ล้วนแต่โปร่งใสและมีแสงสว่างในตัว เวไนยสัตว์ที่เกิดในระดับกลางของบัวชั้นสูงมาถึงที่นี่แล้ว สามารถเดินฝ่าทะเลลูกำแพงเข้าออกได้โดยเสรีไม่มีสิ่งใดขวางกั้น จะขึ้นจะลงเพียงใจนึกเท่านั้น ในช่วงขณะหนึ่ง ก็จะไปถึงในที่ที่ต้องการจะไป ภายในเจดีย์มีพร้อมทุกสิ่งอย่าง ณ ที่นี่สามารถมองเห็นสภาพทั้งปวงของเวไนยสัตว์ในโลกศรีปฏิภพทั้งหมด สามารถเห็นพุทธภูมิบรรดามีหลายหมื่นล้านพุทธภูมิ ความเยี่ยมยอดของสภาพภายในเจดีย์ ไม่สามารถใช้ปากกาตินสอมาบรรยายให้เห็นภาพแม้เพียง ๑ ในหมื่น เวไนยสัตว์ในระดับกลางของบัวชั้นสูง ถ้าปรารถนาจะไปยังพุทธภูมิใด ก็เป็นเรื่องเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

เราก้าวเข้า “เจดีย์ดอกบัว” ปรากฏว่าตัวเราเดินลอยขึ้นเหมือนนั่งลิฟท์ ขึ้นไปที่ละชั้น ๆ ขึ้นแล้วขึ้นเล่า ล้วนแต่โปร่งใส จะเห็นแต่ละชั้นมีคนนั่งสวดพุทธอยู่เต็มเพียบ ล้วนแต่เป็นผู้ชายอายุประมาณ ๓๐ เศษ แต่ละชั้นจะมีลักษณะการแต่งกายเป็นของตัวเองรวมประมาณ ๒๐ กว่าสี แต่ไม่มีผู้หญิง แม้แต่คนเดียว ผู้ชายทั้งหมดนั่งสวดพุทธอยู่บนดอกบัว

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า “ที่นี่จัดเวลา ๒ ชั่วโมงทำวัตร ๒ ชั่วโมง สวดพุทธ ๒ ชั่วโมง เก็บเสียง ๒ ชั่วโมง พักผ่อน เวลานี้เป็นเวลาสวดพุทธ”

เราไปถึงชั้นที่อยู่กึ่งกลาง เห็นพวกเขา นั่งเป็นแถวอยู่ ๒

ข้างแถวซ้ายกับแถวขวาหันหน้าชนกัน ได้ยินแต่เสียงกระดิ่ง
กลอง ปลาไม้กรับ ดังไม่ขาดเสียง แต่ไม่เห็นของจริง พวกเขา
นั่งอยู่บนอาสนะสวยงามมาก กลางวงมีมหาโพธิสัตว์รูปหนึ่ง
นั่งอยู่คอยชี้แนะ คนที่สวดได้ดีจะมีแสงพวยพุ่งเหนือศีรษะ ใน
แสงมีพระพุทธรูปมากมาย เช่นเดียวกับแสงเหนือเศียรของ
อมิตาภะพุทธเจ้า ที่มีพระพุทธรูปหลายหมื่นหลายแสนล้านรูป
มหาโพธิสัตว์รูปนั้นก็มิแสง ในแสงก็มีพระพุทธรูปเช่นกัน มีวิหค
นานาพรรณณบินถลาร่อนล้อยู่เหนือยอดเจดีย์ บ้างบินอยู่ใน
ห้องโถง พวกมันสวดพุทธตามได้ด้วย ไม่สับสนแม้แต่น้อย
ภายในเจดีย์มีโคมมุก โคมแก้วแสงสีต่าง ๆ โคมรูปกลม ยัง
สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นรูปต่าง ๆ เปล่งแสงสีนานาชนิด รวม
ความแล้วก็คือภูมิภาคของที่นี่ บรรยายเท่าไรก็บรรยายไม่หมด
ทั้งยากจะบรรยายออกมาให้เห็นภาพได้ การสักการะพุทธ ๑๐
ทิศ ล้วนรวมศูนย์อยู่ที่นี้ ณ ที่นี่สามารถเห็นโลกศรีปฏิภทุกทั้งโลก
เวไนยสัตว์ทั้งปวง อริยพุทธะทั้งปวงจนถึงพุทธภูมิหลายหมื่นล้าน
พุทธภูมิ ล้วนปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้า

การไขปริศนาธรรมของอมิตาภะพุทธเจ้า

ขมบัว ๙ ชั้นเสร็จ เรากลับมาอยู่หน้าพระธรรมกายของอมิตาภะพุทธเจ้า อาตมาคุกเข่าลงกราบแทบเท้า ๓ ที ตั้งจิตอธิษฐานขอพร

ชั่วคราว อติตพุทธเจ้าก็เผยอทิพยโอษฐ์ตรัสชัดถ้อยชัดคำ และอย่างหนักแน่นว่า

“พุทธภาพของเวไนยสัตว์ทั้งหลายล้วนเสมอภาคเท่าเทียมกัน ใจตาลปัตร เห็นเท็จเป็นจริง ประกอบกรรมใด กรรมนั้นสนอง เวียนว่ายตายเกิดใน ๖ ภูมิ วัฏสงสารไม่สิ้นสุด ทุกข์แสนสาหัส ๔๘ ปณิธานปฏิญาณดับทุกข์แก่เวไนยสัตว์ทั้งหลาย หญิงหรือชาย ผู้เฒ่าหรือเด็กมีศรัทธา ปณิธาน ปฏิบัติ ใจเดียวไม่หันเห คืออามานวิสุทธิภูมิ ก็คืออนุสติ ๑๐ กำหนดให้ไปเกิดยังวิสุทธิภูมิ...

อาตมาคุกเข่าลงกราบนมัสการต่อ ขอพรอมิตาภะพุทธเจ้าต่อไป

อมิตาภะพุทธเจ้าตรัสสืไปว่า

“๑. เจ้ายังมีวาสนาผูกพันกับสรรพะโลก ต้องไปดับทุกข์แก่พ่อแม่ พี่น้องญาติโกโหติกาในชาติต่าง ๆ ให้ถือศีลเป็นครูสอนคนให้ศึกษาอามานวิสุทธิภูมิ อามานพิสุทธีบำเพ็ญควบคู่กัน”

“๒. สามัคคีวงการศาสนาทุกศาสนา ขงจื้อ เต๋า พุทธ (รวมพุทธธรรมศากยมนี ๑๐ นิกาย) คริสต์ อิสลาม...แต่ละศาสนา

ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ปลุกเร้าซึ่งกันและกัน อย่าได้ดูหมิ่นถิ่น
แคลนซึ่งกันและกัน การกล่าวหาซึ่งกันและกันว่าของตัวเป็นสัม
มาทิสฺส ของผู้อื่นเป็นมิจฉาทิสฺส ของตัวเป็นพระ ของคนอื่นเป็นมาร
ของตัวสูงส่ง ของผู้อื่นต่ำต้อย ของตัวมีค่า ของผู้อื่นไร้ค่า จับเอา
จุดอ่อนข้อด้อยผิวดินด้านเดียวของฝ่ายตรงข้าม โจมตีไม่หยุด
บ่อนทำลายวิถีแห่งธรรมซึ่งกันและกัน เป็นสิ่งที่ไม่ควรอย่างยิ่ง
วิถีแห่งพุทธกว้างใหญ่ไพศาล มีธรรมวิถี ๘๔,๐๐๐ วิถี ทุกศาสนา
ล้วนเป็นอริยสัจ ผู้ถือปฏิบัติได้ มิจฉาทิสฺสจะกลับกลายเป็นสัมมา
ทิสฺส มารกลับเป็นพระ เล็กสามารถไปสู่อใหญ่จะต้องช่วยเหลือกัน
ด้วยภราดรภาพ กำจัดมิจฉาทิสฺส ผดุงสัมมาทิสฺสจึงเป็นสัมโพธิญาณ
แห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

หยุดนิดหนึ่ง อมิตาภะพุทธเจ้าจึงตรัสต่อว่า

“เอละ เจ้ากลับไปได้แล้ว”

อาตมาลงกราบแทบเท้า ๓ ครั้ง

เราเดินทางต่อตลอดทาง ดอกบัวที่ได้ทำยังคงพาตัวเรา
เหาะเหินเดินอากาศเหมือนเดิมคราวนี้ไม่เห็นประตู่ “จาตุมาหารา
ชิกพักเดียวก็มาถึง ตำนักรอรหันต์ภพกลาง” อาตมาหยุดท่องคา
ถาดอกบัวได้ทำอันตรายาน เด็กรับใช้น้ำน้ำเย็นมาให้อาตมาดื่ม
สงฆ์บริกรจัดแจงให้อาตมาไปพักผ่อนในห้องนอน อาตมารู้สึกว่า
จิวเจีย ๆ แล้วม่อหยลั้กลับไปในที่สุด

สวด “**นโม อนันโทชุก**”

นำพาสู่แดนสุขาวดี

กลับถึงถ้าหมီးแล้วในแดนมนุษย์

ครั้งตื่นมาอีกที อาตมาก็พบว่า ไม่มีวัดวาอาราม พระโพธิสัตว์ เทวดา และก็ไม่มีมหาวีรหารอันโอ้อาโอฬารเปล่งรัศมีเหล่านั้นอีก แล้วรำลึกถึงทัศนียภาพที่อาตมาเที่ยวชมเหล่านั้นคล้ายยังติดต่อบนภาพชัดเจนอยู่เบื้องหน้า ยามนั้นรอบ ๆ กาย มีแต่ความมืดมิด ยื่นมือออกไปไม่เห็นนิ้วทั้ง ๕

อาตมารู้สึกว่า ตัวเองกำลังนั่งหลับตาบนหินก้อนหนึ่งภายในถ้ำ ไม่ช้าพากฟาก็ฉายแสงอรุณรำไร อาตมาก็ค่อย ๆ ฟิ้นคืนสติเป็นปกติดังเดิม

อาตมาได้นมัสการกราบไหว้อยู่ในถ้ำอีก ๒-๓ วัน แม้ว่า จะกู่ก้องร้องเรียก โหยหาอาลัย ก็หาได้มีชาวคราวไม้อาตมา จึงค่อยกระย่อกระแย่งลงจากเขา เดินได้ประมาณ ๒๐ กว่า กิโลเมตรถึงถนนเซ่อสู่ย เห็นผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ อาตมาถามคนเดินทาง ต้องลอบขึ้นตระหนกแท้จริงขณะนี้ เป็นวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๑๗ แล้ว คิดคำนวณเวลา ปรากฏว่าอาตมาออกจากโลกมนุษย์ไปนับเวลาได้ ๖ ปีกับอีก ๕ เดือนเศษ

พระโพธิสัตว์ผู้ตื่นแล้ว เวไนยสัตว์ผู้หลับใหล พุทธธรรมมีมรรคผู้มีวิสาสมาผูกพันจึงได้หลุดพ้นอาตมาขอสืบทอดเจตนารมณ์ของพระอาจารย์ชวีหยุน เผยแพร่ธรรมเพื่อการหลุดพ้นของเวไนยสัตว์ทั้งหลายผู้มีวิสาสมาผูกพัน

ขออุทิศส่วนกุศลนี้ เพื่อแผ่ไปยังเวไนยสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ได้ปฏิบัติสำเร็จเป็นมรรคผลโดยทั่วกันเทอญ

บันทึกท่องพุทธาลัย ของหลินขางคู่

ตั้งแต่หลินขางคู่ถนัดจุ่มมาดูแลอาณาจักรธรรมที่จู้ซัน ไม่ว่าจะ
จะเป็นบุคคล เรื่องราวหรือสิ่งใดๆ ก็ได้ปรากฏ ความร่มเย็น สงบ
เรียบร้อย สนิทเป็นกันเองดังแดนสวรรค์

สิ่งเหล่านี้ล้วน ทราบได้จากการปฏิบัติออกมา และวาจา
ที่อ่อนน้อมถ่อมตน ของประธานสถานธรรมหลิน ดังคำกล่าว
“หากต้องการได้ผลอย่างไร จำต้องปลูกเหตุเช่นนั้น” นับแต่
โบราณมามีใครบ้าง ที่บำเพ็ญธรรมแล้วไม่เจอการทดสอบ หลินถัน
จู้ก็ไม่ได้แตกต่างกัน

เนื่องจากท่านได้อุทิศทุ่มเทออกมาจากใจจริง แสดงออก
ด้วย จิตใจอันบริสุทธิ์ ดังนั้นจึงทำให้พระอาจารย์ซาบซึ่งนำพา
ท่านไปท่องสวรรค์ ด้วยเหตุปัจจัยสัมพันธ์ เช่นนี้สามารถคลาย
ความลังเลสงสัย ความกั๊กกั้มใจของท่าน และทำให้ท่านเกิด
ความมั่นใจ และเชื่อมั่นในธรรมมากขึ้น

เมื่อปีหมิ่นกั้วที่ ๙๐ วันที่ ๒๓ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕
(ตามจันทรคติ) หลินถันจู้ได้บรรยายถึง เหตุการณ์ที่พระอาจารย์
พาท่านไปท่องสวรรค์ที่ซินอี่ เป่ยปู้ จื่อโอ้ว และสถานธรรม บ้าน
สกุลหลิว เนื่องจากเนื้อหาประทับใจน่าติดตาม และเป็นแบบ
เรียบง่าย เข้าใจง่าย ไม่ลึกมาก เหมาะกับผู้บำเพ็ญธรรมในสมัย

ปัจจุบัน เพื่อเอาไว้ศึกษาและฝึกฝนหากสามารถเชื่อถือ และ
ปฏิบัติตาม แน่นอนล้วนเป็นสิ่งที่น่าปิติยินดีและย่อมได้รับผล
ประโยชน์ มากมาย

หลังจากที่ได้รับความเห็นชอบจากหลินถันจู่แล้ว จึงได้นำ
เนื้อหา และสาระสำคัญหรือบทบรรยายของท่านมาเขียนเป็นบท
ความเอาไว้ให้ผู้ร่วมบำเพ็ญได้ศึกษา...

ผู้น้อยขอขอบคุณในพระมหากรุณาธิคุณของฟ้าเบื้องบน
และพระคุณของพระบรรพจารย์ ด้วยการส่งเสริมและให้กำลังใจ
จากอาจารย์นักบรรยายทุกท่าน ที่เปิดโอกาสให้ผู้น้อยได้มาผูก
บุญสัมพันธ์ นำเรื่องที่ได้พบเห็นในแดนพุทธชาลย์มาเล่าให้แก่ผู้มี
บุญสัมพันธ์ได้รับรู้ และเพื่อให้เวไนยที่เกียจคร้าน หรือลุ่มหลงเร่ง
รีบตื่นขึ้นและบังเกิดจิตศรัทธามุ่งมั่นบำเพ็ญธรรมบรรลุโพธิญาณ
ผู้น้อยจึงมีความรู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

วันที่ ๑๕ เดือน ๓ เป็นวันระลึก

ของพระองค์ธรรมมารดา

บังเอิญเป็นวันอาทิตย์ลูกชายลูกสะใภ้ และหลานจะกลับบ้านเลยแวะมาเยี่ยมผู้น้อยที่จู้ชั้นเพราะผู้น้อยพักอยู่ที่สถานธรรมเทียนเต้าถัน ส่วนพวกเขาพักอยู่ที่ หนานโถว หลู่กู่ บ้านของลูกสะใภ้ ปกติลูกชายมักจะมาเยี่ยมผู้น้อยบ่อยๆ แต่ลูกสะใภ้ และหลานชายไม่ค่อยได้มา

เมื่อก่อนผู้น้อยทำงานอยู่ที่สนามสอนขับรถ เวลาเลิกงานก็กลับไปเยี่ยมบ้าน รู้จักกับเพื่อนบ้านดีแต่หลังจากได้รับผิดชอบดูแลสถานธรรมเทียนเต้าก็ไม่ได้กลับบ้านอีกเลย

แรกๆ คิดว่า จะอยู่ที่สถานธรรม ๒ วัน อยู่บ้าน ๒ วัน ไปกลับก็ดีเหมือนกัน แต่หากกลับบ้านที่สถานธรรมก็ไม่มีใครดูแล สถานธรรมก็ใหญ่ คนที่อยู่เเวร์ได้แต่รับโทรศัพท์เท่านั้น อย่างอื่นทำไม่ได้เลย

ลูกชายมาหาอยู่บ่อยๆ พูดว่า “พ่อ! ตั้งแต่ปลดเกษียณก็มาอยู่ที่นี่ มาลำบากทำไม?” ผู้น้อยพูดว่า ฉันทชอบอย่างนี้ วันนั้นทั้งลูกชายลูกสะใภ้และหลานก็มาชวนให้กลับบ้าน

เมื่อลูกสะใภ้ได้เจอหน้าผู้น้อยก็พูดว่า

“พ่อผอมไปมาก ดูดำไปมาก”

ผู้น้อยก็พูดว่า “ไม่เป็นไรถึงตัวดำแต่ร่างกายยังแข็งแรง” ลูกสะใภ้พูดอีกว่า “พ่อปลดเกษียณก็ดีแล้วมาลำบากอยู่ที่นี่ทำไม?” ผู้น้อยก็พูดว่า “ฉันทยินดีทำ” ลูกสะใภ้พูดว่า “พ่อต้องกลับบ้านบ้างนะ ถ้าพ่อไม่กลับไปเพื่อนบ้านเขาจะว่าฉันได้ว่า เป็นสะใภ้

ที่ไม่กตัญญูเพราะพ่อออกจากบ้านก็ไม่เคยกลับบ้านเลย ฉันโดนเพื่อนบ้านพูดเสียดมากมาย ปล่อยให้พ่อต้องลำบาก เทียวเก็บของมารีไซเคิล” เพื่อนบ้านก็มาถามว่า “ลูกสะใภ้ได้มาพูดอะไรกับท่าน ท่านจึงไม่ยอมกลับมาบ้าน” ผู้น้อยก็บอกว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น ผู้น้อยอยู่สถานธรรมจนชินแล้ว เลยว่างงานไม่ได้” ดังนั้น ลูกสะใภ้จึงได้พูดขึ้นว่า “หากพ่อไม่กลับไปฉันก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรกับเพื่อนบ้านดี” ผู้น้อยจึงพูดขึ้นว่า “เอาล่ะๆ มีสักวันหนึ่ง ฉันจะกลับไปพร้อมกับพวกเธอละ และจะไปอธิบายให้พวกเขาเข้าใจเอง”

ส่วนหลานของผู้น้อยเป็นเด็กฉลาดมาก ได้พูดขึ้นว่า

“คุณปู่ไม่ต้องการพวกเราแล้วหรือ?”

ผู้น้อยพูดว่า “ต้องการซี ปู่มีลูกเพียงหนึ่งคน มีหลานเพียงหนึ่งคนเท่านั้น จะไม่ต้องการได้อย่างไร?”

หลานก็พูดว่า “ปู่ไม่รักพวกเราแล้วจึงไม่กลับบ้าน”

ผู้น้อยคิดจะอธิบายให้เขาเข้าใจแต่กลัวว่าเขายังเป็นเด็กอยู่จะฟังไม่เข้าใจ

จึงพูดว่า “ปู่ทำงานของ สิ่งศักดิ์สิทธิ์”

หลานก็ตอบว่า “คุณปู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั่งอยู่เฉยๆ จะเรียกให้ปู่ทำงานได้อย่างไร?” ผู้น้อยไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรจึงพูดว่า

“เด็กๆ เจ็บตั้งใจเรียนหนังสือก็แล้วกัน โตขึ้นก็จะเข้าใจเอง

สักวันหนึ่งปู่ก็จะกลับไปบ้าน”

ผู้น้อยกล่าวว่าเมื่อกลับบ้านไปแล้ว ทางสถานธรรมก็ไม่มีใครดูแล ผู้น้อยจึงพูดอีกว่า หากกลับไปอยู่บ้านพวกเธอก็ไปทำงานไปโรงเรียนกันหมดเหลือคนแก่ที่อยู่บ้านคนเดียว ฉันไม่เอา”

ลูกสะใภ้ก็พูดว่า “วันเสาร์พวกเราหยุดทำงาน คุณพ่อกลับมาเย็นวันศุกร์ วันจันทร์ค่อยกลับไปสถานธรรม พวกเราจะไม่ขัดข้อง ทุกคนอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าไม่ดีกว่าหรือ?”

ผู้น้อยคิด...อาทิศย์หนึ่งอยู่กับลูกสัก ๒-๓ วัน ก็ดีเหมือนกัน แต่ก็คิดอีกว่าหากกลับไปแล้ว สถานธรรมไม่มีใครดูแลอย่างนี้ก็ได้

ผู้น้อยจึงพูดกับลูกสะใภ้ว่า “พ่อตั้งปณิธานทานเจแล้ว พวกเธอไม่ได้ทานเจ หากกลับไปบ้านพวกเธอต้องทำอาหารต่างหากให้ฉันกิน อย่างนี้ไม่ดีแน่ทำให้เธอลำบาก”

ผู้น้อยปฏิเสธไป ลูกสะใภ้ก็พูดว่า “ไม่เป็นไรคุณพ่อชอบทานอะไร เราไปซื้อก็แล้วกัน ทานทานได้พวกเราก็กินได้ทุกคนทานเหมือนกันก็ได้แล้ว”

ผู้น้อยคิดในใจว่า อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน อาทิศย์หนึ่งได้ทานอาหารเจ ๒-๓ วัน กับคนในบ้าน ก็เป็นการส่งเสริมให้เขาทานเจไปด้วยผู้น้อยจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ดีสิ” แต่พอคิดอีกทีดีนะคืออยู่แต่ที่สถานธรรมนี้ไม่มีคนมารับช่วงดูแลต่อ ทุกคน่วนอยู่กับการทำมาหากินสามมื้อ ผู้น้อยจึงพูดว่า “เอาหละ เอาหละ

พวกเธอกลับไปก่อน อย่าเพิ่งมารบกวนฉันตอนนี้เลย คงมีสักวันฉันจะกลับไปเอง” ลูกสะใภ้พูดอีกว่า

“คุณพ่อ คิดดูให้ดีๆ นะ.....”

หลังจากที่ผู้น้อยได้ปลดเกษียณแล้ว ลูกชายก็ได้ตกแต่งห้องชั้นสามให้ห้องหนึ่งสวยงามหรูหรา เหมือนห้องประธานาธิบดีเลย มีเก้าอี้ยกไฟฟ้า ห้องรับแขก และห้องน้ำชา จัดไว้อย่างสะดวกสบาย เพื่อจะให้ผู้น้อยไปอยู่ มีครบทุกอย่าง ตกแต่งด้วยเงินนับล้านบาท เพราะลูกชายเป็นสถาปนิก

ลูกชายพูดว่า

“พ่อ! ฉันเสียดายมาก ใช้เงินตกแต่งห้องตั้งเป็นล้านแต่พ่อไม่ยอมกลับมาอยู่ด้วย”

ผู้น้อยบอกว่า “คงมีสักวันที่พ่อได้กลับไปแน่”

ผู้น้อยพูดอีกว่า “พวกเจ้ากลับไปก่อนนะ วันไหนพ่อจะกลับไปพ่อก็จะติดต่อพวกเธอเอง พวกเธอกลับไปดูแลพ่อแม่ยายดีกว่า”

ผู้น้อยพูดกับลูกสะใภ้ว่า

“ผู้ที่ให้กำเนิดเจ้ามีพระคุณอันยิ่งใหญ่ รีบกลับไปดูแลพวกเขาเถิด ไม่มาดูแลฉันไม่เป็นไร ฉันใจสปอร์ตอยู่แล้ว”

บ่ายวันที่ ๑๕ เดือน ๓ วันนั้นมีพายุฝนอย่างหนัก ผู้น้อยอยู่ว่างๆ จึงไปหยิบหนังสือธรรมะเล่มหนึ่งในตู้มาอ่าน

บังเอิญเป็นหนังสือศิลปะของพระอาจารย์เป็นคำพูดแบบร้อยแก้ว
ในเมื่อเป็นศิลปะที่พระอาจารย์ได้บัญญัติไว้ควรจะต้องอ่าน ตอนนั้น
หากไม่อ่านคงไม่มีโอกาสได้ไปสวรรค์ เพราะอะไรละ?

เพราะเมื่อได้อ่านก็ยิ่งกลัว เมื่อก่อนที่ผู้น้อยอยู่กับภรรยา
ได้ให้กำเนิดบุตร ๔ คน ช่วงที่ภรรยากำลังตั้งครรภ์ ผู้น้อยเป็นคน
คนฆ่าไก่ปรุงอาหารให้ภรรยาเอง การฆ่าไก่ ผู้น้อยก็ได้ทำผิด
แล้วยังมีศีลข้อกาเม มุสา สุรา ล้วนทำผิดทุกข้อ ผู้น้อยได้
อ่านหนังสือเล่มนี้ ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่สบายใจ คิดว่าแย่แล้ว! แย่แล้ว!
ศีลทุกข้อล้วนละเมิดหมด พออ่าน ถึงศีลข้อสุดท้าย (ซึ่งว่าด้วย
การเว้นจากสุรา) หากซื้อเหล้าไปมอบให้ผู้อื่นจะมีบาป แต่ผู้น้อย
ไม่เพียงแค่อ่านให้เขาเท่านั้น สมัยยังทำงานธุรกิจอยู่ หากได้
ไปต่างประเทศกลับมา มักจะซื้อเหล้านอกเป็นของ กำนันมา
ประจบข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ก็คือ การติดสินบนข้าราชการใน
การทำงานค้ำนั่นเอง บาปหนักมาก

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วจะบำเพ็ญสำเร็จได้อีกหรือ ในใจผู้น้อย
คิด...

ทำบาปถึงขนาดนี้ จะต้องไปเกิดเป็นหมูห้ำร้อยชาติ และ
สัตว์ที่ไม่มีแขนไม่มีขาอีก ผู้น้อยคิดว่าแย่แล้ว!

สัตว์ที่ไม่มีแขน ไม่มีขา คืออะไรละ?

ก็คือ งู ไล่เดือน หนอนนั่นเอง ยิ่งคิดก็รู้สึกว่าน่ากลัวจริงๆ
ถ้าไม่ใช่เกิดเป็นงูก็ต้องเป็นไล่เดือน แย่แล้วๆ เสียเวลาการบำเพ็ญ

จริงๆ คงบำเพ็ญไม่สำเร็จแน่ คนที่จะไปเกิดเป็นงูเป็นไส้เดือนแล้ว
จะบำเพ็ญสำเร็จได้อย่างไร?

ผู้น้อยก็เลยร้องให้ออกมารู้สึกเสียเวลา

ที่ตัวเองอุตส่าห์ตั้งใจบำเพ็ญมา

ขณะที่ผู้น้อยไปดูแลที่สถานธรรมเทียนเต้าถันใหม่ๆ คิดว่า
ถ้าบำเพ็ญตั้งแต่หนุ่มๆ ก็ดีซิ เดียวนี้ผู้น้อยอายุตั้ง ๗๐ กว่าปีแล้ว
หากจะบำเพ็ญก็ต้องวังแล้ว มิฉะนั้นคงไล่ไม่ทัน

การกราบพระในสถานธรรม เวลาถวายรูปเข้าเฝ้า ปกติ
ผู้น้อยจะกราบพระ ๒,๐๐๐ กราบ วันพระ ๑ ค่ำ ๑๕ ค่ำ
จะกราบพระ ๓,๐๐๐ กราบ วันไหนอยู่สถานธรรม จะกราบเข้า
กลางวัน เฝ้า กราบเป็นหมื่นกราบ ผู้น้อยไม่ได้ทำเพียงแค่นี้
ตอนเช้าตื่นขึ้นมาเปิดประตู ก็จะไปกราบอรุณสวัสดิ์พระองค์ธรรม
มารดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ๑๐ กราบ

เวลาปิดประตู ก็จะไปกราบราตรีสวัสดิ์พระองค์ธรรมมารดา
อีกครั้ง ในขณะที่ผู้น้อยกราบพระ ก็จะพูดกับพระอาจารย์ว่า

“ลูกศิษย์จะบำเพ็ญธรรมให้สำเร็จให้ได้ จะกลับไป (เบื้อง
บน) ให้ได้ ผู้น้อยตั้งปณิธานจะต้องบำเพ็ญให้สำเร็จล้มเหลวไม่
ได้เด็ดขาด”

แต่เมื่อหลังจาก ได้มาอ่านหนังสือศีลห้าของพระอาจารย์ ก็
หมดความมั่นใจ ไม่อยากบำเพ็ญแล้ว เพราะไม่สามารถกลับไป

เบื้องต้นได้ ขณะนั้นไม่มีความมั่นใจเลย คิดถึงลูกสะใภ้ที่เคยมา
ชวนให้ผู้น้อยกลับบ้าน

ตอนนั้นใจคิดไม่อยากจะอยู่ที่นี้แล้ว (เทียบเต้าถัน) อยากร
กลับไปอยู่กับลูกหลานให้มีความสุขดีกว่า กลับบ้านก็บำเพ็ญได้
ไม่ได้ทำอะไรไม่ตืออยู่แล้ว

พอถึงช่วงเย็นจะถวายรูปฝนตกหนักมาก และมีเสียงฟ้าร้อง
ฟ้าผ่า ในใจก็คิดว่า

“เรามาดูแลสถานธรรมใหญ่คนเดียว ฟ้าก็มีตสนิรู้สึกร
ว่าขาดเพื่อน อีกทั้งอายุก็ ๗๕ ปีแล้ว เวลาจะกินก็ต้องหุงหาอาหาร
ทำกินเอง เสื้อผ้าก็ต้องซักเอง หากกลับไปอยู่ที่บ้าน ก็มีคนดูแล
อย่างดีทำให้ทุกอย่าง”

เมื่อคิดถึงตรงนี้ รู้สึกปวดร้าวในใจลึกๆ หมัดกำลังใจไม่อยากร
บำเพ็ญอยู่แล้ว

สถานธรรมมี ๓ ชั้น

ชั้นสูงสุด คือ ห้องพระศรีอริยเมตไตรย

ชั้นล่าง คือ เทพวินัยธรและพระโพธิสัตว์กวนอิม

เวลาผู้น้อยไหว้พระก็จะไหว้จากชั้นบนลงมาถึงชั้นล่างขณะ
ที่ถวายรูปกำใหญ่ ผู้น้อยกราบขอขมาสำนึกความผิดบาปวอนขอ
พระองค์ธรรมมารดาเมตตาให้อภัย ๑,๐๐๐ กราบ

แล้วผู้น้อยก็ร้องไห้ออกมา

บอกต่อพระองค์ธรรมมารดาเมตตา ลูกมีความผิดมากบำเพ็ญจะสำเร็จไหม?

บำเพ็ญไป มีประโยชน์อีกไหม?

หากสามารถบำเพ็ญสำเร็จกลับไปเบื้องบนได้ ลูกจะอยู่ที่นี้ต่อไป หากไม่สำเร็จลูกจะกลับไปบ้านแล้ว อยู่บ้านหรืออยู่สถานธรรมก็บำเพ็ญได้เช่นกัน กราบพระแม่องค์ธรรม ๑,๐๐๐ กราบ แล้วก็มากกราบพระอาจารย์ชายพระอาจารย์หญิงอีก ๑,๐๐๐ กราบ

ขณะนั้น ระวังความปวดร้าวใจไว้มืออยู่จึงร้องให้ออกมาเสียงดัง ผนตกหนักมาก คิดว่าคงไม่มีใครได้ยิน ยิ่งร้องก็ยิ่งเสียงดังร้องให้ไปก็พรวดพาดไปว่า

“ศีลห้าที่พระอาจารย์บัญญัติไว้ ศิษย์ได้ทำผิดทุกข้อศิษย์ได้ผ่านชั้นสำนักขอขมาบาป (ชั้นหุ่ยป็น) แต่สิ่งที่ทำผิดเหล่านี้ไม่ได้เขียนลงไปเลย ไม่ได้กราบรายงาน ไม่ได้สำนึกขอขมา เพราะศิษย์ไม่รู้ว่าศีลข้อสุราจะหนักเช่นนี้ ศิษย์บำเพ็ญเช่นนี้จะสำเร็จไหม?”

ผู้น้อยร้องให้บอกกับพระอาจารย์ด้วยใจจริง เมื่อถวายรูปเสร็จเป็นเวลาหนึ่งทุ่มกว่า ญาติธรรมแห่หลิวคนหนึ่ง (ผู้น้อยเรียกเขาวาน้องชายหลิว) ซึ่งพักอยู่ในสถานธรรม เมื่อเลิกงานกลับมาเห็นผู้น้อยร้องให้อยู่ก็ถามว่า

“คุณลุง เป็นอะไรไป! ทำไมจึงร้องให้”

ผู้น้อยก็พูดอย่างไม่เกรงใจว่า “ก็ไม่สบายนะสิ”

เขาก็กูว่า “ไม่สบายก็ควรไปหาหมอ”

ผู้น้อยพูดว่า “วันนี้เป็นวันอาทิตย์จะมีหมอที่ไหนคงไม่ตาย
หรอก! เดียวก็หายแล้ว”

ฝนตกหนักอย่างนี้ บุคลากรผู้อยู่เวรช่วงกลางคืนคงไม่มา
แล้วละ เธอไปปิดประตูเข้าห้อง (ปกติผู้น้อยจะเป็นคนปิดประ
ตุเอง)

แล้วเธอก็ไปหาข้าวกินคนเดียวก็แล้วกันนะ คืนนี้ฉันไม่หิว
ไม่กินแล้ว”

คืนนั้นผู้น้อยไม่กินข้าว

ผู้น้อยจึงขึ้นไปพักในห้องชั้น ๓ ได้หยิบหนังสือพระโอวาท
สิบบัญญัติของพระองค์ธรรมมารดาขึ้นไปด้วย อ่านไปจนถึง ๔
ทุ่มกว่า ฝนตกอากาศหนาวมาก จึงคิดว่าควรนอนได้แล้วแต่แปลก
มาก ขณะที่ยังไม่นอนก็ไม่มีอะไร แต่พอเอนตัวลงนอน ก็รู้สึก
ปวดท้องอย่างกะทันหันต้องวิ่งเข้าห้องน้ำทันที เป็นอยู่เช่นนี้ถึง
๒-๓ ครั้ง

ผู้น้อยก็คิดว่าอาหารที่กินเมื่อกลางวัน ทำไมจึงมาเป็น
พิษเอาตอนนี้ กลางคืนก็ไม่ได้กิน แปลกจริง วิ่งเข้าห้องน้ำจนถึง
เที่ยงคืนก็คิดว่าสมควรที่จะนอนได้แล้วละ พรุ่งนี้ ๐๕.๐๐ น.
ต้องลุกขึ้นมาไหว้พระ เพราะปกติผู้น้อยจะลุกขึ้นไหว้พระเวลา

๐๕.๐๐ น

ผู้น้อยนอนไม่หลับ พลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง ถึงแม้นอนไม่หลับ แต่ก็ต้องปิดตาลง หลับตาไม่นานก็ได้ยินเสียงเรียก

“ลูกศิษย์ที่ดี”

ผู้น้อยได้ยินคำว่าลูกศิษย์ที่ดีแต่คิดว่าคงไม่ใช่เรียกเราหรอก เพราะผู้น้อยเป็นศิษย์ที่ไม่ดี มีผิดบาปมาก จะเป็นลูกศิษย์ที่ดีได้อย่างไร คงไม่ใช่เรียกผู้น้อยแน่ ผู้น้อยก็ไม่ตอบ

พอผ่านไปได้สักพัก ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่ออีก หลินซางคู่! เพราะเรียกชื่อผู้น้อย ผู้น้อยจึงขานตอบทันที “ครับ” พร้อมกับชูมือขึ้นด้วยความยินดี และได้ยินเสียงเรียกว่า “ลุกขึ้นเถิด!” ผู้น้อยก็ลุกขึ้นเดินออกมาจากห้อง เปิดประตูออกไป ดูข้างนอกฝนยังตกหนักมาก ที่ระเบียงชั้น ๓ มีไฟส่องให้เห็นข้างนอกได้ ผู้น้อยเห็นคนคนหนึ่ง ยืนตากฝนอยู่ข้างนอก ในใจคิดว่า คนๆ นี้คงสูงมาก ขาก็คงยาว สามารถยื่นจากชั้นหนึ่งขึ้นมาถึงชั้น ๓ ได้ แต่พอออกไปดูใกล้ๆ ที่ระเบียง

ไม่ใช่! มันยืนอยู่กลางอากาศ

แล้วเรียก ศิษย์เอ๋ย! ผู้ที่เรียกลูกศิษย์ก็คงเป็นพระอาจารย์ แต่พระอาจารย์ท่านนี้ ผู้น้อยไม่เคยเห็น หากเป็นพระอาจารย์จึกง ผู้น้อยรู้จัก เวลาประทับญาณจะถือพัดผู้น้อยเคยเห็น แต่พระอาจารย์ท่านนี้ไม่เคยเห็น คงจะเป็นพระพุทธรูปบรรพจารย์เทียนหยาน

(เมื่อผู้น้อยไปถึงพุทธทาสลัยจึงได้รู้ว่าท่าน คือพระพุทธรูป
จารย์เทียนหยานจริงๆ)

พระอาจารย์: ศิษย์เอ๋ย ! คึนนี้พระอาจารย์ จะพาเจ้าไป
ท่องสวรรค์ เจ้าจะไปไหม?

หลินถันจู่: “ไป! ไป! ผู้น้อยจะไป”(ตื่นเต้นดีใจจนลืมกราบ
รับเสด็จน่าละอายจริงๆ)

พระอาจารย์: “ถ้าจะไป รีบตามมา” ผู้น้อยคิด “คึนนี้ฝนตก
หนักอากาศก็เย็นต้งไปเตรียมเสื้อนอก”

(เวลานั้นผู้น้อยใส่แต่กางเกงในเสื้อกล้าม) เมื่อวิ่งออกมา
ตุก็ตบตกลงว่าผู้น้อยจะไป จึงกลับเข้าไปข้างในสวมกางเกงขา
ยาว สวมเสื้อนอก พอออกมาข้างนอกก็คิดว่าฝนตกหนักอย่าง
นี้ ต้งสวมเสื้อกันฝนอีกตัว หากไม่สวมเสื้อกันฝนออกไป ต้ง
เปียกแน่นอน แต่พอมองออกไปข้างนอกอีกที เห็นพระอาจารย์
ยืนอยู่ไม่ได้สวมเสื้อกันฝน เราเป็นลูกศิษย์ทำไมต้งสวมด้วยไม่
จำเป็นแล้ว

พระอาจารย์ยังยอมตากฝน

เราเป็นศิษย์ทำไมจึงยอมไม่ได้ เอาเถอะ! จะเปียกก็เปียก
ด้วยกัน

พระอาจารย์: “ศิษย์เอ๋ยถ้าจะไป ก็ให้ตามมา”

พระอาจารย์ยืนอยู่ข้างนอก เรียกให้ผู้น้อยออกไป พอผู้น้อย

เดินมาถึงระเบียงมองออกไป ก็ยั้งเลไม่กล้ากระโดดคิดว่าสูง
อย่างนี้อยู่ถึงชั้นสามหากกระโดดลงไปต้องตายแน่ๆ

พระอาจารย์: “รีบมาเร็ว!”

เวลานั้นผู้น้อยทำใจกล้า กระโดดลงไป คิดว่าถึงตายก็ไม่
เป็นไร ดิ่งนั่นจึงได้พุ่งตัวออกไป เมื่อพุ่งออกไปกลับยืนอยู่กลาง
อากาศ

ผู้น้อยดีใจมาก หมุนไปหนึ่งรอบ นึกว่าเราก็เหาะได้ด้วยหรือ
ได้ยืนอยู่กลางอากาศอย่างมั่นคง ฝนตกใส่เสื้อผ้า แต่ผู้น้อยเอามือ
คลำดูเสื้อผ้าไม่เปียกเลย แปลกประหลาดมากการที่ผู้น้อยเหาะได้
แต่จะไม่เหมือนกับนกบิน ผ่านไป ๒-๓ นาที

ผู้น้อยคิดว่า แยกแล้ว!

พระอาจารย์เหาะไปเร็วจัง

ผู้น้อยตามไม่ทัน เมื่อไม่เห็นเงาใคร ผู้น้อยรู้สึกกลัว กลัว
ว่าพระอาจารย์จะไปอีกทาง ผู้น้อยไปอีกทาง พระอาจารย์จะไป
ทางแดนตะวันตก ผู้น้อยกลับไปทางแดนตะวันออก ทิศทางต่าง
กันนิดเดียว แต่ห่างกันมาก

ผู้น้อยคิดว่าต้องจับทิศทางให้ถูกต้อง เมื่อไล่ไม่ทันพระ
อาจารย์ ผู้น้อยกลัวมากจึงตะโกนเรียกออกมาเสียงดัง

“พระอาจารย์ รอด้วย! ศิษย์ตามไม่ทันแล้ว”

เมื่อผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ เห็นเงาของพระอาจารย์ ผู้น้อย

รีบเร่งผีเท้า พระอาจารย์ก็ผ่อนช้างลงให้ผู้້น้อยได้ไล่ตามทัน

พระอาจารย์สวมชุดตัวผาว สวมหมวกกลม เหมือนกับข้าราชการในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้້น้อยไล่มาถึงหลังพระอาจารย์ก็จับเสื้อผ้าพระอาจารย์ไว้ พระอาจารย์ไปได้เร็วแค่ไหน ลูกศิษย์ก็ไปได้เร็วเหมือนพระอาจารย์

พอเหาะไปถึงข้างบนไม่มีฝนแล้ว

ผู้້น้อยคิดว่าคงเหาะสูงมากเลย เพราะเวลาที่เรานั่งเครื่องบิน ข้างล่างฝนตกแต่สูงขึ้นไปบนเมฆกลับไม่มีฝน บนนี้คงสูงมาก รู้สึกว่าจะสว่างกว่า ไม่เหมือนกับข้างล่างที่ฝนตกและมืดๆ เหาะไปอีกประมาณ ๑๐ กว่านาที่ พระอาจารย์ก็พูดว่า

“ศิษย์เอ๋ย ไกลถึงแล้วพวกเราเตรียมตัวลงได้”

พระอาจารย์กลัวผู้້น้อยจะตก มือหนึ่งถือพัด อีกมือหนึ่งจูงมือของผู้້น้อย ขณะนั้นผู้້น้อยถูกพระอาจารย์จูงมือ สภาพจิตใจช่วงนั้นรู้สึกอบอุ่นมาก มีความสุขจริงๆ มีความสำนึกคุณไม่รู้จะบรรยายอย่างไร ไม่เพียงแค่นี้ พระอาจารย์ยังเพิ่มพลังให้กับผู้້น้อย สัมผัสได้ว่ามีความร้อนค่อยๆ เริ่มจากปลายนิ้วจนกระทั่งทั่วตัว ผู้້น้อยถามว่า พระอาจารย์ถ่ายพลังให้กับผู้້น้อยใช้มัย?

พระอาจารย์: จะได้เพิ่มพลังจิตให้เจ้า

เมื่อได้เพิ่มพลังจิตแล้ว ทำให้เจ้าจำได้ทุกอย่างจำได้ไม่ลืม และโรคภัยต่างๆ ที่อยู่ในตัวผู้້น้อยก็ได้ถูกขับออกไปด้วยผู้້น้อยจึง

ได้แข็งแรงอย่างนี้

ค่อยๆ เหาะลงมา มองเห็นเส้นทางสายหนึ่ง ที่เป็นทองคำ
แวววับอยู่ไกลๆ กว้างมาก พระอาจารย์พูดว่าใกล้ถึงแล้วพวกเรา
ลงได้

เมื่อลงถึงพื้น ผู้น้อยก็ปล่อยมือของพระอาจารย์ พระ
อาจารย์พูดว่า “ที่นี่สว่างมากถนนบนนิพพานนี้สั้นมาก” ผู้น้อย
ปล่อยมือของพระอาจารย์ พอจะเดินก็ลื่นล้ม จึงพูดกับพระ
อาจารย์ว่า “ที่นี่เดินยากมาก”

พระอาจารย์จึงใช้พัดพัดหนึ่งครั้ง ผู้น้อยก็สามารถวิ่งได้

หลिनถันจู่: นี่คือที่ไหนหรือครับ?

พระอาจารย์: ที่นี่ เป็นแดนพุทธธาตุ

หลिनถันจู่: “ผู้น้อยนั่งเครื่องบินไปต่างประเทศครั้งหนึ่งตั้ง
๓-๔ ชั่วโมง ไม่เคยไปกระทบกับนิพพานเลย”

คิดต่อไปอีกว่า เมื่อเราได้เป็นเซียน นั่งอยู่บนเมฆแกว่งไปมา
คงจะสบายขึ้นนะ ที่จริงแล้วนิพพานคือ โลกอีกใบหนึ่งมีภูเขา
มีแม่น้ำ มีพื้นดิน มีต้นไม้ มีดอกไม้ ทิวทัศน์สวยงามมาก

มองเห็นบ้านหลังหนึ่งแต่ไกล

บนหลังคามีสถิงระฆังมีระยิบระยับมองแล้วทำให้ตาลาย

หลिनถันจู่: “บ้านข้างหน้านั้น คืออะไรครับ?”

พระอาจารย์: “คือพุทธาลัยเป็นสถานที่ที่พวกเราจะไป”

ทลีนัดันจู: “โอ้! สวยงามอย่างนี้เขียวหรือ? แสงสว่างระยิบระยับจังเลย”

พอเดินเข้าใกล้ ถึงมองเห็นทั้งสองข้างมีทหารฟ้า ขุนพลฟ้า ยืนเป็นแถว ล้วนสวมเสื้อเกราะ มือถือหอก เหมือนกับหอกที่อยู่ในสำนักบู๊ ทหารฟ้า ขุนพลฟ้า ทั้งสองข้างเอาหอกเคาะที่พื้น ๒ ครั้ง เสียงดัง “ปัง! ปัง!” ดูเรียบร้อย สง่างามมาก

ทักทายพระอาจารย์ว่า

“สวัสดิ์พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน”

ผู้น้อยจึงทราบบว่าพระอาจารย์ที่พาผู้น้อยมานี้คือ

พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน

ตัวผู้น้อยทั้งเชื่อทั้งโง่ พระอาจารย์มาถึงสถานธรรมเทียนเต้าถัน ผู้น้อยไม่ได้รับเสด็จเลย เพราะรีบเร่งและดีใจเลยไม่ได้รับเสด็จพระอาจารย์

พระอาจารย์พูดว่า “ลูกศิษย์ทุกคนสบายดีไหม ไม่ต้องมากพิธี”

เมื่อแสดงมารยาทต่อกันแล้ว เหล่าทหารก็ใช้หอกทองเคาะที่พื้น “ปัง! ปัง!” สองครั้ง

ดูสวยงามน่าเกรงขามกว่าการแสดงในโลกมนุษย์มากนัก เมื่อเดินเข้าไปใกล้อีกนิด ได้เห็นกำแพงล้วนเป็นสีทองเดินเข้าไป

อีกนิดจึงเห็นบนประตูใหญ่เขียนว่า

“เทียนฝ่อเอวี่ยน” (พุทธาลัย)

ยังมีกลอนคู่ไม่ได้เขียนสะกดด้วยเสียง ภาษาอังกฤษ และ
ภาษาญี่ปุ่น พระอาจารย์พูดกับพวกเขาว่า “ขอให้เปิดประตูใหญ่
คินนี้เข้าพาลูกศิษย์มาชม”

ผู้เฝ้าประตูก็เปิดประตูแล้วพูดว่า

“เชิญท่านบูรณพุทธะ”

เมื่อประตูถูกเปิดออก ผู้น้อยได้เห็นคนมากมายยืนอยู่ที่นั่น
ห้องนั้นเหมือนกับห้องพะไลใหญ่มาก คนยืนเต็มไปหมดไม่เหลือ
ทางเดินไว้เลย พระอาจารย์ถือพัดโบกให้ผู้น้อยเดินตามเข้าไป
เมื่อเข้าไปถึงด้านฝั่งตะวันออกดูกว้างหน้อย คนไม่ค่อยแน่น

พระอาจารย์: “ศิษย์ยืนอยู่ตรงนี้อ่าเที่ยววิ่งไปไหน ละ”

หลินถันจู่: “ครับ” แล้วพระอาจารย์ก็หายตัวไปคงไปพบปะ
กับเหล่าเซียนผู้น้อยไม่กล้าไปไหนได้แต่ยืนมอง

ใจคิดแยะแล้ว!

ทำไมพระอาจารย์พาผู้น้อยมาตั้งอยู่ในกลุ่มของคนอเมริกัน
พวกเขาสูงใหญ่ ผู้น้อยเตี้ยกว่า เมื่อยืนก็ถูกบังไปหมดแล้ว จะมอง
เห็นอะไร?

แต่ความจริงแล้วบนสวรรค์นั้น มีความอัศจรรย์แยบยล
(วิทยาศาสตร์ที่ว่าเจริญแล้วยังเทียบไม่ได้เลย) จะไม่ถูกบังเลย

อย่างเช่นผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าของผู้น้อย ควรจะเห็นด้านหลังของคนที่อยู่ด้านหน้าของเขา แต่ไม่ใช่ กลับเห็นหน้าของเขาไม่ว่าหน้าของคนข้างหน้า หน้าของคนข้างหลัง ทุกคนก็สามารถจะเห็นกันด้ ด้านหลังของผู้น้อยก็ยังมีคนมากมาย คนเหล่านั้นผู้น้อยก็มองเห็น สามารถเห็นได้ทั่วทุกทิศ

หากยืนจนเมื่อยจะย่อเข่าลงก็ยังมองเห็น ที่นั่นมีทั้งคนผิวดำ คนผิวขาว คนญี่ปุ่น แต่คนจีนมีมากกว่าและมีคนจมูกแหลมๆ มีคนผมแดงที่ม้วนเป็นก้อนๆ มีหนวดม้วนเป็นก้อนๆ คงจะเป็นชาวสเปน พวกเขาได้รับวิถิธรรมแล้วกลับไปเปรียบเสมือนอาวุธโส ของพวกเรา

ผู้น้อยสำรวจห้องนี้อีกครั้งหนึ่ง ห้องใหญ่มากใหญ่กว่า โรงยิมหรือห้องพละเสียดีก แทนบัญชาการก็ใหญ่ พระอาจารย์คุยกับเซียนผมขาวๆ ที่อยู่ใกล้ตรงนั้นพระองค์หนึ่ง

ผู้น้อยมองเห็นไม่ชัดว่าเป็น สิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์ไหน?

หลังแทนบัญชาการของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีเทพวินัยธรทั้ง ๔ พระองค์ คือ

เทพวินัยธรรวณู หลี่เซียนจู จางเฟย เย่เฟย

ต่อมาก็เป็นแปดเซียน ตรีเทพพิทักษ์ ขุนพลทหารมากมาย และยังมีขุนพลพิทักษ์สถาน จอมเทพพิทักษ์สถานล้วนนั่งอยู่

แต่พลทหาร ขุนพลทหารล้วนยืน เป็นสองแถวส่งางามมาก

ผู้น้อยสังเกตเห็นห้องนี้กว้างใหญ่มาก แต่ไม่มีไฟฟ้าคนก็มากมาย

หากว่าผู้น้อยไปโรงภาพยนตร์ หรือที่สาธารณะที่ไหนก่อน
อื่นต้องไปสำรวจก่อนว่าห้องน้ำอยู่ที่ไหน? เวลาเข้าห้องน้ำจึงจะ
ได้ไม่เข้าผิดห้อง แต่เอ๊ะ! พุทธาลัย ไม่มีห้องน้ำเลยมีแต่ประตูสี่
ด้าน ตะวันออก ตะวันตก เหนือ ใต้ เท่านั้น

ผู้น้อยมองเห็นพระอาจารย์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เดี่ยวเหาะมา
เดี่ยวเหาะไป ทุกพระองค์ทักทายกับพระอาจารย์ พุดกันเดี่ยว
เดี่ยวก็ไป พระอาจารย์ก็ดีใจโบกพัดไปมา ขณะนั้นผู้น้อยนึกกลัว
คิดจะพูดว่า

“พระอาจารย์ลูกศิษย์ยืนอยู่ที่นี้ ท่านอย่าคุยกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์
จนเพลินแล้วเหาะไปนะ คินนี้ผู้น้อย จะพักอยู่ที่ไหน? ผู้น้อยไม่รู้
จักใครเลยสักคน มีแต่พระอาจารย์คนเดียว”

ในใจผู้น้อยคิดเพียงแค่นี้

พระอาจารย์ก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า

พระอาจารย์: “ศิษย์เอ๋ยอย่าคิดเพื่อเจ้าพระอาจารย์อยู่ข้าง
กายเจ้าตลอด”

ผู้น้อยคิดเพียงแค่นี้พระอาจารย์รู้ได้ทันที และมาถึงทันที
อัศจรรย์จริงๆ ผู้น้อยคิดอยู่ในใจว่า

“สิ่งที่ควรได้เห็นก็ได้เห็นแล้ว แล้วยังจะยืนอยู่อีกนานสัก
เท่าไร? ยังจะดูอะไรอีก?” ใจคิดเพียงแค่นี้

พระอาจารย์ ก็เอานิ้วมาจี้ที่ปากบอกว่า

“อย่าพูด ฟังเงียบๆ ดูเงียบๆ”

ผู้น้อยคิดว่าคงจะมีรายการอื่นๆ อีก ผู้น้อยจึงดูอย่าง
เงียบๆ ผ่านไปชั่วครู่ เดิมทีเทพวินัยธรล่วนนั่งอยู่ มีแต่พล
ทหารเท่านั้นที่ยืนอยู่ ส่วนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พระองค์อื่นล่วนนั่งอยู่
ขณะนั้นเทพวินัยธรกวอนอู ได้ยืนขึ้นแล้วพูด “อิ” (ลุกขึ้น) เสียง
ดังมาก

ผู้น้อยตกใจ ห้องพุทธรักษาที่กว้างใหญ่ หากมีใครยืนอย่าง
ขี้เกียจ หรือ ไม่เป็นระเบียบล่วนตื่นเต้นกัน สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนแท่น
บัญชาการล่วนลุกขึ้นยืน ผู้น้อยไม่ค่อยตื่นเต้นนัก แต่เห็นสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ทั้งหลายมีความตื่นเต้นมาก

เวลานั้น มีสาวงามนางหนึ่งสวยมากๆ เดินออกมาจาก
ด้านหลัง ผู้น้อยเห็นแล้วก็คิด “บนสวรรค์มีสาวสวยอย่างนี้ด้วย
หรือ?”

เส้นผมผูกด้วยผ้าคาดผม สวมชุดสีขาว แต่งด้วยทองสวย
มาก ผู้น้อยจำได้เพราะมือขาวถือแจกัน มือซ้ายถือกิ่งหลิวที่แท้คือ
พระโพธิสัตว์กวนอิม

รูปวาดของท่านทั่วไปที่เห็นล่วนแก่ไป ลักษณะที่ผู้น้อยเห็น
นั้นคือ เหมือนกับภาพองค์เจ้าแม่กวนอิมที่ยืนบนหลังมังกรครั้ง
เกิดอุทกภัยเมื่อปี ๘๗ สาวและสวยมาก เดินออกมามีดอกบัวรอง
พระบาทที่ละก้าว ๆ อย่าง ซ้ำ ซ้ำ น่าดูมากจนถึงที่นั่งของพระองค์

ต่อมาเทพวินัยธรกวนอนุญาตว่า

“รับเสด็จพระองค์ธรรมมารดา คารวะคุกเข่า ๑๐ กราบ”

ขณะนั้นทุกคนก็คุกเข่าลงผู้น้อยก็คุกเข่าลงทุกคนทำเหมือนกันหมด “จ้าวอู่กู่ย” ก็เหมือนกันผู้น้อยเป็นคนชื้อเวลาผู้น้อยกราบพระหน้าของผู้น้อยหัน ไปดูบนแทนบัญชาการมีพระศาสดาของ ๓ ศาสนา

พระโพธิสัตว์กวนอิม พระพุทธเจ้า ผู้น้อยอยากจะเห็นว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์กราบอย่างไร ดังนั้นเวลาที่รับเสด็จ ผู้น้อยกราบไปด้วย เหนงมองด้านบนไปด้วย อยากจะดูว่าพระองค์กราบอย่างไร

หากไม่เงยหน้าก็มองไม่เห็น คนเหล่านั้นเอาแต่มอง ผู้น้อยกราบ มองผู้น้อยว่า ทำไมกราบอย่างนี้

ไม่ใช่ว่าผู้น้อยกราบไม่เป็น

แต่ผู้น้อยอยากจะเห็นที่ตัวเองกราบเหมือนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไหม? เพื่อจะได้เป็นประจักษ์หลักฐานว่ากราบถูกหรือเปล่า? หากไม่ถูกกลับไปแล้วก็จะเปลี่ยนแปลง แต่โชคดีผู้น้อยได้รู้แจ้งแล้ว อาจารย์ถ่ายทอดเบ็กรธรรมของผู้น้อย ได้นำมาหาธรรมที่ล้ำค่าถ่ายทอดให้กับผู้น้อย สิ่งที่เราไหว้พระก็ไม่ต่างกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้กราบไหว้อยู่บนนิพพาน องค์เทพวินัยธรทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ท่านกราบแบบเป๋าเหอถง

ผู้น้อยรู้สึกว่โชคดีมาก พวกเราเป็นผู้ที่โชคดีที่สุด

พระแม่องค์ธรรมเสด็จออกมาแล้ว มองไม่เห็น รูปร่าง
ลักษณะว่าเป็นอย่างไร แต่ที่พระแม่องค์ธรรมจะเสด็จมีเพียง
แสงรัศมีมากมาย ผู้น้อยคิด ปกติที่เราไปดูละครก่อนที่มหาเทพ
จะเสด็จออกมาก็จะมีแสงรัศมีเจิดจ้าเช่นนี้ ขณะนี้มหาเทพใกล้
จะเสด็จออกมาแล้ว

และแล้วพระแม่องค์ธรรมก็เสด็จออกมาอย่างนี้จริงๆเป็น
แสงรัศมี แต่มองไม่เห็นเป็นรูปลักษณะ เทพวินัยธรบอัสัญญาณ
“รับเสด็จพระองค์ธรรมมารดา ๑๐ กราบ

หนึ่งกราบ

สองกราบ..... เสียงดังกังวาน”

เมื่อกราบเสร็จก็บอกว่า “ลูก” ทุกคนก็ลุกขึ้นยืนในเวลาทีพระ
แม่องค์เสด็จจะเปิดดนตรี ยิ่งเปิดก็ยิ่งเศร้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่บน
แท่นบัญชาการรีบคุกเข่าลงอีก

พวกเราที่ยืนอยู่ตรงนี้ล้วนชื่อๆ โง่ๆ ไม่ได้รีบคุกเข่าตามรวม
ถึงผู้น้อยด้วย ยืนเข่อมองอยู่ตรงนั้น

พระอาจารย์ของพวกเราน่าสงสารมาก ผู้น้อยได้เห็น
ภาพนี้ถึงกับร้องไห้ เวลาที่พระแม่องค์ธรรมเสด็จ สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทุกพระองค์ล้วนก้มศีรษะ มิกกล้าเงยหน้า พระอาจารย์ของ
พวกเราน่าสงสารจริงๆ เอาศีรษะโขกกับพื้น โขกอยู่นั้นแหละ
และพูดกับพระแม่องค์ธรรมว่า

“ลูกไม่กตัญญู ลูกไร้ความสามารถ ปลูกเหล่าพุทธรูปต้นไม้ต้น
ทุกคนยังลุ่มหลง ล้วนไม่ยอมกลับมา ลูกไร้ความสามารถจริง ๆ”

พระอาจารย์ของพวกเราลำบากจริงๆ เอาแต่โขกศิระชะลง
กับพื้นอยู่อย่างนั้น

รัศมีธรรมของพระองค์ธรรมมารดาได้เปิดปากมีเสียงดังขึ้น
เสียงนั้นไม่เหมือนเสียงของผู้ชาย และไม่เหมือนเสียงของผู้หญิง
ฟังไม่ออกกว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง พระแม่องค์ธรรมกล่าวว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าพยายามถึงที่สุดแล้ว เจ้าทำสุดกำลังแล้ว เจ้า
ทำได้มากแล้ว ลูกขึ้นๆ อย่าทำเช่นนี้”

แสงรัศมีสีขาวลำหนึ่ง แวบมาเชิฐ พระอาจารย์ลุกขึ้นพระ
อาจารย์ก็ลุกขึ้น กราบขอบคุณพระองค์ธรรมมารดาเมตตา เมื่อ
พระแม่องค์ธรรมมารดาประทานให้นั่งพระอาจารย์ก็นั่งลง

ต่อมาก็รับเสด็จพุทธะอริยเจ้า ๕ กราบ

เวลานี้ก็เห็นเป็นคน มี

พระปฐมบรรพจารย์จินกง (จินกงจู๋ซือ)

พระพุทธาจารย์เทียนหยาน (เทียนหยานกู่ฝ่อ)

พระอริยมาตาจงฮว่า (จงฮว่าเซ็งหมู่)

เพราะสามพระองค์ นี้รับโองการสวรรค์ เหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ต้องคุกเข่าลงกราบ

พวกเราก็ต้องคุกลงกราบเช่นเดียวกัน

พระอาจารย์กล่าวว่าลูกศิษย์รีบกราบลา

พวกเราจะเปลี่ยนไปสถานที่อื่น ผู้น้อยกราบลาอยู่คนเดียว
เทพวินัยธรลวี่ตั้งปีน บอก ๑ กราบ ๒ กราบ ๓ กราบ เสียงมีพลัง
น่าเกรงขามมากหลังจากที่กราบลาเสร็จ

ก็บอกว่า “ถอย” เสียงนี้ดังกังวาลจริงๆ สะเทือนไปทั่ว
พุทธาลัย ผู้น้อยกราบลาเพียงคนเดียว ได้ยินเสียงอย่างนั้นรู้สึก
กลัวคิดจะพูดว่า

“ผู้น้อยเพียงคนเดียวเท่านั้นไม่ต้องเสียงดังอย่างนี้ก็ได้”

จากนั้นพระอาจารย์ก็พาไปดูการมอบรางวัล โดยเทพ
วินัยธรกวณอุเป็นผู้ลุกขึ้นกล่าว เทพคุมสอบสามภูมิก็ก้าวออก
มาจากด้านหลัง ในมือถือใบฎีกาแสงธรรมเทวนาคราชบนโลก
มนุษย์สีขาว ที่นั่นสีทอง กางออกบอก **“มอบรางวัล”**

เทพคุมสอบสามภูมิก็อ่าน

อันดับที่ ๑ ไปบุกเบิกเผยแพร่ธรรมต่างประเทศ ติดตาม
อาจารย์ถ่ายทอดธรรม ไปบุกเบิกเผยแพร่ธรรมส่งเสริมคน โปรด
คนรับวิถีธรรมบุญกุศลยิ่งใหญ่

ทางสถานธรรมที่หิมเป็นกง มีรายชื่อเพียงไม่กี่คน

อันดับที่ ๒ ผู้วางแผนงานในประเทศในกองทหาร ต้องมี
คุณสมบัติวางแผนการปกครอง วางแผนการรบ ประเทศชาติจึงจะ

เจริญ กองกำลังทหารจึงจะเข้มแข็ง ผู้วางแผนงานธรรมกิจเป็นผู้
ที่ร่วมปรึกษากับอาจารย์ชี้นะ จัดวางแผนงาน จะเปิดชั้นประชุม
เปิดชั้นเรียนอย่างไร ไม่อย่างนั้นญาติธรรมมากมาย ไม่มีผู้วาง
แผนงานไปส่งเสริมงานธรรมจะเจริญได้อย่างไร?

เพราะฉะนั้นกลุ่มวางแผนงานนี้ เป็นกลุ่มที่สำคัญ

พวกเราเมื่อพบกับคนกลุ่มนี้ จะต้องให้กำลังใจ และต้องใช้
ใจที่ปิดไปปฏิบัติ อาวุโสที่อยู่เบื้องสูงให้งานเราทำ เราจะต้องใช้ใจ
แห่งความปิติยินดีไปกระทำ นั่นคือบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่ผู้ที่ได้ถูก
เรียกชื่อ มี ๖-๗ คน

อันดับที่ ๓ อุเวยซือ ทันไदनันมีเสียงเรียกผู้น้อยหลินซางคู่
ผู้น้อยรับว่า “อยู่” พร้อมกับยกมือขึ้นที่นั่นคนต่างประเทศก็พูด
จีนได้ หลังจากที่ผู้น้อยยกมือขึ้น ไม่กล้าวางมือลง

คนอเมริกัน พูดว่า “รีบวางมือลงรีบกราบขอบคุณ” ผู้น้อย
จึงรีบเอามือลง แล้วกราบสำนึกคุณ

ผู้น้อยถูกเรียกไปที่แท่นบัญชาการรับรางวัล ผู้น้อยมองว่า
ทางที่จะไปรับรางวัลนั้นไกล ไม่มีทางไป และไม่รู้ว่าจะไปอย่างไร?
เพราะว่าคนยืนกันเต็ม จะเดินเบียดไปเมื่อไหร่จึงจะเบียดไปถึง
คงต้องหะไป ผู้น้อยคิดว่าต้องหะก็หะได้

แปลกจริง ๆ เมื่อถึงที่นั่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมายมองดูผู้น้อย
ผู้น้อยคิดว่าตัวเองเล็ก ๆ ไม่ต้องมองก็ได้

มีพระอยู่องค์หนึ่งผมสีขาวๆ เอาแต่มองผู้น้อย ในมือถือ
แห่ด้วย มองเวียนผู้น้อยหนึ่งรอบ ขณะที่มอบรางวัล มีเขียนน้อย
น่ารักมาก มาติดป้ายให้ผู้น้อย เหมือนกับคนที่ ทำหน้าที่ติดป้าย
ให้กับประธานสถานธรรม อาจารย์บรรยาย พุทธบริการ (ถันจู้
เจียงซือ ปั้นซือ) ในโลกมนุษย์ ป้ายนั้นเป็นกระดาษ ที่เบื้องบน
จะเป็นสีทอง เมื่อติดลงไป ผู้น้อยมองเห็นแสงระยิบระยับ ผู้น้อย
ไม่ได้เอารูปถ่ายไป ทำไมจึงมีรูปถ่ายของผู้น้อยมาอยู่ที่นั่นได้
อย่างไร

พระอาจารย์พูดว่า “ในโลกมนุษย์มีอะไร บนสวรรค์ก็มี
อย่างนั้น ทำได้เสร็จเรียบร้อย”

จากนั้นก็เชิญผู้น้อยไปนั่งเก้าอี้

เก้าอี้ที่นั่นใหญ่เหมือนกับเก้าอี้ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จัดเรียงไว้
เป็นแถวเรียบร้อย

อันดับที่ ๑, ๒, ๓ เก้าอี้ตัวใหญ่มาก และเป็นสีทอง มีแสง
ระยิบระยับ น่าแปลกมาก เมื่อเรียก ชื่อของผู้น้อยเก้าอี้ตัวนี้ก็มี
ชื่อของผู้น้อยโผล่ขึ้นมา

เรียกไปตั้งหลายชื่อ ผู้ชายมีจำนวน ๗๐-๘๐ คน

ผู้หญิงมีประมาณร้อยกว่าคน

เพียงแต่เรียกชื่อ ชื่อก็โผล่ขึ้นมาไม่มีใครไปเขียนชื่อ และไม่มี
ใครไปติดชื่อ เรียกชื่อของใคร ชื่อของคนนั้นก็ปรากฏบนเก้าอี้ส่อง

แสงระยิบระยับพระอาจารย์บอกว่ามีชื่อมากมายเรียกไม่หมด ยังมีรางวัลที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ จนถึงรางวัลที่ ๑๐ ล้วนแต่มีรางวัล

อันดับที่ ๔, ๕, ๖ แก้อั้วตัวใหญ่เป็นสีทอง แต่ไม่แวว

อันดับที่ ๗, ๘, ๙ แก้อั้วตัวใหญ่เป็นสีทองคำ

อันดับที่ ๑๐ แก้อั้วตัวเล็ก พอดีนั่ง

ยังดียังมีแก้อั้วให้นั่ง แก้อั้วมีจดไว้เป็นเนื้อที่กว้าง หากว่าต่ำกว่าลำดับที่ ๑๐ จะต้องยืน พระอาจารย์เตือนเป็นพิเศษ ผู้ที่มีความคิดว่าฉันรับกรรมแล้ว

ได้บำเพ็ญแล้ว ขอกลับไปภูพื้น

ยกน้ำชา มีที่ยืนสักที่ก็พอแล้ว

พระอาจารย์พูดว่า

“หากเรามีความคิดอย่างนี้ไม่ได้อันตราย”

ต้องตั้งใจบำเพ็ญ และบำเพ็ญให้ดี หมั่นสร้างบุญให้ดีให้สำเร็จในชาตินี้ อย่างน้อยลำดับที่ ๑๐ ก็ยังมีแก้อั้วพอดีกันให้เจ้านั่ง ไม่งั้นจะต้องยืน ยืนนานแล้วก็รู้สึกเพลีย และเมื่อคิดอยากจะกลับมาบำเพ็ญใหม่ อยากจะกลับมาเป็นคนใหม่

พระอาจารย์บอกว่าอย่าคิดอย่างนี้ อันตรายจริงๆ ต้องบำเพ็ญให้สำเร็จ ทุกคนล้วนมีแก้อั้วนั่ง หากว่าเราไปเกิดใหม่เกิดไปอยู่ในศาสนาอิสลาม พวกเราก็ไม่มีโอกาสได้รับวิถีธรรมจะบำเพ็ญอย่างไร หากว่าไปเกิดในประเทศที่ยากจน เราจะมีโอกาส

ได้รับวิถีธรรมใหม่

ดังนั้นพระอาจารย์บอกพวกเราว่า อย่าคิดอย่างนั้นหากว่าเรากลับตัวไม่ได้ ก็ไม่มีโอกาสตลอดกาลดังนั้นเมื่อมีโอกาสที่พิเศษ ทุกคนจะต้องรักษาโอกาสนี้ ตั้งใจบำเพ็ญ แน่นนอนยอมได้กลับไปเบื้องบน พระอาจารย์บอกให้ผู้น้อยเร่งรีบจะพาไปอีกที่หนึ่งกลัวจะไม่มีเวลา

ผู้น้อยพูดว่า “เหล่าซือ รอก่อน” พระอาจารย์ถามว่ายังมีเรื่องอะไรอีกไหม?

ผู้น้อยพูดว่า “มี” ผู้น้อยได้ยินเรียกชื่อภรรยา และลูกสาวของผู้น้อย แต่ลูกเขยที่เป็นอาจารย์ถ่ายทอดธรรมไม่มีชื่อ

จึงถามพระอาจารย์ว่า

“เป็นอาจารย์ถ่ายทอดเบ็ญธรรมมีบุญไหม?”

พระอาจารย์บอกว่ามี อาจารย์ถ่ายทอดธรรมหากปฏิบัติให้ดี ก็จะมีบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่

สามารถช่วยบรรพชน ๗ ชั้น ลูกหลาน ๙ ชั้น ของผู้คนให้พ้นทุกข์

หากทำไม่ดี

ให้ร้ายผู้อื่นส่งผลให้บรรพชน ๗ ชั้น ลูกหลาน ๙ ชั่วคน ต่อกตกไปด้วย

เมื่อกลับไปจะต้องไปอยู่คุกสวรรค์ เป็นอาจารย์ถ่ายทอด

ทอดธรรมต้องระวัง ทำไม่ตีไปคูกสวรรค์นะ ไม่ใช่ เป็นอาจารย์
ถ่ายทอดเบิกธรรมแล้ว สามารถกลับเบื่องบนได้ จะต้องบำเพ็ญ
ให้ดีพระองค์ธรรมมารดาเป็นผู้มอบรางวัลให้เอง

พระอาจารย์พาผู้น้อยเดินออกไปข้างนอก พระอาจารย์
ถามว่า ศิษย์เห็นแล้วเป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาให้ถามถูกผิด
ไม่เป็นไร

หลินถันจู่: ผู้น้อยคิดจะถามพระอาจารย์ว่าพุทธานุภาพหลังตั้ง
ใหญ่ทำไมไม่มีห้องน้ำ

พระอาจารย์: “เบื่องบนไม่มีเรื่องอย่างนี้”

หลินถันจู่: ผู้น้อยคิด ในเมื่อเบื่องบนไม่มีเรื่องอย่างนี้ ต่อไป
ขึ้นเบื่องบนแล้ว ก็ไม่ต้องเข้าห้องน้ำสิ

กำลังเดินไป พระอาจารย์ถามศิษย์ว่าเมื่อสักครู่อยู่ที่
พุทธานุภาพ ได้เห็นสภาพการณ์แล้ว รู้สึกอย่างไร มีความดีใจไหมเจ้า
อยู่ในอันดับที่ ๓ นะ

หลินถันจู่: ศิษย์เข้าใจว่าพระอาจารย์ให้กำลังใจศิษย์ให้
ศิษย์ได้ดีใจ ศิษย์ไม่มีบุญกุศลถึงขนาดนั้นหรอก

พระอาจารย์: ไม่ใช่หรอก เจ้าได้จริงๆ แล้วดีใจไหมล่ะ

หลินถันจู่: ดีใจนะดีใจ แต่ว่ารางวัลไม่ยุติธรรม

พระอาจารย์: (ตกใจถามว่า) ทำไมไม่ยุติธรรม เบื่องบนมี
ความยุติธรรมที่สุด ทำไมไม่ยุติธรรม

หลินถันจู่: พระอาจารย์ไม่รู้ ผู้น้อยอยู่เทียนเต้าถันใกล้ ๓ ปีแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่งไปสถานธรรมบ่อยๆ ไปทำกับข้าวให้ผู้น้อย ไปช่วยทำความสะอาดสถานธรรมและห้องครัว

ผู้น้อยคิดว่าผู้หญิงคนนี้ บำเพ็ญได้ดีกว่าผู้น้อยอีกแต่รู้สึก ว่าคนๆ นี้ไม่มีชื่อ แต่อีกคนหนึ่งมาสถานธรรม ใช้แต่ปากสั่งให้ คนอื่นทำ ชี้แจงมาก คนนี้ก็กลับมีชื่อ ผู้น้อยคิดว่าไม่ยุติธรรมคนที่ ขยันไม่มีชื่อ แต่คนที่ชี้แจงมีชื่อ

พระอาจารย์: “ถามได้ดี ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ตั้งปณิธานทาน เจ คนที่ตั้งปณิธานทานเจก็จะมีชื่อ อีกคนหนึ่งชี้แจงแต่เขาได้ตั้ง ปณิธานทานเจเจ้าจึงมีชื่อ”

หลินถันจู่: พระอาจารย์ ผู้น้อยเคยถามเขาเวลาที่เขาไป เทียนเต้าถันว่าทานเจไหม? เขาบอกว่า “ทานเจ” แต่ผู้น้อยลืมหัดถามว่าตั้งปณิธานแล้วหรือยัง แต่เขาได้ทานเจจริงๆ

พระอาจารย์: เขาทานเจแต่เบื่องบนไม่ได้รับใบฎีกา

หลินถันจู่: “กลับไปแล้วจะถามเขาดู” ตั้งปณิธานกับไม่ตั้ง ปณิธานมีข้อแตกต่างห่างไกลกันมากอย่างนี้เชี่ยวชาญหรือ

พระอาจารย์: คนที่ตั้งปณิธานทานเจ ก็จะมีตำแหน่งรอ การคัดเลือกใน ๓,๖๐๐ อริยะ ๔๘,๐๐๐ ปราชญ์เมธี ถ้าหากไม่ตั้งปณิธานก็ ไม่มีส่วนร่วม เมื่อกลับไปแล้ว

ก็จะต้องไปหอบำเพ็ญ เพื่อบำเพ็ญอีกระยะเวลาหนึ่งหาก

บำเพ็ญดีก็สามารถกลับไปได้

หลินถันจู่กลับมาแล้ว ก็กลัวลี้ม ตอนเช้ารีบไปที่บ้านของ
ผู้หญิงคนนั้น เขากำลังทำกับข้าว พูดว่า

“ทำไมหลินถันจู่มาแต่เช้า”

ผู้น้อยพูดว่า “เพราะว่าเป็นเรื่องของเธอ ผู้น้อยจึงมา”
“ดิฉันทำอะไรผิดไปเธอ”

“ไม่ใช่”

“เธอตั้งปณิธานทานเจแล้ว หรือยัง”

“ฉันกินเจเท่านั้น ยังไม่ได้ตั้งปณิธาน”

อะไรนะ ยังไม่ได้ตั้งปณิธาน ทำให้ผู้น้อยแย้งกับพระอาจารย์
อยู่ตั้งนาน น่าเสียดายที่พุทธรักษา ไม่มีชื่อของเธอ ผู้น้อยไปสวรรค์
มา

“เธอทำไมไม่ได้ไปสวรรค์”

“ไม่ต้องถามมากมายเธอจะต้องตั้งปณิธานทานเจ” ปณิธาน
ทานเจเป็นปณิธานใหญ่

“คนที่บ้านไม่ได้ทานเจ ไปซื้อปลา มา ฉันต้องเป็นผู้ทำต้อง
หั่น และต้องชิม เมื่อเป็นอย่างนี้ก็ไม่กล้าตั้งปณิธาน”

“น่าเสียดายนะ ต่อไปเวลาทำกับข้าว ก็เรียกให้สามีเธอ
มาชิม อย่างนี้ก็ตั้งปณิธานทานเจได้เลย ด้านนี้สำคัญมาก จะบำ

“เพ็ญต้องฝ่าด่านนี้ให้ได้”

ผู้น้อยเดินกับพระอาจารย์มาเรื่อยๆ เดินไป เดินไปเที่ยวชมทิวทัศน์บนสวรรค์ น่าชื่นชมจริงๆ ถนนเป็นสีทองไปหมดริมถนนก็กว้าง มีต้นหญ้าด้วย เหมือนต้นหญ้าประเทศเกาหลีวาระประมาณหนึ่งนิ้วกว่าๆ ขึ้นเป็นระเบียบเรียบร้อย ดอกไม้ก็สวยงามต้นไม้ก็สูงใหญ่ กิ่งไม้เหมือนมีการแกะสลักดูสวยงามจริงๆ ผู้น้อยคิดว่า ต้นหญ้าเหล่านี้ อาจจะเป็นของปลอมมีแต่ต้นหญ้าที่เป็นพลาสติกเท่านั้น ที่จะขึ้นงามเท่าๆ กัน เป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างนี้ ผู้น้อยจึงเด็ดใบหนึ่งมาดู

พระอาจารย์: ลูกศิษย์ ทำอะไร?

หลินถันจู่: ไม่มีอะไร ผู้น้อยอยากจะทราบว่าต้นหญ้านี้จริงหรือปลอมเท่านั้น

พระอาจารย์: ของจริงสิ มีของปลอมที่ไหน

หลินถันจู่: มองอย่างละเอียดแล้ว เป็นของจริง จึงถามพระอาจารย์ว่าที่นี่ มีเครื่องตัดหญ้าหรือ มิฉะนั้นทำไมต้นหญ้าจึงขึ้นเรียบร้อยอย่างนี้

พระอาจารย์: อากาศของเบื้องบน เหมือนฤดูใบไม้ผลิตลอดทั้งปี ต้นหญ้าไม่งอกสูงขึ้นไปเหยียดเฉา ไม่ร่วงโรย ไม่เป็นสีเหลืองใบไม้ก็ไม่ห่อน เขียวชะอุ่มตลอดเวลา

“หากฉันได้กลับไปก็ดี ได้มีโอกาสสร้างบุญด้วยการรดน้ำ

กวดฟัน.....”

สิ่งเหล่านี้ไม่ต้องฟันเลย

ต่อมาได้เดินไปถึงสระบัวใหญ่ ในโลกมนุษย์เราเปิดสถานธรรมขึ้นหนึ่งแห่ง บนสวรรค์จะมีดอกบัวผุดขึ้นหนึ่งดอก บนดอกบัวมีชื่อของประธาน และรองประธานสถานธรรมพร้อมทั้งชื่อของลูกๆ ทั้งหมด ในทันใดนั้น ผู้น้อยได้เห็นดอกบัวดอกหนึ่งชื่อที่อยู่บนดอกบัว ผู้น้อยรู้จัก แต่เขียนชื่อเพียงประธานและรองประธานสถานธรรมและชื่อของลูกๆสองคน แต่อันที่จริงเขามีลูกๆตั้ง ๔ คน ผู้น้อยจึงเรียนถามพระอาจารย์

พระอาจารย์: ที่ไม่มีชื่อ เพราะพวกเขายังไม่ได้รับวิธิธรรม

หลिनถันจู่: ยังได้เห็นชื่อที่เขียนอยู่บนดอกบัวเบี้ยวๆ

พระอาจารย์: หากบำเพ็ญได้ดี ดอกบัวก็ดุดสดชื่นน่ารัก หากบำเพ็ญไม่ดี ดอกบัวของเขาก็เหี่ยวเฉา ไม่น่าดู หากเดินผิดเพี้ยนไป ชื่อบนดอกบัวก็จะเบี้ยวๆ บูดๆ (แต่พระอาจารย์กำชับไม่ให้เปิดเผยว่าดอกบัวของใครสดใสของใครเหี่ยวเฉา)

หลिनถันจู่: ขอเรียนถามพระอาจารย์ ดอกบัวนี้มีความแยบยลใช้อย่างไร ?

พระอาจารย์: เจ้าสามารถนั่ง ไปไหนมาไหน ได้อย่างเสรีตามใจชอบ

หลिनถันจู่: เสียตาย ดอกบัวมีเพียงดอกเดียวในบ้านของ

ศิษย์ มีคนอยู่ตั้งหลายคน แล้วจะนั่งไปได้อย่างไรละ ?

พระอาจารย์: ดอกบัวสามารถขยายใหญ่ หรือเล็กได้แบบ ยลใช้ได้ไร้ขอบเขต

หลินถันจู่: ศิษย์ขอทดลองนั่งสักครู่ได้ไหม ?

พระอาจารย์: เวลารีบเร่ง คราวหน้าค่อยว่ากัน

หลินถันจู่: เออ! เอาอย่างนี้ หรือ

เดินไปไม่นานได้ยินเสียงคนร้องเพลง ทำนองหวงเหมย เตี้ยว (โอเปร่า) แล้วได้เห็นนางฟ้า เสื้อผ้าที่นางฟ้าสวม ล้วนเป็น แบบโบราณ ที่ยาวลากพื้น (เหมือนภาพที่พระโพธิสัตว์กวนอิม สวมใส่) เป็นสีขาว ใส่แล้วถูพื้นไปเลย หากต้องชกคงต้องชกยาก มาก

พระอาจารย์: ศิษย์ เจ้าจับดู บนพื้นไม่มีอะไร สะอาดมาก ไม่สกปรกหรือ มีอะไรให้ฉันต้องชกเล่า

หลินถันจู่: ที่นั่นเขาทำอะไรกัน สนุกกันอย่างนั้น เหมือน ดูสนุกและเล่นอะไรกัน ผู้น้อยได้ยินคนร้องเพลง พระอาจารย์ จึงพูดกับผู้น้อยว่า

“ทางโลกมีสุภาชิตอยู่บทหนึ่ง”

ผู้น้อยจึงขอพระอาจารย์ชี้แนะ

พระอาจารย์: เจี๊ยะป่าเอ่งเซียนเซียน (ภาษาใต้ห้วนหมายถึง กินอิมว่างๆ ไม่มีอะไรทำ)

หลินถันจู่: คำพูดประโยคนี้นี้ เคยได้ยินสมัยคุณย่า พระอาจารย์ นั้นเป็นคำพูดที่ดี

พระอาจารย์: ใช่ คำพูดที่ดี

หลินถันจู่: หากพวกเขาได้กลับสวรรค์ ก็เป็น แบบนั้นสินะ “กินอิมว่างๆ ไม่มีอะไรทำ” เพราะฉะนั้นผู้หญิง เมื่อกลับไปแล้ว จะไปเข้าครัวทำอะไร

พระอาจารย์: ไม่มีโอกาส เพราะอะไร เพราะไม่ต้องกิน (ขณะนั้นในใจของผู้น้อยคิด ไม่กินแล้วจะอยู่กันได้อย่างไรคงกินลูกท้อเขียน

พระอาจารย์: เขียนท้อแข็งๆ พวกเรามาเข้าไป หากมาเร็ว อีกนิด เช่น เวลาถวายพระพรพระองค์ธรรมมารดา จะยกน้ำอัมฤทธิออกมา เมื่อเหล่าเขียนถวายพระพรแต่พระองค์ธรรมมารดาพอเปิดฝาออก ทุกคนได้ดมกลิ่นน้ำอัมฤทธิ ก็อิมแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ต้องทาน

หลินถันจู่: โอ้โฮ ดีจัง

พระอาจารย์: ในเมื่อตัวอย่างนี้ ทุกคนจะมาที่นี่ ต้องรีบบำเพ็ญ

หลินถันจู่: หากเป็นอย่างนี้ ลูกศิษย์ไม่กลับไป รอยุ่ตรงนี้ดีกว่า

พระอาจารย์: เจ้าจะรอยุ่ตรงนี้ ไม่กลัวตกลงไปหรือ

เจ้าบ่าเพ็ญถึงขั้นนี้เอง เจ้าต้องป็นขึ้นไปอีก เจ้าไม่ใช่ที่หนึ่ง เหมือนกับการเรียนหนังสือ หากเจ้าไม่ขยัน ผู้อื่นก็แซงหน้าไป หากเจ้ารออยู่ตรงนี้ ก็จะถอยไปเรื่อยๆ ผู้อื่นอยู่ในโลกมนุษย์สร้าง กุศลไปเรื่อยๆ ก็ก้าวขึ้นมาเรื่อยๆ เจ้าก็ไล่ผู้อื่นไม่ทันเจ้าต้อง ลงไปอีก อย่าคิดเรื่องเหล่านั้น กลับไปแล้วเอาคำพูดของอาจารย์ ไปบอกให้ผู้อื่นได้ด้วย

เมื่อเดินต่อไป มองเห็นอารามสีเหลือง แสงสว่างเจิดจ้ามาก มีทหารฟ้า ขุนพลฟ้า เมื่อสักครู่ ที่ผ่านมามีที่นั่นเป็นสีทอง แต่ที่นี้ เป็นสีเหลืองมองอีกทีหนึ่งก็เห็นป้าย

“ชีวเลี่ยนเอี้ยน” (หอบำเพ็ญเคี้ยวกรรม)

เมื่อเปิดประตูมองเห็นคนมากมาย ห้องที่ผ่านมามีเห็นทุกคน ยืน แต่ห้องนี้มีเบาะตั้งไว้ มีคนมากมายคุกเข่าอยู่

พวกเราซึ่งเข้ามาใหม่ๆ คนเหล่านั้นหันหลังให้ไม่ถึงหนึ่ง นาที ทั้งหมดก็หันมามองผู้น้อยกับพระอาจารย์ ผู้น้อยแปลกใจ และอยากรจะแกล้ง จึงรีบวิ่งไปอีกด้านหนึ่ง

พวกเขาก็หันหน้าไปมองผู้น้อย ผู้น้อยคิดว่า ทำไมเป็นอย่างนี้ ก็วิ่งไปอีกด้านหนึ่ง เขาก็หันหน้ามามองผู้น้อยอีก ผู้น้อยวิ่งไปวิ่งมา

พระอาจารย์: “ลูกศิษย์ทำอะไร”

พลินถันจู่: “น่าแปลกมาก วิ่งไปที่ไหนคนก็มองไปที่นั่น”

พระอาจารย์: “เหมือนกันไม่เห็นแปลกตรงไหนอาจารย์อยู่ที่นั่นพวกเขาก็มองมาทางอาจารย์ เมื่อเข้าไปที่โน้น เขาก็มองเจ้า ไม่มีอะไรน่าแปลก”

ผู้น้อยคิดในใจ คนเหล่านี้ทำไมเชื่อนัก มีเบาะ แต่ไม่คุกเข่าลงบนเบาะ คนที่คุกอยู่บนเบาะน้อยมากพวกเขามองเห็นพระอาจารย์ มีความสงบมาก คุกเข่ากันเจียบๆ

พระอาจารย์พูดด้วยความเมตตา

“มีใครจะออกมา แสดงบ้างไหม?”

ทุกคนเจียบสงบไม่มีใครกล้าออกมา พระอาจารย์ก็เรียกคนหนึ่งให้ออกมาแสดง (จ้าวอี กุ้ย) คารวะ คุกเข่า คนๆ นี้ เมื่อจะกราบพระศีรษะก้มลงไป ก้นก็กระดกขึ้นเหมือนกับตีสังกา เหมือนกับลูกบอลกลิ้งไปเรื่อยๆ ผู้น้อยดูแล้วตบมือดังๆ ชมว่า “เก่ง”

พระอาจารย์: “ไม่ต้องตบมือ ไม่ต้องตบมือ”

คนนี้แสดงเก่ง ทำไมไม่ให้ตบมือ ผู้น้อยจะกลิ้งสักรอบก็ไม่ไหว เมื่อพระอาจารย์กล่าวเช่นนี้ ผู้น้อยก็ไม่ตบ

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คนนั้นกลับหน้าแดง เหมือนรู้สึกลอาย

พระอาจารย์เรียกอีกคนหนึ่งมาแสดง

คนนี้ไ้กว่ากลิ้งได้ ๖ รอบ

ผู้น้อยนับได้แต่เมื่อสักครู่นี้ นับไม่ทัน พระอาจารย์เรียกต่อ

อีกคน คนนี้ก็ถึงได้ ๓ รอบ คนสุดท้ายก็ถึงรอบเดียว พระอาจารย์บอกให้ทุกคนตบมือ ผู้น้อยคิดว่าคนนั้นก็ถึงแก่่ง ทำไมพระอาจารย์ไม่ให้ตบมือ คนสุดท้ายรอบเดียว พระอาจารย์กลับบอกให้ทุกคนตบมือ ผู้น้อยจึงเรียนถามพระอาจารย์ว่าเพราะอะไร?

พระอาจารย์ ถามคนที่ตีสั่งกาแก่่งๆ

“เจ้ามาอยู่ที่นี้นานเท่าไรแล้ว”

คนนั้นตอบว่า “๓ ปีกว่า”

แล้วถามอีกคนหนึ่งที่ตีสั่งการอบเดียว

“เจ้าคุกเข่าอยู่ที่นี้นานเท่าไรแล้ว”

เขาบอกว่า “๗ ปีแล้ว”

ฝึกอยู่ ๗ ปี ตีสั่งกา ๑ รอบ คนแรกคุกเข่า ๓ ปี ตีสั่งกาแก่่ง

ผู้น้อยพูดว่า

“ก็ตีสนะได้ออกกำลังกาย”

พระอาจารย์บอกว่า

“นี่เป็นการแสดงว่า คนมารับธรรมะ แต่ไม่ได้เข้าชั้นศึกษา พุทธระเบียบ ไหว้พระไม่เป็น หลังจากตายแล้วจิตญาณเบาจะกราบก็ตีสั่งกา ต้องคุกเข่า จนใจสะอาด จึงจะไม่ตีสั่งกา”

พระอาจารย์พูดอีกว่า

“ศิษย์เจ้าจงรีบไปบอกกับทุกคน มีกายเนื้อฝึกฝนง่าย

ฝึกฝนในโลกมนุษย์หนึ่งวัน ดีกว่าฝึกฝนที่นี่หนึ่งปี”

พระอาจารย์: คนเหล่านี้ล้วนได้รับธรรมะ ขณะมีกายเนื้อคือ พุศุตเท่าไรก็ไม่ยอมมาเข้าชั้นฝึกฝน อาจารย์แนะนำรับรองพูดกับเขาว่า

“นี่เธอรับธรรมะแล้วนะ ต้องกลับมาสถานธรรม ฝึกฝนพุทธระเบียบ” คนเหล่านี้ไม่สนใจ กลับพูดว่า

“ฉันหาเงินสำคัญกว่า ไหว้ไปไหว้มากี่แค่นั้น งานของฉันสำคัญกว่า” เป็นเพราะไม่ได้ใกล้ชิดสถานธรรม ไม่ได้ฝึกฝนพุทธระเบียบ เมื่อตายกลับไปไหว้ไม่เป็น ก็ไม่ได้เข้าพบพระองค์ธรรมมารดา ต้องฝึกฝนจนใจว่างเปล่า คุณเข่าบนเบาะกราบจึงจะไม่ตีสั่งกา รับธรรมะแล้ว อย่างน้อยที่สุด ชั้น-ฉือเจี๋ย จะต้องเป็นหลังจากตายแล้ว

จะได้ขึ้นไปกราบพระแม่องค์ธรรม

หาก ชั้น-ฉือเจี๋ย ไม่เป็น ก็จะต้อง มาฝึกอยู่ที่พุทธาลัยแห่งนี้ที่พระอาจารย์ถามคนที่คุกเข่า

มีคำพูดใดที่จะฝากให้หลินถันจูไปบอกไหม ?

ทุกคนล้วนมีความเห็น ทุกคนต่างยกมือขึ้น

พระอาจารย์ให้คนแรกที่แสดงพูดก่อน เขาคุกเข่าตบพื้นพูดอย่างโกรธแค้นว่า ฉันเกลียดผู้แนะนำรับรองหลังจากรับธรรมะเพื่ออาหาร ๓ มื้อ ฉันไม่ได้เข้าชั้นเรียนเลย ผู้แนะนำไปเรียก ๒-๓

ครั้ง ฉันไม่ไปสถานธรรม จากนั้นก็ไม่ยอมมาเรียกฉันอีก วันนี้ฉัน
จึงเป็นแบบนี้เพราะผู้แนะนำรับรอง หากผู้แนะนำไปหาหลายครั้ง
ฉันก็มาแล้ว

พระอาจารย์: ศิษย์ได้ยินไหม?

หลินถันจู่: ได้ยิน แต่อย่างนี้ก็ไม่ถูก ผู้แนะนำรับรอง
ไปหาเธอไม่มาเอง เวลานี้พูดอย่างนี้เข้าไปหรือเปล่า? ที่เขาพูด
มีเหตุผลและไร้เหตุผล ด้านหนึ่ง เพราะเขาไม่มาเอง อีกด้านหนึ่ง
เมื่อผู้แนะนำรับรองชวนไปรับธรรมะแล้ว จะต้องส่งเสริมให้ถึงฝั่ง
จึงจะมีบุญกุศล

พระอาจารย์: กลับไปเจ้าต้องส่งเสริม หากไม่ไปเข้าชั้น
ศึกษาธรรม ยังไม่เป็นไร แต่พุทธระเบียบต้องเป็น กลับไปจะได้
ไม่ลำบากหากเจ้าไม่สร้างบุญไม่ร่วมชั้นศึกษาธรรมเพียงแต่มรรค
ผลจะใหญ่ หรือเล็กเท่านั้น ทุกคนยังสามารถไปกราบพระองค์
ธรรมมารดาได้ แต่ถ้าเจ้ากราบไหว้พระไม่เป็นเจ้าก็ร่วมกราบไหว้
กับผู้อื่นไม่ได้ข้อนี้ต้องไปบอกให้ทุกคนทราบ

ต่อมาพระอาจารย์ได้เรียกพุทธบริกร ที่เขavnป้ายลง
ทะเลเบียน ๓ คน ออกมาสาธิตวิธีการกราบพระให้ผู้้น้อยดู

คนที่ ๑ กราบอย่างไร (จ้าวี่ กุ้ย) มือไม้โค้ง ใช้ฝ่ามือกราบ

คนที่ ๒ มือกราบ แต่ศิระชะไม่ก้มกราบ

คนที่ ๓ แบบมาตรฐาน มือกราบ ศิระชะก็ก้มลงด้วย

พระอาจารย์: ศิษย์ เจ้าดูซิว่าใครกราบได้ถูกต้อง

หลินถันจู่: ลำดับที่ ๓

พระอาจารย์: “ใช่” สิ่งที่ต้องแก้ไข พวกเราต้องแก้ไข หากอนาคตสำเร็จธรรมกลับไป จะได้ไม่ถูกคนหัวเราะเยาะ เป็นศิษย์ของอาจารย์ ไปถึงสวรรค์กราบพระอย่างนี้ อายแย่เลย

หลินถันจู่: พระอาจารย์ให้ผู้น้อยกลับไปพูดกับทุกคน พวกเราเป็นศิษย์ของพระอาจารย์จะต้องกราบพระให้ดีเหมือนกับไปขึ้น-ฉือเจี๋ย พระแม่องค์ธรรม ต้องกราบไหว้ให้เป็น อย่าให้พระอาจารย์เสียหน้าพระอาจารย์ยังบอกอีกว่าญาติธรรมแก่ๆ ไม่มีแรง ก็ไม่ต้องคุกเข่าไม่เป็นไรแต่การกราบพระต้องเป็น ญาติธรรมใหม่ จะต้องขอร้องตัวเองให้กราบพระให้เป็นคน ที่แข็งแรงต้องกราบพระให้สวยงาม จึงจะเป็นเกียรติแก่พระอาจารย์

พระอาจารย์: หอบำเพ็ญเคี้ยวกรำ มีอยู่ ๓ แห่ง

แห่งแรก หอบำเพ็ญเคี้ยวกรำ สำหรับญาติธรรมทั่วไป หากยังบำเพ็ญไม่สมบูรณ์ ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์ ก็จะมาเสริมบำเพ็ญต่อที่นี่

แห่งที่สอง หอบำเพ็ญเคี้ยวกรำ สำหรับพุทธบริการ อาจารย์ บรรยายธรรม ประธานสถานธรรม บุคคลในขั้นนี้หากยังบำเพ็ญไม่ดีพอก็มาบำเพ็ญต่อที่นี่

แห่งที่สาม หอบำเพ็ญเคี้ยวกรำ สำหรับเขียนเหิน อาจารย์

ถ่ายทอดธรรม ผู้ที่สามารถเลื่อนขึ้นมาในหอบำเพ็ญเกี่ยวกรำนี้ก็คือผู้ที่รอเข้ารับเลือกใน ๓,๖๐๐ อริยะ ๔๘,๐๐๐ ปราชญ์ ให้ออยู่ในหอบำเพ็ญเกี่ยวกรำแห่งที่สามนี้ ต่อไปก็คอยติดตามพระบรรพจารย์ลงสู่โลกโลกีย์อีกครั้ง เพื่อไปร่วมงานประชุมภาคเกษตร (หลงหวาด้าฮู่)

หลินถันจู่: พระอาจารย์ครับ ยากลำบากอย่างนั้นลูกศิษย์จะบำเพ็ญได้ถึงขั้นนี้หรือ

พระอาจารย์: ได้ซิ ขอเพียงตั้งใจบำเพ็ญให้ดี ต้องประสบผลสำเร็จแน่นอน จำนวนคนในที่นั้น ยังไม่ครบเลย ถึงแม้ศิษย์ไม่อาจเลื่อนขึ้นมาอยู่ในหอบำเพ็ญแห่งที่สามนี้ หากบำเพ็ญได้ดีก็สามารถเป็นพุทธบริกร ผู้ชี้นำ หัวหน้าชั้นหรือหัวหน้ากลุ่มบนสวรรค์ก็ได้

ต่อมาไปชมที่อีกแห่งหนึ่ง ห้องนั้นเป็นห้องสีด้าแม่แต่หลังคาฝาผนังล้วนเป็นสีด้า

มีทหารเฝ้าอยู่ ทหารเปิดประตูให้เราเข้าไป ในนั้นมีดามากมองไม่เห็นอะไร

“ด้า” ในใจของผู้น้อยคิด

พระอาจารย์ คงจะพาผู้น้อยมาชมภาพยนตร์ เพราะยามปกติที่เข้าไปโรงภาพยนตร์ เวลาที่เข้าไปใหม่ๆ ก็มีด้อย่างนี้แหละ ยืนอยู่สักครู่หนึ่ง จึงจะมองเห็นทาง หากมีที่ว่างจึงเดินเข้าไป แต่ที่นี่ ผู้น้อยยืนมองอยู่ตั้งนาน ก็ยังไม่สามารถมองเห็นอะไร

จึงถามพระอาจารย์ว่าที่นี่คือ ที่ไหน

ศิษย์มองไม่เห็นอะไรเลย

พระอาจารย์: เอ้า ! เจ้ามีแต่ตาเนื้อนี่ (ตาทางโลก)

พระอาจารย์ใช้พัด พัดตาของผู้บ่อยครั้งหนึ่ง ผู้บ่อยจึงมองเห็น เมื่อสักครู่ ห้องนั้นจัดที่กราบพระไว้มากมาย แต่ที่นี่ไม่มีเบาะกราบ ทุกคนล้วนคุกเข่าอยู่กับพื้น แม้แต่พื้นก็เป็นสีด้า “ห้องบำเพ็ญ*เศียร*กร้า” นั้น พื้นห้องเป็นสีเหลือง

แปลกมาก พอพวกเราเข้าไปสักครู่หนึ่ง คนเหล่านั้นก็หันหน้ามายังพวกเรา ผู้บ่อยเฝ้ามองดู ในกลุ่มคนมากมายเหล่านั้น มีคนที่ผู้บ่อยรู้จักบ้างไหม หากมีผู้บ่อยก็จะถามเขาว่า

“เธอทำไมมาคุกเข่าอยู่ที่นี้”

แต่ก็ไม่มีคนที่รู้จักเลย

หลินถันจู่: พระอาจารย์ ที่นี่เป็นที่ไหน

พระอาจารย์: ที่นี่คือ *คุงสววรรค์*

หลินถันจู่: คนเหล่านี้เป็นอย่างไรร

พระอาจารย์: เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ได้รับวิถีธรรม เริ่มรับวิถีธรรมใหม่ๆ ยังมีความชอบความสนุกอยู่ ต่อมาก็ถอยออกจากการบำเพ็ญธรรม หลังจากถอยออกในการบำเพ็ญธรรมแล้วยังกล่าวร้ายต่อธรรมะด้วย

“ไม่ต้องไปสถานธรรมหอกไหว้พระก็เท่านั้นเอง ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย”

หากผู้เป็นสามีจะไปภรรยาชั้ดขวาง หากผู้เป็นภรรยาจะไปสามีก็ชั้ดขวาง แต่ยั้งดีที่บุคคลเหล่านี้ไม่ได้ไปเข้าศาสตรนอกริต

หลังจากตายไปแล้ว พวกเขาที่ยั้งมีโอกาสได้ไปรายงานตัวที่สวรรค์ ไม่ต้องไปลงนรก หากบุคคลเหล่านี้ไปเข้าศาสตรนอกริต ก็ยั้งต้องลงนรก และต้องถูกลงทัณฑ์ แต่ยั้งดีที่ไม่ไปนับถือศาสตรนอกริต ชื่อที่อยู่บนทะเบียนฟ้า จึงไม่ได้ลอบออก เมื่อชื่อยั้งอยู่ เพราะฉะฉนั้นจึงมารายงานตัวที่นี้ มาคุกเขาที่นี้มาสำนึกขอขมาผิดที่นี้ และไม่ถูกโอบยติ เมื่อสำนึกขมาผิดจนภายในใจไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ จึงสามารถเข้าไปห้องบำเพ็ญเค็้ยวกรำบำเพ็ญ

เมื่อบำเพ็ญเสร็จ จึงสามารถออกไปได้ เรื่องนี้ต้องเอาไปเล่าให้ทุกคนฟัง อย่าให้ผู้ท้อธรรมต้องสร้างกรรมปากอีก เวลาที่เขาจะพูด พยายามเตือนเขาอย่าได้สร้างวจิกรรม กล่าวร้ายธรรมยั้งต้องบอกเขาว่า

“ธรรมะจุติลง เมื่อถึงกาลเวลา ถึงวาระ ขอให้อย่ากล่าวร้ายต่อธรรม บุคคลประเภทนี้ต้องรีบช่วยเหลือให้เขาได้กลับตัวกลับใจ”

คุ้กสวรรค์มีอยู่ ๓ ที่:

ที่แห่งแรก คือลงโทษ ผู้ที่ไม่ค่อยจะบำเพ็ญไม่ค่อยรักษาพุทธระเบียบ เพราะโทษยั้งเบา จึงลงโทษเพียงให้คุกเขาสำนึกขอ

ขมาบาป

แห่งที่สอง คือที่จองจำของเหล่าพุทธบริกรอาจารย์บรรยาย
ประธานสถานธรรม แม้ฟังธรรมะมามาก แต่ก็ทำบาปทั้งๆ ที่รู้ว่า
ผิด จึงถูกขังอยู่ในคุกนี้

แห่งที่สาม คือ ที่จองจำเขียนเหิน (อาวุโส) อาจารย์ถ่ายทอด
ธรรม ที่ดำเนินงานขาดความระมัดระวัง นำพาเวไนยไปทาง
ที่ผิด จึงถูกขังให้สำนึกความผิดอยู่ในที่นี้ ศิษย์เอ๋ยไม่มีเวลาแล้ว
ต้องไปกันแล้ว

หลินถันจู่ : ครับ?

พระอาจารย์: เวลานี้ เจ้าจะอยู่ที่เทียนเต้าถัน หรือจะกลับ
ไปบ้าน”

หลินถันจู่ : พระอาจารย์ หากว่าบำเพ็ญสำเร็จได้จริงศิษย์ก็
จะอยู่ที่เทียนเต้าถัน

พระอาจารย์: “ดี” อดีตเจ้าเคยบำเพ็ญ มาก่อนจึงมีความ
โชคดี วันนี้จึงสามารถอยู่สถานธรรม

หลินถันจู่ : อยู่สถานธรรมบำเพ็ญได้ อยู่บ้านก็บำเพ็ญได้

พระอาจารย์: ไม่เหมือนกัน คือหากว่าเจ้าอยู่สถานธรรม
ตื่นขึ้นมาตอนเช้า เจ้าก็ทำงานพุทธะได้บรรลุปณิธาน อยู่ที่บ้าน
ทำงานส่วนตัวบำเพ็ญตัวเอง เท่านั้น

หลินถันจู่: มีคนมากมายเพื่ออาหาร ๓ มื้อ เพื่อทำงานหา

เงิน ไม่มีโอกาสอยู่สถานธรรมแล้วจะอย่างไร?

ตอนนี้เศรษฐกิจก็ไม่ดี ทุกคนต้องทำงานหาเงิน จะอย่างไร? พวกเขาไม่มีโอกาสบรรลุปนิธานหรือ

พระอาจารย์: “มี”

หลินถันจู้ : แล้วจะบรรลุปนิธานอย่างไรละ

พระอาจารย์ เห็นคนท้อถอยถ้าเราพูดให้เขากลับมา ก็คือ บุญกุศลใหญ่ ยังมีกลุ่มที่ไหว้พระไม่เป็น อย่างที่เอาแต่ตีลังกา และพวกที่อยู่ในห้องมืด บุคคลประเภทนี้ให้รับส่งเสริมเขากลับมาได้คนหนึ่งก็คือบุญใหญ่หนึ่งบุญ ผู้ที่ไม่ได้รับธรรมะก็มีมากมาย ให้รับซักชวนเข้ามารับธรรมะ รับธรรมะหนึ่งคนก็เป็นบุญกุศลใหญ่ ยังมีบุญกุศลเล็ก อยู่ที่เจ้าจะทำไม่ทำ

ยกตัวอย่างเวลาเจ้าไปทำงาน เจ้าต้องพูดดี ทำดีก็เป็น บุญเล็ก ขับรถยนต์ หรือถีบจักรยานไปมองเห็นบนถนน มีก้อนหิน ก็เก็บไปทิ้งไว้ข้างทางก็เป็นบุญเล็ก ถุดฝน หากในคูน้ำมีขยะหรือ สิ่งสกปรกอะไรอุดอยู่ เราไปเขี่ยออก หรือเอาทิ้ง ก็เป็นบุญเล็ก ทางน้ำไหลถูกสิ่งของอุดตัน เรารีบเอาออกเป็นการสร้างบุญใหญ่ หากเจอซากงู ซากหนู หรือซากสุนัข เรารีบเก็บฝังหรือกลบดิน การเก็บฝังซากเวไนยก็เป็นการสร้างบุญใหญ่อย่างหนึ่ง

หากผู้ใดมีความลำบากคับขัน เรารีบยื่นมือเข้าช่วย นี่ก็เป็น การสร้างบุญใหญ่ จะไม่มีบุญกุศลได้อย่างไร เป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายๆ ด้วย แล้วจะไม่มีบุญได้อย่างไร?

หลินถันจู่: พระอาจารย์เมื่อสักครู่นี้ได้กล่าวหาว่าหากเห็น
ก้อนหินอยู่บนถนน เราได้ช่วยเก็บหรือช่วยย้ายให้ไปอยู่ริมถนน
หรือข้างถนน ช่วยเก็บขยะในคูน้ำให้น้ำไหลมองดูสะอาดในเวลา
นั้นไม่มีใครอยู่เลยมีแต่ผู้น้อยอยู่คนเดียว ใครจะเป็นผู้จذبบุญกุศล
เล่าครับ?

พระอาจารย์: เจ้าถามไฉนเสียจริง บัดนี้ปลายยุคแล้ว
เบื้องบนจัดสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมายคอยสอดส่องดูแล

หลินถันจู่: มีสักกี่พระองค์

พระอาจารย์: มีมากมายทั้งเทพทิวา(เขี้ยวเส้น)เทพราตรี
(เยี้ยวเส้น) เทพสังเกตการณ์ (จี้ยนชื่อเส้น)มีเทพที่อยู่เหนือศีรษะ
ของเราสามฟุต(ซันสื่อเส้น)กุมารรายงานเรื่องราว(เป่าชื่อหลังถง)
ทั้งห้าประเภทคอยติดตามดูแลพวกเจ้า

หลินถันจู่: มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมายเช่นนี้ ดูแลเฉพาะประ
เทศได้วันหรือ

พระอาจารย์: ไม่ใช่ ดูแลทั้งโลกเลย

หลินถันจู่: ดูแลเฉพาะญาติธรรมใช่ไหม

พระอาจารย์: ไม่ผิด พวกเราที่รับธรรมแล้ว ศิษย์ในธรรม
กาลยุคขาว เทพที่มาคอยสอดส่องดูแลนี้ ส่งมาจากเบื้องบน
แต่พระสงฆ์แม่ชี ผู้บำเพ็ญตามวัด ตามศาลเจ้า และผู้บำเพ็ญเดี่ยว
กร้าอื่นๆ เทพที่มาคอยสอดส่องดูแล ส่งมาจากสวรรค์ชั้นกลาง

เง็กเซียนฮ่องเต้ หากเป็นประชาชนทั่วไปส่งมาจากนรกทั้งหมด แบ่งเป็น ๓ ประเภท

หลินถันจู: พระอาจารย์ หากทุกคนล้วนมี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ๕ ประเภท คอยตรวจตราดูแลเท่าที่ศิษย์รู้ โลกมนุษย์ มีประชากร ประมาณ ๗๐ ร้อยล้านแล้วจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมายอย่างนี้คอย ตรวจตราดูแลพวกเราหรือ

พระอาจารย์: สิ่งศักดิ์สิทธิ์ผันเปลี่ยนได้เป็นพัน เป็นหมื่น นิรมานกายได้เป็นร้อยล้านพันล้านเอาละ ในเมื่อเจ้าถามอย่างนี้ อาจารย์พาเจ้าไปดูที่อีกแห่งหนึ่ง

พวกเราเดินไปดูไป ต่อมาถึงที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสหลังหนึ่งข้าง หลังเป็นสีขาวหมด มีทหารเฝ้าประตูอยู่

พระอาจารย์: ศิษย์เจ้ายืนอยู่ตรงนี้ ผู้น้อยรู้สึกตื่นเต้นฟ้า กำลังจะสาบแล้ว พระอาจารย์พูดกับทหารผู้คุมประตู เมื่อเปิด เข้าไป ฝาผนังในห้องคล้ายกำลังฉายภาพยนตร์ ไม่ทราบเป็น เมืองหลวงที่ไหน คนมากมาย รถก็มากมาย ชายหญิงถือร่มบาง คนจูงเด็ก...

หลินถันจู : พระอาจารย์ผู้น้อยไม่รู้เรื่องเลย

พระอาจารย์พูดกับผู้คุมว่า เอาที่ใกล้ๆ นี้ แล้วเข้าไปไม่ทราบ พุดอะไร พระอาจารย์ปรับเอง จากนั้นผู้น้อยก็เห็นห้องพระเทียน เต้าถันของตัวเอง

ห้องพระจื่อเฉิงถันที่มาเลเซีย และห้องพระจิวี่เสียนถันที่อเมริกา เป็นต้น ล้วนมีภาพถ่ายออกมาไม่ว่าผู้น้อยจะได้ไปหรือไม่ก็ถ่ายออกมาหมด

ต่อมาก็เห็นตัวเอง พระอาจารย์บอกว่า

เจ้าต้องดูให้ชัดเจน หากว่าเจ้าเห็นแล้วจะกลัวตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมาเลย ภาพฉายให้เห็น

เมื่อผู้น้อยอายุ ๑๕-๑๖ ปี กำลังจีบสาว

ผู้น้อยบอกกับ พระอาจารย์ว่า ตรงนี้ไม่น่าดูไม่ต้องฉายได้ไหม?

พระอาจารย์บอกว่าต้องดู ดูให้ชัดเจนนั่นคือใคร

ผู้น้อยก็บอกว่านั่นคือผู้น้อยเอง อายุ ๑๐ กว่าปี ก็บันทึกภาพไว้แล้วผู้น้อยเห็นแล้วรู้สึกกลัวแม้แต่เวลาเดิน เวลาพูดจะทำอะไรก็ต้องคิดหน้าคิดหลังก่อน เพราะว่าเรื่องดีหรือไม่ดีล้วนมีภาพให้เห็นอย่างชัดเจน

มีอยู่ตอนหนึ่งเป็นเรื่องราวเมื่อ ๒๐ ปีก่อน ผู้น้อย ขับรถจักรยานยนต์สวนกับรถท่องเที่ยวคันหนึ่ง ผู้น้อย ขับขึ้นไปบนเนินราบได้ยินเสียง บิ่ง บิ่ง แล้วก็เสียงดังมาก รถนำเที่ยวคันนั้นพุ่งจากข้างบนลงไปข้างล่าง เสียงดัง เหมือนกับระเบิด

ผู้น้อยรีบลงไปดู เห็นรถนำเที่ยวคันนั้น พลิกคว่ำ ผู้โดยสารกระเด็นออกไปนอกรถ มีเลือดเต็มไปหมด

ผู้น้อยคิดแยะแล้วๆ คนตายตั้งมากมาย แดดก็ร้อน เลือดไหลมากอย่างนี้ ถูกแดดเผาจะทำอย่างไรดี ผู้น้อยจึงรีบลงไปแบกพวกเขา ภาพนั้นก็ฉายออกมา ผู้น้อยลืมไปหมดแล้ว ตั้ง แต่อยู่ที่เทียนเต้าถันดูผลงานธรรม และไปเก็บของนำมาวิธีเคลิกก็ได้ฉายออกมาให้ผู้น้อยได้ดู

ช่วงนั้นเป็นเดือน ๓ ลูกสาวหลินฉายเหม่ย ให้ผู้น้อยไปบรรพทุกกระดาศ กล่องกระดาศ ขณะที่กลับมาใกล้บึงกิเลนริมทาง มีถึงขยะเต็มไปด้วยกล่องกระดาศ รีบจัดเก็บเรียบร้อย

มองลงไปในถังขยะ มีกระป๋องมากมาย ไม่มีที่ตีบผู้น้อยก็ใช้มือไปควานหยิบ

ก็ถ่ายออกมาด้วย เพราะฉะนั้น พวกเราอย่าคิดว่าอยู่ในห้องมืดๆ จะทำอะไรไม่มีใครเห็น

พระอาจารย์: กระจกส่องบุญกุศลนี้ สามารถส่องไปถึงนรกได้ ที่นรกเรียกว่า “กระจกส่องกรรม” แล้วยังส่องไปถึงฟ้าชั้นกลาง ตำหนักเง็กเซียนฮ่องเต้ ที่นั่น เป็นของยุคแดง ศาสนาอื่นก็มี

คนที่กินเจบำเพ็ญได้ดี แต่ไม่ได้รับธรรมะ ก็ไปที่เง็กเซียนฮ่องเต้ พวกเราที่ได้รับวิถีธรรม ทางสวรรค์ก็จัดให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาคอยดูแลพวกเรา พร้อมทั้งคุ้มครองความปลอดภัยของเราด้วย ในยุคขาวทำอะไร ต้องระมัดระวังจะเป็นพระพุทธรูปหรือเป็นปุลุชนก็แยกกันตรงนี้

หลินถันจู่ : ตอนที่สวยๆ งามๆ ทำไมพระอาจารย์ไม่ถ่าย นี่
ดูน่าเกลียดถ่ายทำไม

พระอาจารย์ : ศิษย์ทำได้ดี

หลินถันจู่ : น่าเกลียดอย่างนี้ยังบอกว่าดี ดียังไง

พระอาจารย์ : เจ้ามีใจทำงานเก็บของรีไซเคิลอย่างแรกได้
หาวัตถุดิบของประเทศกลับมา สองมีประโยชน์ต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม
สามญาติธรรมมีโอกาสได้สร้างบุญ

หลินถันจู่ : พวกเราที่จู้ซัน (สถานธรรมเทียนเต้าถัน) ล้วน
ได้ทำการเก็บกลับ(รีไซเคิล)

พระอาจารย์ : เจ้าอย่าดูแคลน ในมือของญาติธรรมที่ถือ
กระป๋อง ๒-๓ ใบ ขอเพียงมีใจทุกคนล้วนมีบุญกุศล

หลินถันจู่ : ทำอย่างนี้ก็มีบุญด้วยหรือ

พระอาจารย์ : บุญอันดับหนึ่งของอู่เว่ยซือ ทำได้ดีจะมีประ
โยชน์ต่อสถานธรรมต่อญาติธรรม ก็เพิ่มโอกาสในการสร้างบุญ
เพราะฉะนั้นต้องพยายามต่อไป

พวกเราเป็นผู้บำเพ็ญ พวกเราทำอะไรตามหน้าที่ไม่ออก
นอกกลุ่มนอกทางหรือผิดทำนองครองธรรม พวกเราทุกวันมีแต่คิดดี
ทำดี พูดดี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็จะปกป้องพวกเรา ไม่เพียงแต่มาดู
แลเท่านั้น อย่างเช่นวันนี้เราได้ทำความดี บังเอิญเจ้ากรรม
นายเวรมาทวงหนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็จะ ช่วยเหลือปกป้องเจรจาปิด

เป่าไปให้ บอกว่าหลีกไปก่อน ชีวิตนี้เป็นของเบื่องบนอย่าเพิ่งจู้
โจม หากมีความแค้นอะไร ให้เขาสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้สิ่งศักดิ์
สิทธิ์ช่วยแปรร้ายกลายเป็นดีให้แก่เรา

พระอาจารย์กล่าวว่า เป็นอย่างนี้รู้สึกมีเกียรติใหม่มีความ
โชคดีใหม่

หากว่า เอาการบำเพ็ญมาเปรียบเทียบ

ยุคชาวบ้านบำเพ็ญแค่ ๗๐ เปอร์เซ็นต์

พวกเขา ยุคแดงจะต้องบำเพ็ญ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

ดังนั้นเมื่อเราเกิดมาพบกับธรรมะที่แท้จริง

ธรรมะที่ล้ำค่า พวกเราจะต้องไม่มองข้ามจะต้องรีบบำเพ็ญ

มีคนที่อายุมากมาสถานธรรมมานั่งหลับ พระอาจารย์
บอกว่า ผู้ที่มาสถานธรรมมานั่งหลับก็มีบุญ เพราะอะไร ถ้าหากว่า
พวกเรามาสถานธรรมบ่อยๆ มีแสงธรรมคุ้มครอง รู้สึกสบายจึงมา
นั่งหลับ

เจ้ากรรมนายเวรกลัวแสงสว่าง มาสถานธรรมบ่อยก็จะ
เป็นการเบิกเมฆ เห็นตะวัน จิตญาณก็จะสว่าง ดังนั้นพวกเรา
มาสถานธรรมก็เป็นบุญ ฟังธรรมะบ่อยๆ นานๆ เข้าจิตญาณก็สว่าง
อย่าดูแคลนตัวเองว่าแก่แล้ว

การบำเพ็ญธรรมไม่มีการแบ่งแยก วัยรุ่น หรือว่าอายุมาก
ทุกคนบำเพ็ญได้เหมือนกัน

ผู้น้อยก่อนจะไปมาเลเซีย กราบไหว้พระขอให้พระอาจารย์ติดตามไปด้วย ผู้น้อยไปบรรยาย ๓ ที่ แล้วนั่งรถ ๗-๘ ชั่วโมง กลับไปสถานธรรมพักผ่อน ๒ วัน คืนวันนั้นขวิณญูโทรศัพท์มาพูดว่า หลินถันจู่ ทางบ้านผู้น้อยมีงาน หลังจากทานข้าวเย็นแล้ว ผู้น้อยจะกลับไป

อาจารย์ถ่ายทอดเบ็กรธรรม: หลินถันจู่ ตอนกลางคืนนอนคนเดียวไม่กลัวหรือ

หลินถันจู่: ผู้น้อยไม่กลัวมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่

อาจารย์ถ่ายทอดเบ็กรธรรม: ถ้าไม่กลัว ประตูปิดให้ดี ช่างนอกมีชาวอินโดนีเซียที่แอบเข้าเมืองมาทำงาน เป็นลูกจ้าง ได้ข่าวว่าชอบขโมย ปล้น บางครั้งถึงกับฆ่าคนตาย สถานธรรมยังไม่มีไฟหลวง (ปั่นไฟใช้เอง) ถึง 4 ทุ่ม ไฟก็ดับหมดแล้ว ผู้น้อยเตรียมตัวจะเข้านอนพอดี ได้ยินเสียงจากช่างนอก มองก็มองไม่ชัดเจน ขณะนั้นผู้น้อย ตื่นเต้นมากเลย ถามเสียงดังๆ ว่า “ใคร” เดิมทีผู้น้อยคิดไม่เห็นเงาคงจะเป็น “ผี” หรือเปล่า ผ่านไปสักครู่

พระอาจารย์จึงเอ่ยเสียง “อาจารย์มาแล้ว ศิษย์กลัวอะไร? ตื่นเต้นอะไร?”

หลินถันจู่: พระอาจารย์ ออกเสียงเร็วกว่านี้ก็คืออย่าทำให้ศิษย์ตกใจ “ผู้น้อยรีบ คุณเขาลงพูดว่า ครั้งก่อนไม่ได้เจ็ยเจ็ย” เดี่ยวนี้ผู้น้อยเข้าใจแล้ว ต้องเจ็ยเจ็ย ครั้งก่อนไม่ได้เจ็ยเจ็ย ๕ กราบรวมกับครั้งนี้ ๑๐ กราบ

พระอาจารย์: ไม่เป็นไร

หลินถันจู่ : “ต้องๆ” ผู้น้อยพูดแล้วก็คุกเข่ากราบ อิโคว ไจโคว ชันโคว ซื่อโคว อูโคว พอถึงถั่วกราบไม่ลงแล้ว น่าแปลกจริง กราบได้เพียง ๕ กราบ

พระอาจารย์: ไม่เป็นไร ลูกขึ้น

หลินถันจู่: พระอาจารย์ ศิษย์รู้สึกอายจังเลยไม่มีเก้อให้ พระอาจารย์นั่ง เจริญนั่งบนเตียง แล้วผู้น้อยพูดกับพระอาจารย์ว่า ผู้น้อยไปพูดมาแล้ว ๓ ที่ หากพูดไม่ดี ไม่สมบูรณ์ ขอให้พระอาจารย์ให้อภัยด้วย

พระอาจารย์: เจ้าพูดได้ดีแล้ว จากนั้นพระอาจารย์ถาม หลินถันจู่ ศิษย์เอ๋ย วันที่ ๑๕ เดือน ๓ เจ้ากับอาจารย์จากกันอย่างไร

หลินถันจู่ : ศิษย์ร้องไห้กลับมา

พระอาจารย์: ใช่ เจ้าไม่ได้พูดในหนังสือเล่มนั้นไม่ได้เขียน ต้นๆ ก็พูดดี แต่ตอนท้ายไม่มีปลาย เจ้าต้องพูด

หลินถันจู่: ศิษย์คิดว่าเรื่องร้องไห้เป็นเรื่องน่าอายเลยไม่พูด

พระอาจารย์: ต้องพูด ต้องพูด ไม่งั้นมีต้นไม่มีปลาย

หลินถันจู่: ผู้น้อยขอพูดถึงวันที่ ๑๕ เดือน ๓ ก่อน ที่จะจากกับพระอาจารย์

พระอาจารย์: พูดด้วยคำพูดที่ฟังแล้วเศร้าๆ

“ศิษย์ต้องดูแลร่างกายให้แข็งแรง มีร่างกายที่แข็งแรงจึงสามารถบำเพ็ญธรรมได้ พระอาจารย์จะไปแล้ว”

ซึ่งเสียงนั้นนุ่มนวลเมตตามาก ผู้น้อยพูดว่า พระอาจารย์อย่าไป แล้วผู้น้อยก็กอดพระอาจารย์ไว้แน่นๆ พูดซ้ำว่า พระอาจารย์อย่าไป ฟ้าใกล้สางแล้ว ผู้น้อยจะกอดพระอาจารย์เอาไว้ให้ทุกคนได้เห็นโฉมหน้าของพระอาจารย์

พระอาจารย์พูดว่าต้องไป ไม่ไปไม่ได้

แล้วพระอาจารย์ก็เหาะกลับ

ผู้น้อยร้องเรียกพระอาจารย์ (น้ำตาไหล)

ร้องให้เสียงดัง แล้วตกใจตื่น คิดว่าเป็นความฝันแต่สามารถจำได้อย่างชัดเจน

พระอาจารย์: พรุ่งนี้ต้องไปที่ “ชินซัน” บรรยาย ๓ รอบ ๑ รอบ ต้องแปล อีก ๒ รอบ ไม่ต้องแปล พวกเขาจะต้องถามว่าผู้ที่ถูกขังในคุกสวรรค์จะต้องผ่าน ๓ ด่าน ๙ ประตุ หรือเปล่า

หลินถันจู : พระอาจารย์ไม่ได้พาศิษย์ไปดู ๓ ด่าน ๙ ประตุ มีจริงหรือเปล่า

พระอาจารย์: มี แต่วันนั้นพระอาจารย์พาเจ้าไป ดังนั้นจึงไม่ต้องผ่าน ๓ ด่าน ๙ ประตุ

หลินถันจู: ผู้ที่ถูกขังอยู่ในคุกสวรรค์ ต้องผ่าน ๓ ด่าน ๙ ประตุ หรือเปล่า

พระอาจารย์: ต้องผ่าน ๓ ด้าน ๙ ประตุ แน่นนอน ๓ ด้าน ๙ ประตุ อันดับแรก จะถามไต่รรัตนผู้ที่รับวิถิธรรม สูงอายุจะต้องจำไต่รรัตนให้ไต่ได้ ที่นั่นจะมีร่างแปลงของขุนหงองคอง (แห่งเจีย) มีวัชรเทพ ๔ พระองค์และมีขุนพลทหารฟ้า ทหารฟ้า ฝ้าอยู่

หลินถันจู้ : พระอาจารย์ เมื่อสอบไต่รรัตนผ่านแล้วจะต้อง ทำอะไร?

พระอาจารย์: หลังจากไต่สอบถามไต่รรัตนแล้วก็ต้องเริ่ม ทดสอบแล้ว โดยเฉพาะผู้ชายต้องระวัง เพราะว่ามีผู้ชายมีกายสัง ขารบำเพ็ญไต่ได้ง่ายกว่า ผู้หญิงมีกายสังขารบำเพ็ญไต่ยากกว่า

หลินถันจู้: เป็นคนเหมือนกันทำไมผู้หญิงบำเพ็ญไต่ได้ ยาก กว่า

พระอาจารย์: เจ้าไม่เคยเป็นผู้หญิงเจ้าไม่รู้หรือผู้หญิง จะทุ่มเทกายใจให้กับครอบครัว มีเรื่องกังวลมากมาย เดียว กังวลสามีจะทำเรื่องไต่ดี ไต่ไต่หาเงินเลี้ยงครอบครัว กังวลว่าลูก จะเติบโตหรือเปล้า เดียวก็กังวลพ่อแม่ของสามี พ่อแม่ของตัวเอง กังวลในบ้านไม่มีเงินทอง กังวลว่าครอบครัวจะมีความสุขมั๊ย?

กังวลไปหมด จึงบำเพ็ญยากเพราะใจนั้นทุ่มเทให้กับครอบครัว ผู้ชายออกไปหาเงินข้างนอก กลับมาก็มอบเงินให้กับภรรยา เลิกงานกลับมาบ้านก็อ่านหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ ถ้ามภรรยาว่า “ข้าวหุงเสร์จหรือยัง” รีบหน้อยท้องหิวแล้วอย่างนี้ผู้ชายไต่เสวย

สุขหรือเปล่า

ทลีนถันจู่: เสวยสุขชนิดหนอย

พระอาจารย์: เพราะผู้ชายเสวยสุขมากกว่า ขณะที่มีการสังขาร เพราะฉะนั้น ต่อไปเมื่อผ่าน ๓ ด้าน ๙ ประตุ จึงผ่านยากกว่าสอบหนักกว่า

“ผู้ชายต้องระวัง” กลับไปบอกทุกๆ คน นี่คือ ความลับสวรรค์ ขณะนี้ไม่ได้เปิดเผยออกมา

พระอาจารย์: ผู้ชายผ่าน ๓ ด้าน ๙ ประตุ ด้านแรกต้องสอบผ่านรูป (เสื่อ)

ทลีนถันจู่: พระอาจารย์ ด้านรูปนี้ง่ายมาก ขอเพียงแต่ไร้จรรยาไม่มอง ไม่ฟัง ไม่ทำก็ได้แล้ว

พระอาจารย์: การสอบจะง่ายอย่างนี้เขี้ยวเหรออย่างนี้จะเรียกว่า สอบ ได้อย่างไร?

พระอาจารย์: สอบผ่านรูปนี้จะมีผู้หญิงที่สวยงามมากไม่สวมเสื้อผ้า เดินสายสะเวอออกมาจากข้างใน มายั่วยวนเจ้าหากเจ้าไปกระทบสัมผัสสเอากายของผู้หญิง ใจของเจ้าก็จะหวั่นไหว เจ้าก็จะหลงกล ทุกคนต้องพยายามหลบหลีก เพราะว่า ๙ ใน ๑๐ คนจะติดอยู่ในด้านรูปนี้ เป็นการสอบใหญ่หากเจ้าได้สัมผัสสกายผู้หญิงเจ้าจะรู้สึกว้าดีมาก แล้วจะเกิดไฟช็อต อีกอย่างหนึ่งพวกผู้หญิงจะอยู่ข้างล่าง คอยยั่วยวนให้เจ้าลงมา จะมีไม้ให้ตั้งขึ้นลงอยู่

อันหนึ่ง หากเจ้าลงไปกระทบกับผิวเนื้อของผู้หญิงเข้า ก็จะมีรู้สึก ร้อนเหมือนกับถูกไฟช็อตเหมือนกับถูกไฟเผาจะรีบป็นขึ้นมาทันที ไม่ได้แล้วจะต้องป็นขึ้นป็นลงอยู่ตรงนั้นแหละ จนกระทั่งอ่อนแรง

พระอาจารย์ : สอบด่านสุรา

หลินถันจู่ : ศิษย์ไม่กล้าดื่มเหล้า ด่านนี้คงไม่เป็นไร

พระอาจารย์ : เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าก็จะหลงกลเขาจะเอา เหล้าออกมา เมื่อเปิดฝาออกเพียงได้ดมกลิ่น ใจของเจ้าก็หวั่นไหว หอมมาก บังเอิญกำลังกระหายน้ำก็คิดว่าไม่เป็นไร ดื่มสัก คำก็แล้วกัน ไม่ต้องดื่มมาก หากเจ้าพอได้ดื่มก็แยะแล้ว ก็ต้อง ดื่มไปเรื่อยๆ ยังมีด่านอื่นๆ ที่ต้องสอบมากมาย

เมื่อถึงเวลานั้น อาจารย์จะช่วยเจ้าก็ไม่ได้ จะดึงออกมา ก็ไม่ได้

หลินถันจู่ : พระอาจารย์ การสอบหนักอย่างนี้ บำเพ็ญยาก อย่างนี้เพียงแค่น่านรูปศิษย์ก็สอบไม่ผ่านแล้ว

พระอาจารย์ : เจ้ากลัวไข้ไหมถ้ากลัวให้รีบบำเพ็ญยังไม่สาย การสอบด่านการพนันคู่

มีหลายคนนั่งเล่นการพนัน เขาเอาลูกเต๋า ๓ ลูกหมุนแล้ว ครอบ พวกเรายืนอยู่ ข้างๆ มองเห็นตัวเลขอย่างชัดเจนใจก็คิดว่า คนพวกนี้โง่งจริง ในนั้นมีเลขอะไรพวกเราเห็นหมดเลย

เมื่อถึงเวลานั้น ใจเราก็อหวั่นไหวก็จะมีผู้หญิงยกเงินออกมา

แล้วถามว่า

“เจ้าต้องการเงินไหม? มอบให้ฟรีๆ”

เมื่อเจ้ารับเงิน ใจคิดว่าดีแล้ว เพราะหมายเลขในนั้น เราเห็นอย่างชัดเจน ครั้งแรกเมื่อเราเล่นเขาก็ให้เราถูก พอเล่นอีก เจ้าก็ไม่ถูกแล้ว แล้วจะหลงติดอยู่ตรงนั้นเรื่อยๆ ผู้ชายแค่ด่านรูป ด่านสุราและด้านการพนันก็ยากที่จะผ่านแล้ว

“กลับไป แล้วรีบบอกกับทุกคน รีบบำเพ็ญให้ดี”

เมื่อบำเพ็ญได้ดีจิตจะสว่างต่อไปกลับเบื้องบนผู้อยู่เบื้องบน เห็นเจ้า ก็จรรู้ว่าอาวูโสกลับมาแล้ว แสงสว่างเจิดจรัสไม่ต้องผ่าน ๓ ด่าน ๙ ประตู สามารถผ่านไปได้เลย หากบำเพ็ญได้ไม่ดี แสงรัศมีเต็มดวงมืดเต็มดวงสว่าง เมื่อกลับไปทุกคนเห็นเข้า ก็จรรู้ว่า คนนี้บำเพ็ญได้ดี ต้องผ่านการทดสอบ ๓ ด่าน ๙ ประตู

เพราะฉะนั้น พระอาจารย์ได้เตือนเป็นพิเศษว่านี่คือความ ลับสวรรค์ เปิดเผยให้ทุกคนรู้เป็นพิเศษ เพื่อส่งเสริมให้ทุกคนรีบ บำเพ็ญให้ดี ทุกๆ วันจะต้องคิดดี พูดดี ทำดีโปรดคนรับวิถึธรรม และร่วมชั้นเรียน ล้วนมีบุญกุศล

หลินถันจู้ : ศิษย์ไม่สามารถผ่านด่านได้จะอย่างไร

พระอาจารย์: อาศัยที่มีกายสังขารอยู่รีบบำเพ็ญอย่าสร้าง บาปให้กับลูกหลาน สมควรสร้างบุญให้กับลูกหลาน

หลินถันจู้ : ต้องทำอะไรละ จึงเป็นการสร้างบุญให้กับ

ลูกหลาน

พระอาจารย์: ศิษย์เอ๋ย ก็เหมือนเจ้าไง

หลินถันจู่: ศิษย์อยู่ในสถานธรรมมีบุญกุศลอย่างไร

พระอาจารย์: ทุกสิ่งทุกอย่างบนสวรรค์ เจ้าก็ได้เห็นอย่าง
เข้าใจแล้ว บำเพ็ญเช่นนี้เรื่อยๆ ไป ได้กลับไปเบื้องบนอย่างแน
นอน ขณะนี้ยังจะกลับบ้านอีกไหม

หลินถันจู่: ไม่เอาแล้ว

พระอาจารย์: แบบเจ้าก็คือสร้างบุญให้กับลูกหลาน

หลินถันจู่: แล้วทำอย่างไรจึงเป็นการสร้างบาปละ

พระอาจารย์: คนจีนขยันมากในการหาเงิน เพื่อที่จะสร้าง
บ้านให้กับลูก เพื่อลูกแล้วยินดีทำทุกอย่าง ได้เงินมากก็ไม่ยอมใช้
จ่าย

ศิษย์เอ๋ยสิ่งเหล่านี้เจ้าไม่ต้องกังวล ลูกที่คลอดออกมาแล้ว
จะมีบุญทำอะไรกำหนดแน่นอนอยู่แล้ว ขอเพียงเจ้ารีบบำเพ็ญธรรม
บำเพ็ญโชคลาภมาให้เขา ต่อไปบุญวาสนาของลูกก็จะเพิ่มมากขึ้น
อย่างเช่นพวกเราสร้างบุญกุศล ผูกบุญสัมพันธ์กว้างใหญ่ ลูกหลาน
ของเราไปทำมาหากินอยู่ข้างนอก ได้เจอกับผู้คนที่เคยผูกบุญ
สัมพันธ์ไว้

บุคคลเหล่านั้นก็จะช่วยเหลือลูกหลานของเรา

ตรงกันข้าม หากเอาแต่สร้างเวรผูกกรรมสัมพันธ์ลูก

หลานของเราทำงานนอกบ้าน ก็จะมีผู้คนคอยขัดขวาง สร้างความ
ยุ่งยากถูกทำร้าย เจ้ากลับไปแล้ว ต้องนำสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังได้เห็น
บอกต่อผู้คนที่ได้รับรู้ จึงจะไม่ผิดเจตนาของฟ้าเบื้องบนเอาละ
เวลาสายแล้ว พวกเรากลับเถอะ ศิษย์เจ้าจงถนอมสุขภาพอาจารย์
ต้องไปแล้ว

หลินถันจู่: ผู้น้อยยกอดพระอาจารย์ไว้ ร้องให้พูดว่า

“พระอาจารย์ท่านอย่าจากไป”

แล้วก็ตื่นขึ้นมา บนใบหน้ายังหลังน้ำตาอยู่

บักทีกเหตุสัมพันธ์

ขอขอบพระกรุณาธิคุณเบื้องบน พระบารมีธรรมบรรพจารย์
ตั้งแต่หลินถันจู่ ไปท่องสวรรค์กลับมา ก็มีความตั้งใจนำทุกสิ่งทุก
อย่างที่ได้เห็นได้ฟัง มาจากสวรรค์บอกกล่าวต่อผู้มีบุญสัมพันธ์
ทำให้บุคคลเหล่านั้น ได้รับทราบรับรู้และคลี่คลายความกังวลกัง
ขาคลายความลุ่มหลง ทำให้เวไนยสามารถรู้ตื่น รู้สำนึกบังเกิดจิต
ศรัทธาบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรม เพื่อจะได้ประจักษ์แห่งโพธิจิต
ท่านธรรมาธิการทราบว่าหลินถันจู่ มีเหตุปัจจัยพิเศษนี้ พร้อม
ทั้งมีแรงปณิธานที่แท้จริง ดังนั้นจึงได้จัดที่บรรยาย ๑๐ กว่า
แห่งในอาณาจักรธรรมหิงเป็น แล้วก็ได้ปลุกผู้ร่วมบำเพ็ญ
ได้ตื่นขึ้นอย่างมากมาย และเพิ่มความมั่นใจแก่ทุกๆ คน แม้แต่

อาณาจักรธรรมในสายธรรมอื่น ก็ยังมาเชิญให้หลินถันจู่ไปผูก
บุญสัมพันธ์ด้วย

กลางเดือน ๘ ในปีเดียวกัน ได้จัดอาณาจักรธรรมใน
เอเชียอาคเนย์ หลายแห่งได้เวียนไปมาให้กำลังใจ และผูกบุญ
สัมพันธ์กับญาติธรรมในพื้นที่ และในช่วงที่ได้ไปแวะเวียนบรร
ยายนั้น พระอาจารย์ ก็ได้เมตตาแสดงบุญญธิการอีกครั้ง ย้ำเตือน
หลินถันจู่ว่า: ขั้นตอนการท่องสวรรค์ของเจ้านั้น มีบางอย่างยังไม่
ได้บอกกล่าวชัดเจน ดังนั้นจึงได้อาศัยปากของหลินถันจู่มาเตือน
และให้กำลังใจผู้ร่วมบำเพ็ญบางท่าน

ขอขอบพระคุณพระมหากุณาธิคุณเบื้องบน

พระบารมีธรรมพระบรรพจารย์

วันนี้มีโอกาสได้ร่วมบันทึกเจตนา

ความเมตตาของพระอาจารย์

ขอให้อาวุโสทุกท่านจงตระหนัก และเข้าใจถนอมบุญวาระ
สัมพันธ์นี้ ปฏิบัติอย่างสุดกำลัง จะได้ไม่ผิดต่อพระมหากุณาธิคุณ
เบื้องบน พระบารมีธรรมพระบรรพจารย์ และตัวเองจะได้ไม่
ผิดพลาด

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ
ห้องแดนสุขาวิดีและพุทธราลัย

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 21 ท่าน	8,663.00
คุณมั่นคง ต่านสว่าง และครอบครัว	200.00
คุณปิยะมาศ -คุณอาทิตยา-คุณถิรวิทย์-คุณอุษุภา เปาอินทร์	300.00
คุณสุรชัย-คุณพยงค์-คุณจุฑามาศ เจริญวรกิจ	200.00
คุณนิภา องค์ธนะสุข	100.00
คุณจิตรา มิตรเจริญรัตน์ และครอบครัว	300.00
คุณพรธณี ทวยเจริญ	100.00
คุณนิติพงษ์ ลีเจริญเกียรติ	100.00
สื่อชีวฟอถัง	1,000.00
คุณกุลริสา ทะแยแก้ว	200.00
คุณเสาวีย์ ศรีสวัสดิ์	100.00
คุณวินัย ปานมั่งคั่ง	100.00
คุณจินตนา ปานมั่งคั่ง	100.00
คุณชลิกา ปานมั่งคั่ง	100.00
คุณอัจฉริยา โพธิ์ศรี	300.00
บิดาคุณยืนยง อภิรมย์โชคชัย, มารดาศรวิไล อภิรมย์โชคชัย, คุณวีระชัย แซ่อื้อ บรรพบุรุษ ลูกหลาน และเจ้ากรรมนายเวร	500.00
คุณวัชรินทร์ วชิรมโนวงศ์ และคุณปิยนาด คงชู	200.00
คุณศุภวัช วงศ์ชัยบุรณ์	1,000.00

คุณกาญจนา เขียวรัมย์	300.00
คุณฉัตรพร บุญญะรัตน์	80.00
คุณณัฐพงษ์ จุฑาพันธ์สวัสดิ์	100.00
คุณเอมอร จงขจรกิจ	100.00
คุณเสกสรรค์ จันทราช	150.00
คุณปิยะภรณ์ สาพรเจริญ	200.00
คุณธีรดา เอกสมทราเมบจ้	100.00
คุณนุสรา เกื้อกุลศรี	200.00
คุณวารินี เตชะวัฒนานันท์	100.00
คุณเพ็ญจันทร์ โอภาสสถาวร	100.00
คุณอินธิรา รัตนนิยม และครอบครัว	200.00
คุณธงชัย เอี่ยมปลัด	200.00
คุณปรีดา ขุนฤทธิ์และครอบครัว	100.00
คุณธนาภา ช่องทวม	200.00
คุณรัชณี ราชคม	100.00
คุณฐิตารีย์ โชติวรรณแก้วมณี	1,000.00
คุณเจริญ-คุณนำ ธนะนันต์พร้อมครอบครัว	400.00
คุณทยิตา กริชไกรวรรณ	100.00
คุณแม่ฮุ้ง แซ่กัว-คุณพ่อเอี้ยวกวง แซ่ลิ้ม	400.00
คุณวัฒน์วดี เอื้ออารักษ์	200.00
คุณวิจิตร จิตติฉันท, คุณภคมน จิตติฉันท	200.00
คุณชุตินญา จิตติฉันท, คุณวุฒิกกร จิตติฉันท	
คุณวิชัย -สุวรรณา เขียรผาติ อุทิศแต่ แต่เตงฮอง	300.00
เตียเพ็กเจ็ง เฮ้งเซ็งฮ้อ และแต่เซียมเตียง	

คุณกรอง บัวงาม	100.00
คุณเฉลียว ชมชื่น	100.00
คุณเจี๋ยง เพชรสุวรรณ	50.00
คุณโรจน์ เพชรสุวรรณ	50.00
คุณเพชรพล เพชรสุวรรณ	50.00
คุณประกายกาญจน์ เพชรสุวรรณ	50.00
คุณกมล อยู่สุข	109.00
คุณสายประพิศ ฉัตรฐิรารัตน์	200.00
คุณเกรียงศักดิ์ นวลจ้อย	200.00
คุณประไพพิมพ์ แก้วเขียวและครอบครัว	100.00
คุณกิตติมา คงธัญานเมธี	60.00
คุณณัฐรักษ์สิณา ธรรมพินิจ	59.00
คุณทิพย์มาศ ธรรมพินิจ	59.00
คุณภิญญาพัชญ์-คุณภูมิพัฒน์	100.00
บุญญาศักดิ์สมบุญ	
คุณกมล พัฒนาชวนชม และครอบครัว	1,500.00
คุณฐาปนีย์ ธีร์วรานันท์ และครอบครัว	1,000.00
คุณหนู เทียงตรง และสามี	500.00
คุณโสภา หวังพงษ์	300.00
คุณกัญญา คงนานนท์	100.00
คุณสุภาภรณ์ ชันธสุวรรณ	200.00
คุณนำชัย นันทราภิววัฒน์	300.00
คุณปวี แซ่หัง	300.00
คุณลั่นม่วย แซ่เตียว	200.00

คุณจินต์จุฑา ไพโรจน์สรกิจ	100.00
คุณศิวาพร วรรณวีรติกุล	100.00
คุณสมรรถยศ จารุณุช	200.00
คุณเจ้า แซ่เจียง	100.00
คุณนิตยา โลหะสวัสดิ์ และครอบครัว	200.00
คุณสุภัทรา ละครมุล	100.00
คุณพรหมา ละครมุล และครอบครัว	100.00
คุณกิตติชัย พลະสินธ์ และครอบครัว	100.00
คุณอมรา ปาละนิตย์ และครอบครัว	20.00
คุณณัชชา เพ็ญโกศัยกุล	1,000.00
คุณกุลริสา ทะแยแแก้ว	200.00
คุณกรรณิการ์ แสงหนู	200.00
คุณสุธาทิพย์ ทองทุ่ง	100.00
คุณสุภาวดี วีระประจักษ์	1,000.00
พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน เนื่องในโอกาสวัน คล้ายวันเกิดครบรอบ 21ปี (28 พฤศจิกายน 2550) ของคุณชมพูนุช ภู่บุดผากาญจน และคุณจุฬาลักษณ์ ศรีอริยวัฒน์ ขอความสุข ความเจริญจงมีเกิดแก่ทุกคน	2,000.00
คุณประเวทย์ ฉัตรชยานุสรณ์	400.00
รวมยอดบริจาค	30,000.00
ได้หนังสือ(เล่ม)	500.00
ราคาเล่มละ(บาท)	60.00

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่านขออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดาคณมารดา
ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรม
นายเวร ทุกภพ ทุกชาติ สัมภเวสี และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้
ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ท่านที่มีสุขจงมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

ท่านใดประสงค์จะร่วมสนับสนุน โครงการหนังสือธรรมะ
แจกฟรี เพื่อไว้ใช้เป็น*ค่านั่งสวด*และ*ค่าแสดมปี*ในการจัดส่ง

โอนเงินในนาม **คุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม**

ธนาคาร	สาขา	ประเภทบัญชี	เลขที่บัญชี
กรุงเทพ	บางเขน	สะสมทรัพย์	161-5-47258-4
กรุงไทย	สามแยกเกษตร	ออมทรัพย์	039-1-97331-2
กสิกรไทย	บางเขน	ออมทรัพย์	070-2-76994-9
ไทยพาณิชย์	บางเขน	ออมทรัพย์	041-2-66297-7

หรือธนาคัติสั่งจ่าย ปณ.เสนาานิคม

ในนามคุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม

ส่งมาที่ 126/2619 หมู่ 5 ถ.ติวานนท์ ปากเกร็ด นนทบุรี
11120

หมายเหตุ ท่านที่ประสงค์ออกนามแจ้งรายชื่อได้ดังนี้

๑.ส่งอีเมลล์มาที่ mindcyber@gmail.com

๒.หรือส่งมาตามที่อยู่ด้านบน หรือส่งแฟกซ์ 02-964-1136

๓.สอบถามรายละเอียดหรือส่ง sms มาที่ 08-5902-3911

ตรวจสอบรายชื่อผู้ร่วมบริจาคได้ที่เว็บไซต์

<http://shopping.mindcyber.com>

รายชื่อหนังสือธรรมะที่เคยพิมพ์แจกฟรีมีดังนี้

๑.ห้องแดนสุขาวดีและแดนพุทธาลัย

๒.นิพพานไปได้จริงหรือ?

๓.ครบเครื่องเรื่องอาหารเจ

๔.ธรรมะแห่งความสุข ตอนวิถีคิดและวิธีการสร้างความสุข

๕.มหาโพธิสัตว์

๖.เสียงจากนรกภูมิ

๗.พรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว

๘.พระสูตรและมงคลคาถา

หมายเหตุ หนังสือจะจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา

ศึกษาธรรมะออนไลน์ได้ที่

www.mindcyber.com

มีหนังสือให้ท่านได้ศึกษามากมาย